

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ХЕРМЕС

НОРА РОБЪРТС

НЕБЕ И ЗЕМЯ

*Втора книга от завладяващата трилогия
„Островът на Трите сестри“*

НОРА РОБЪРТС НЕБЕ И ЗЕМЯ

Превод: Валентина Атанасова

chitanka.info

Във втората книга от завладяващата трилогия „Островът на Трите сестри“ Нора Робъртс се връща към забулените в мистерия брегове на Нова Англия и към живота на три страстни, силни жени...

Работата на Рипли Тод като заместник-шериф е доста напрегната, но я прави щастлива. Спокойствието и е нарушено от появата на привлекателния Макалистър Бук, които пристига, за да разследва слухове за Острова на Трите сестри. Още от самото начало той усеща, че у Рипли има нищо необикновено, и е твърдо решен да ѝ помогне да осъзнае коя е всъщност и да намери кураж да отвори сърцето си.

Но преди да започнат да мечтаят за бъдещето, Рипли и Мак трябва да се изправят срещу болката от миналото. Островът на Трите сестри крие вековни тайни и опасно наследство, което все още ги терзае...

„Истинска магьосница на разказа“ — Пъблишърс Уикли

*На всички мои сестри —
не по кръв, а по сърце.
Ето това е магията,*

*Бърза като сянка, мимолетна
като сън,
кротка като мълния,
просветнала в нощта,
която озарява в миг небето и
земята,
и има силата на човек да каже:
„Виж!“
А после челюсти разтваря
мракът да я погълне —
и тъй внезапно чезне
светлината.*

*Уилям
Шекспир*

ПРОЛОГ

*Остров Трий Систърс
Септември 1699*

Тя призова бурята, поривите на вятъра, проблясващите светкавици и яростта на морето, което бе затвор, но и убежище. Призова силите, които криеше в себе си, както и онези, които живееха извън нея — светли и тъмни.

Стройна, наметната с пелерина, чиито краища се развяваха назад като криле на птица, тя стоеше самотна на брега, брулен от вятъра. Сама с яростта и скръбта си. В този миг я изпълни сила, която нахлу в нея на бурни талози — като любовен екстаз.

А може би бе точно това.

Беше оставила съпруг и деца, за да дойде тук. Беше ги приспала с магия, която щеше да ги закриля и да ги държи в блажено неведение. Веднъж направила това, за което бе дошла, не можеше да се върне при тях. Никога вече нямаше да докосне любимите им лица.

Съпругът ѝ щеше да скърби за нея, а децата щяха да плачат. Но не можеше да се върне при тях, да се отклони от пътя, по който бе поела.

Трябваше да има възмездие. Справедливостта, колкото и сурова да бе, трябваше да възтържествува.

Застана с протегнати нагоре ръце сред силната буря, която бе предизвикала. Разпуснатите ѝ коси приличаха на тъмни панделки, които пореха като камшици нощния въздух.

— Не трябва да правиш това.

Зад нея се появи жена, която грееше в бурята ярко като огън. Такова бе и името ѝ. Лицето ѝ бе бледо, а очите — тъмни, и това ѝ придаваше страховит вид.

— Вече е започнато.

— Спри го! Спри го, сестро, преди да е станало късно. Нямаш право.

— Право? — Тя, която се наричаше Земя, се извърна и очите ѝ яростно засвяткаха. — Кой има по-голямо право? Когато убиваха невинни в Салем, преследваха ги, залавяха ги, обесваха ги, ние не направихме нищо, за да ги спрем.

— Спирането на един поток от насилие може да отприщи друг — знаеш го. Ние създадохме това място. — Огън протегна ръце, сякаш искаше да обгърне целия остров, който се издигаше сред морето. — За нашата сигурност, за оцеляването ни и за нашата Мисия.

— Сигурност? Как можеш да говориш за сигурност, за оцеляване точно сега? Нашата сестра е мъртва.

— Скърбя за нея не по-малко от теб. — Скръсти ръце пред гърдите си като за молитва. — Сърцето ми ридае заедно с твоето. Нейните деца са поверени на нашите грижи. Ще ги изоставиш ли, както своите?

У нея бушуваше ярост, която разкъсваше сърцето ѝ, както вятърът развяваше косите ѝ. Познаваше това чувство, но не можеше да го превъзмогне.

— Няма да остане безнаказан. Няма да живее, когато тя е мъртва.

— Ако причиниш вреда, ще нарушиш обета си. Ще опорочиш силата си и каквото направиш тази нощ, ще ти се върне трикратно.

— Справедливостта си има цена.

— Не и такава. Съпругът ти ще те загуби, а децата ти ще останат без майка. А аз — без още една любима сестра. Ще измениш на вярата в това, което сме. Нашата сестра не би го искала. Не би отвърнала по този начин.

— Тя умря, вместо да се избави. Умря заради това, което е, което сме ние. Нашата сестра се отрече от силата си заради нещо, което наричаше любов. И то я погуби.

— Изборът беше неин. — Този избор им бе донесъл огорчение, което все още не бяха преглътнали. — И все пак тя не нарани никого. Ако използваш дарбата си за такова тъмно дело, обричаш и себе си, и всички нас.

— Не мога да живея, скрита тук. — В очите ѝ имаше сълзи, които на фона на бурята изглеждаха кървави. — Не мога да се откажа. Изборът е мой. Става дума за моята съдба. Ще отнема неговия живот заради нейния и вечно ще го проклинам.

Призовавайки за отмъщение, тя — която се наричаше Земя —
пожертва душата си.

ПЪРВА ГЛАВА

*Остров Трий Систърс
Януари 2002*

Заскреженият пясък хрущеше под краката ѝ, докато тя тичаше по криволичещия бряг. Бурните морски вълни оставяха след себе си пяна и мехурчета, наподобяващи разкъсани дантели върху тънкия лед на повърхността. Над главата ѝ прелитаха чайки и се чуваха пронизителните им крясъци.

След като бе изминала почти три километра сутрешното си бягане, крайниците ѝ се бяха загрели и се движеха плавно, като добре смазан механизъм. Тичаше бавно, равномерно, а от устата ѝ излизаше бяла струйка пара. Чувстваше се чудесно.

По мразовития плаж не се виждаха ничии стъпки, освен нейните, чиито отпечатъци се застъпваха, защото тичаше напред и после обратно по замръзналата плажна ивица. Ако бе решила да пробяга петте километра само в една посока, би трябвало да прекоси остров Трий Систърс от край до край в най-широката му част. Мисълта за това винаги ѝ бе приятна.

Малкото парче земя недалеч от брега на Масачузетс бе нейно. Всеки хълм, всяка улица, скала и малко заливче. Заместник-шериф Рипли Тод изпитваше нещо повече от привързаност към Трий Систърс, към селцето и жителите му, за чието благополучие се чувстваше отговорна.

Виждаше как изгряващото слънце хвърля отблясъци в прозорците на предните фасади на магазините по главната улица. След няколко часа те щяха да отворят и островът щеше да се оживи от хора, бързащи да се заемат с ежедневните си занимания.

През януари тук нямаше много туристи, но понякога с ферибота пристигаха хора от континента, решили да поскитат по магазините, да се изкачат с колите си до скалите или да купят прясна риба направо от пристанището. Все пак през зимата островът принадлежеше главно на жителите си.

Рипли обичаше най-много зимата.

На края на плажа, където ръбът на дигата изведнъж свършваше, точно под селото, тя се обърна и отново се отправи към пясъчната ивица. Няколко рибарски лодки се плъзгаха по водната повърхност с цвят на бледосин лед, който щеше да се промени, щом светлината станеше по-силна. Винаги се бе удивлявала на множеството различни отенъци, които можеше да добива водата.

Забеляза лодката на Карл Мейси и дребната му като играчка фигура на кърмата, с вдигната за поздрав ръка. Отвърна на поздрава и продължи да тича. Тъй като жителите на острова бяха по-малко от три хиляди, почти всички се познаваха.

Рипли леко намали темпото — не само за да се поохлади, но и за да продължи още малко усамотението си. Често при сутрешния си крос вземаше и кучето на брат си — Люси, но тази сутрин се бе измъкнала сама. Да бъде сама бе още едно от нещата, които обичаше най-много.

Искаше ѝ се да проясни съзнанието си. Имаше доста неща, за които трябваше да помисли. За някои от тях би предпочела да не се замисля сега, защото бяха свързани с проблеми и грижи. Това, с което трябваше да се справи, всъщност не бе точно проблем. Човек не би могъл да нарече проблем нещо, което го прави щастлив.

Брат ѝ току-що се бе върнал от медения си месец и нищо не би ѝ донесло повече радост от това да види колко щастливи са той и Нел заедно. След всичко преживяно и трагедията, която бяха избегнали на косъм, бе истински доволна да ги вижда заедно в къщата, където тя и Зак бяха израснали.

През изминалите месеци от лятото насам, през които Нел бе успяла да избяга от страховете си, двете бяха станали истински приятелки. Рипли с радост забелязваше, че Нел се бе разхубавила и бе станала по-силна.

Като се оставеха настрана тези сантименталности, имаше една малка пречка за пълното им щастие и това бе тя — Рипли Карън Тод. В любовното гнездо на младата брачна двойка нямаше място за сестрата на младоженеца.

Не бе помислила за това преди сватбата и дори след нея, когато ги бе изпратила за седмица на Бермудските острови. Но щом се

върнаха, прегърнати и сияещи, все още зашеметени от щастливо прекараните дни, този проблем я връхлетя с цялата си сериозност.

Младоженците имаха нужда от уединение. Би могла да ги завари да правят страстен секс на пода на всекидневната, подтикнати от спонтанно желание, когато ненадейно се прибереше вкъщи — било то през деня или през нощта.

Никой от двамата не бе казал и дума по този повод. Не биха го направили — и двамата заслужено можеха да закачат на гърдите си значки с надпис: „Ние сме прекрасни хора.“ Но що се отнасяше до нея, тя не бе достойна за тази чест.

Рипли спря в най-отдалечения край на плажа и се облегна на издадените скали, за да ги използва за опора, докато прави упражнения за мускулите.

Тялото ѝ бе стройно и стегнато като на млада тигрица. Гордееше се с това, че може да упражнява контрол над него. Когато се наведе напред, плетената шапка, която бе сложила, падна на пясъка и косите ѝ с цвят на полиран дъб се разпиляха. Носеше ги дълги, защото не се нуждаеха от оформяне в специална прическа и от особени грижи. Имаше проницателни зелени очи и когато бе в настроение, съвсем леко ги очертаваше с очна линия и слагаше спирала на миглите си. Беше стигнала до заключението, че очите ѝ са най-хубавата част от лицето ѝ, което бе с остри черти и изглеждаше някак ъгловато. Горните ѝ зъби бяха леко издадени напред, защото бе отказала да носи скоби. Имаше голямо чело и почти хоризонтално разположени вежди, което бе наследствена черта.

Не би могло да се каже, че е хубава. Ако някой го направеше, по-скоро би го приела като оскърбление. Предпочиташе да се възприема като силна и чувствена. Тип, който би привлякъл мъжете, когато тя имаше настроение за това.

Но от месеци не ѝ се бе случвало — отчасти заради приготовленията за сватбата, плановете за почивката и времето, което бе отделяла да помага на Зак и Нел да преодолеят пречките, за да могат да сключат законен брак. От друга страна, бе принудена да признае, че причината е във вътрешното ѝ безпокойство, стаено от Хелюин, когато бе отключила неща, които съзнателно бе потискала години наред.

„Беше неизбежно“, помисли си сега. Беше сторила необходимото. И нямаше никакво намерение да го повтори, въпреки

дръзките, самодоволни погледи, които ѝ хвърляше Миа.

При мисълта за Миа изведнъж ѝ хрумна нещо. Миа имаше празна къща. Нел я бе наела, а после, когато се бе омъжила за Зак, се бе преместила. Колкото и неприятна да ѝ бе идеята да има вземане-даване с Миа, жълтата къщичка бе отлично разрешение на проблема. Беше малка, уединена, семпла. Рипли реши, че си заслужава да помисли върху това и започна да се изкачва по изтърканите дървени стълби към дома си. Макар и да не бе приятно, решението ѝ се струваше практично. Може би нямаше да бъде излишно през следващите няколко дни да спомене, че търси квартира. Случайно можеше да изникне нещо, което не принадлежи на Миа.

Ободрена от тази възможност, Рипли с подскоци се доизкачи по стълбите и се спря на задната веранда.

Навярно Нел се бе заела вече с печенето на сладкишите и кухнята ухаеше божествено. Беше доволна, че не ѝ се налага да се грижи за закуската си — всяка сутрин тя я чакаше готова — вкусна, превъзходна и безплатна.

Посегна да хване дръжката на вратата и видя Зак и Нел — прилепнали плътно един към друг. „Като бръшлян около дърво“, помисли си Рипли. Не просто стояха прегърнати, а...

— О, боже!

Въздъхна дълбоко, отстъпи назад и подсвирквайки, се върна на верандата, като се стараеше да вдига колкото може повече шум. Така щеше да им даде време да се отдръпнат един от друг или поне се надяваше.

Но това не решаваше другия и проблем. Явно бе неизбежно да си има работа с Миа.

Щеше да се държи непринудено. Ако Миа разбереше колко много иска жълтата къщичка, би могла да откаже да ѝ я даде под наем. Тази жена бе толкова опърничава!

Разбира се, най-лесният начин да уреди сделката бе да помоли Нел за съдействие. Миа имаше слабост към нея. Но да използва нечие посредничество бе под достойнството ѝ. Щеше просто случайно да се отбие в книжарницата, както правеше почти всеки ден, откакто Нел се бе заела да готви и пече сладкиши за кафенето. Така можеше да получи обяд и квартира с един удар.

Премина бързо по главната улица — най-вече защото искаше да уреди въпроса колкото е възможно по-скоро, а и духаше силен вятър, който игриво развяваше дългите ѝ коси, вързани на опашка — обикновено извадена отзад през отвора на шапката ѝ.

Когато стигна до кафе — книжарницата, Рипли се спря и присви устни. Миа бе сменила аранжировката на витрината. Беше сложила малка поставка с покривало, украсено с пискюли, тъмночервено на цвят, а сред привидно безразборно разхвърляните купчини книги се издигаха масивни свещници с дебели свещи. Понеже знаеше, че Миа никога не прави нищо случайно, Рипли трябваше да признае, че цялата атмосфера излъчва домашен уют и едва доловима еротика.

„Навън е студено — сякаш казваше витрината. — Влез и си купи няколко книги, отнеси ги у дома и се усамоти с тях в някое уютно кътче.“

Каквото и да казваше Рипли за Миа — а тя би могла да каже много неща, — тази жена разбираше от работата си.

Влезе вътре и машинално свали шала си. Книгите върху тъмносините полици бяха идеално подредени. Стъклените витрини бяха отрупани с интересни фигурки и антики. В камината се издигаха високи златисти пламъци, а върху едно от дълбоките, заоблени кресла бе праметнат тъмносин плащ.

„Да — помисли си Рипли. — Миа наистина знае какво да прави.“

И това не бе всичко. По другите полици бяха подредени свещи с различна форма и големина. Имаше дълбоки купи, пълни с камъчета и кристали, пъстроцветни кутии с карти „Таро“ и руни.

„Не може да се отрече, че всичко е направено с финес“, помисли си Рипли и се намръщи. Миа не афишираше, че заведението е собственост на магьосница, но все пак не го и криеше. Рипли предполагаше, че този факт привлича интереса и на местните жители, и на туристите и значително допринася за годишните приходи на книжарницата. Но това не бе нейна работа.

Зад големия резбован плот чиновничката на Миа — Лулу, маркира покупките на един клиент, а после побутна надолу очилата си със сребърни рамки и погледна над тях Рипли.

— Търсиш нещо за ума и за стомаха си?

— Не, умът ми е зает с доста неща.

— Ако четеш повече, ще знаеш повече.

Рипли се засмя:

— Вече знам всичко.

— Така си и помислих. Имаме нова книга в тазседмичната пратка, точно по твоята част. „101 случайни запознанства“ — за читатели от двата пола.

— Лу — Рипли ѝ хвърли предизвикателна усмивка, докато се отправяше към стълбите, които водеха към втория етаж. — Аз съм написала тази книга.

Лулу се засмя.

— Не съм те виждала в компания напоследък — провикна се тя.

— Не ми е до компания точно сега.

На втория етаж имаше още книги и още клиенти, който се ровеха в тях. Но тук кафенето бе по-голямата примамка. Рипли вече долавяше пикантния аромат на днешната супа.

Сутрешната тълпа, която буквално бе помела кифличките и тригуните на Нел и другите вкуснотии, измислени от нея, бе сменена от обедна навалица. В ден като този Рипли предположи, че хората биха потърсили нещо горещо и по-засищащо, преди да се почерпят с някой от „греховните“ десерти на Нел.

Огледа витрината и въздъхна. Еклери със сметана — никой със здрав разум не би ги отминал, въпреки че другите неща бяха не по-малко съблазнителни.

Майсторката на тези изкушения маркира една поръчка. Очите ѝ бяха топли и яркосини, косите ѝ образуваха златист ореол около лицето, което излъчваше здраве и щастие. На бузите ѝ се появиха трапчинки, когато се усмихна и махна с ръка на един от клиентите, седнал на масичката до прозореца.

„Бракът — помисли си Рипли — се отразява добре на някои хора.“ Нел Чанинг Тод бе сред тях.

— Днес си много одухотворена — отбеляза Рипли.

— Чувствам се чудесно. Времето направо лети. Супата ни е гъста, с фиде, а сандвичите са...

— Ще поръчам само супа — прекъсна я Рипли. — Защото имам нужда от един еклер със сметана, който ще подобри настроението ми. Искам и кафе.

— Ей сега. Довечера ще пека шунка — добави тя. — Така че недей да се тъпчеш с пица, преди да се прибереш.

— Да, добре, разбира се. — Това напомни на Рипли за втората причина за посещението ѝ. Пристъпи от крак на крак, огледа още веднъж помещението. — Не виждам Миа.

— Работи в офиса си. — Нел сипа супата и добави малко кръгло хлебче, току-що изпечено. — Очаквам скоро да се появи. Тази сутрин ти влезе и излезе много бързо от къщи и не успяхме да поговорим. Случило ли се е нещо?

— Не, нищо.

Може би не бе редно да започне да урежда преместването си на друго място, без да спомене нищо. Рипли се запита дали това е из областта на уменията за общуване, с която бе скарана.

— Ще ти преча ли, ако хапна в кухнята? — попита тя Нел. — Така ще можем да си поговорим, докато работиш.

— Разбира се. Ела отзад. — Нел отнесе храната обратно върху кухненската маса. — Да не би да се е случило нещо?

— Не, нищо — увери я Рипли. — Навън е кучешки студ. Обзалагам се, че със Зак съжалявате, че не останяхте на юг до пролетта.

— Седмицата там беше чудесна. — Мисълта за това я накара да засияе. — Но човек се чувства най-добре у дама. — Нел отвори хладилника, за да извади кутия със салата. — Всичко, което желая, е тук: Зак, семейството, приятелите, моят собствен дом. Преди година дори не бих си помислила, че някога ще стоя тук и след час-два ще се прибера у дома.

— Заслужаваш го.

— Да, така е. — Очите на Нел станаха по-тъмни и Рипли забеляза в тях увереност, която всички, включително и самата Нел, недооценяваха. — Но не го постигнах сама. — Чу се позвъняване на камбанката, което я предупреди, че отвън на барплота я очаква клиент. — Не оставяй супата си да изстине. — Излезе от кухнята и извика за поздрав.

Рипли загреба от супата и въздъхна със задоволство още щом я опита. Реши да се съсредоточи върху обяда, а после да помисли за останалото.

Но едва бе започнала, когато чу Нел да изрича името на Миа.

— Рипли е в кухнята. Струва ми се, че те чака.

— По дяволите! — Рипли намръщено погледна към супата и бързо напълни устата си.

— Е, чувствай се като у дома си.

Миа Девлин бе разпуснала буйните си като грива червени коси и бе облякла дълга тъмнозелена рокля. Грациозно се облегна на касата на вратата. Лицето ѝ бе като изваяно — с високи скули, чувствени устни — червени като цвета на косата ѝ, гладка кожа и загадъчни сиви очи. Тези очи под леко повдигнатите вежди с насмешка се вгледаха в Рипли.

— Точно това и правя. — Рипли продължи да се храни. — Мисля, че в тези часове на деня тук е кухнята на Нел. Ако не бе така, щях да търся в супата си ципи от прилепи и драконови зъби.

— Много е трудно да се набавят драконови зъби по това време на годината. Какво мога да направя за вас, заместник-шериф Тод?

— Нищо особено, но ми мина през ум, че аз бих могла да направя нещо за теб.

— Цялата съм в слух. — Висока и стройна, Миа се приближи към масата и седна.

Рипли забеляза, че е с онези обувки с тънки като игла високи токчета, които много обичаше. Никога нямаше да проумее защо някои хора подлагат невинните си крака на такова мъчение, без някой да е опрял пистолет в главата им. Отчупи още едно парче от хлебчето и го сдъвка.

— Ти загуби наемателката си, когато Нел се омъжи за Зак. Казах си, че не е нужно да мислиш на кого да дадеш под наем жълтата къща, защото смятам да си потърся самостоятелно жилище и бих могла да ти помогна.

— Наистина звучи интересно. — Заинтригувана, Миа си отчупи парченце от хлебчето на Рипли.

— Ще си плащам, разбира се.

Миа не ѝ обърна внимание, а спокойно сдъвка залька.

— У вас май е малко пренаселено, а?

— Къщата е голяма. — Рипли сви рамене с престолено нехайство, а после премести хлебчето, за да не може Миа да го достигне. — Но ти имаш чудесна къщичка, която случайно е свободна. Мъничка е, но аз не се нуждае от по-голяма. Бих се съгласила да я взема и на изплащане.

— Какво ще вземаш на изплащане? — Нел се върна и се запъти към хладилника, за да извади продукти за сандвича, който ѝ бяха поръчали.

— За жълтата къщичка — отвърна и Миа. — Рипли си търси самостоятелно жилище.

— О, но... — Нел се обърна. — Ти имаш собствен дом. Заедно с нас.

— Нека да не правим от това проблем. — Беше твърде късно да съжалява, че не бе поискала да разговаря с Миа насаме. — Просто си мислех, че би било хубаво да имам свое жилище, и тъй като Миа има едно, което отчаяно се нуждае от стопанин...

— Напротив! — спокойно отвърна Миа. — Нямам нужда от наемател, нито пък собствеността ми — от стопанин.

— Отказваш да ти направя услуга? — Рипли повдигна рамене. — Твоя си работа.

— Много мило от твоя страна, че си се загрижила за мен — каза Миа със сладък глас. — Това винаги е лош знак. Но преди десет минути сключих договор с наемател за къщата.

— По дяволите! Ти беше в офиса си, но Нел не ми каза, че си с някого.

— Уредих го по телефона — продължи Миа. — С един човек от Ню Йорк. Доктор. Подписахме договор за три месеца по факса. Надявам се, че това те успокоява.

Рипли не успя достатъчно бързо да прикрие раздразнението си:

— Казах ти, че си е твоя работа. Какво, по дяволите, ще прави един доктор три месеца на Трий Систърс? Имаме си лекар на острова.

— Не е лекар. Доктор по философия е. И щом толкова се интересуваш, идва тук, за да работи. Доктор Бук е изследовател на паранормални явления и няма търпение да прекара известно време на остров, създаден от магьосници.

— Шибан отворко!

— Винаги кратка и ясна. — Развеселена, Миа се изправи. — Е, нямам повече работа тук. Трябва да отида да видя дали мога да доставя радост на някого друг. — Отправи се към вратата, но спря за миг и се обърна. — Впрочем той ще пристигне утре. Сигурна съм, че би се радвал да се запознае с теб, Рипли.

— О, дръж този психясал ловец на духове далеч от мен, по дяволите! — Рипли ухапа сметановия еклер. — Тя ще доизяде това.

— Не бързай да си тръгваш! — Нел вдигна таблата с поръчката. — Пег идва след пет минути. Искам да си поговорим.

— Трябва да патрулирам.

— Почакай само минута.

— По дяволите, почти развали апетита ми! — оплака се Рипли, но успя да изяде еклера си.

След петнадесет минути тя отново бе навън, а Нел крачеше плътно до нея.

— Трябва да поговорим за това.

— Виж, Нел, не е толкова важно. Просто си мислех...

— Да, мислеше си. — Нел придърпа плетената си шапка над ушите. — А не си казала нищо нито на мен, нито на Зак. Искам да знам защо искаш да се изнесеш от собствения си дом.

— Добре, добре. — Рипли сложи слънчевите си очила, приведе се леко и двете се отправиха надолу по главната улица към полицейския участък. — Просто мисля, че когато хората се оженят, имат нужда да бъдат сами.

— Къщата е голяма. Няма да си пречим. Ако беше домошарка, бих могла да разбера, че се чувстваш изместена, защото аз прекарвам толкова много време в кухнята.

— Това е най-малкото ми притеснение.

— Разбира се. Ти не готвиш. Надявам се, че не мислиш, че ми е неприятно да готвя и за теб.

— Не, не мисля. Наистина съм ти благодарна, Нел.

— Да не би да е, защото ставам толкова рано?

— Не.

— Защото заех една от резервните спални за офис на фирма „Три сестри“?

— Не, и без това никой не я ползва. — Рипли се почувства ловко притисната до стената. — Виж, не става въпрос за готвенето и за резервните стаи или за странния ти навик да ставаш преди изгрев — слънце, а за това, че правите секс.

— Моля?

— Нали със Зак правите секс?

Нел спря, наведе глава и озадачено се вгледа в лицето на Рипли:

— Да. Не отричам. И го правим доста често.

— Точно за това става въпрос.

— Рипли, преди официално да се пренеса в къщата, Зак и аз често правехме секс там. Не предполагах, че е проблем за теб.

— Тогава беше друго. Беше нормален секс, а сега е между съпрузи.

— Разбирам. Е, мога да те уверя, че начинът е един и същ.

— Ха-ха.

Нел бе извървяла дълъг път. По-рано и най-малкият намек за конфликт би я накарал да се свие в черупката си. Тези дни бяха минало.

— Просто се чувствам неловко. Ти и Зак сте господарят и господарката на къщата, а аз само се мотая около вас. Ами ако ви се прииска да изиграете едно хоризонтално танго на килима във всекидневната или просто да вечеряте голи?

— Всъщност първото вече сме го правили, но сериозно ще си помисля за второто, Рипли. — Нел докосна ръката ѝ. — Не искам да се местиш.

— За бога, Нел, островът е малък. Където и да отида, лесно ще ме намериш.

— Не искам да се местиш — повтори Нел. — Говоря за себе си, а не за Зак. Можеш да попиташ и него, ако искаш, и ще разбереш какво мисли той. Рипли... никога не съм имала сестра.

— О, боже! — Рипли се сниши и се огледа наоколо. — Не се разнежвай тук, на улицата.

— Не мога да се въздържа. Приятно ми е да знам, че си там, че винаги мога да поговоря с теб. Прекарах само няколко дни с родителите ти, когато се върнаха за венчавката, но след като вече ги познавам и имам теб, аз отново имам семейство. Не можем ли просто да оставим нещата такива, каквито са, поне засега?

— Зак казвал ли е някога не, щом го погледнеш с тези големи сини очи?

— Не, когато знае, че наистина е важно за мен. Ако останеш, обещавам, че когато правим секс, ще се преструваме, че не сме женени.

— Би могло да помогне. Освен това някакъв мухльо от Ню Йорк успя да измъкне къщата под носа ми, така че ще трябва да се примиря. — Рипли с болка въздъхна. — Изследовател на паранормални явления — много важно! Доктор по философия! — Усмихна се подигравателна, доста развеселена. — Миа сигурно му е дала къщата под наем само за да ме ядоса.

— Съмнявам се, но съм сигурна, че е доволна, че ще извлече полза. Мъчно ми е, че вие двете не можете да намерите общ език. Наистина се надявах, че след онова, което се случи на Хелюин, отново ще станете приятели.

Рипли изведнъж стана нападателна:

— Всеки прави това, което трябва. Всичко свърши. За мен нищо не се е променило.

— Само един етап е свършил — поправи я Нел. — Ако легендата...

— Легендата е празни приказки.

Мисълта за това разваляше настроението на Рипли.

— Нашата същност, това, което е вътре в нас, не е измислица.

— Какво ще правя с това, което е в мен, си е лично моя работа. Не се намесвай, Нел!

— Добре. — Но Нел стисна ръката на Рипли и въпреки че и двете носеха ръкавици, между тях прескочи искра. — Ще се видим на вечеря.

Рипли сви ръката си, докато Нел се отдалечаваше. Кожата ѝ все още пареше след допира. „Потайна малка вещица“, помисли си тя. Не можеше да не ѝ се възхити.

Сънищата дойдоха по-късно, през нощта, когато съзнанието ѝ бе освободено, а волята си почиваше. До днес можеше да отрича, да отстоява избора, който бе направила преди повече от десетилетие. Но сънят сам по себе си бе сила и предразполагаше към видения.

В съня си стоеше на плажа, където се издигаха страхотни вълни. Бяха черни и се разбиваха на брега с грохот — като хиляди удари на огромно сърце под непрогледното небе.

Единствената светлина бяха светкавиците, които раздираха небосвода всеки път, когато тя повдигнеше ръце. Светлината, която струеше от нея, бе яростна, златиста, а по края — убийствено червена.

Вятърът ревеше.

Цялата ярост на освободената сила я накара да потрепери и докосна най-дълбокото ѝ, съкровено кътче. Тя бе отвъд времето, извън правилата.

Отвъд вярата.

Част от нея — все още блещукаща — лееше жални сълзи за загубата. Не можеше да промени това, което бе направила, и сега плащаше за грешките си. Смърт, след смърт, след смърт... Кръг, сътворен от омраза. Всичко се стоварваше върху нея трикратно.

Тя извика триумфално, докато тъмният дим на черната магия нахлуваше в нея, опетнявайки и задушавайки предишната ѝ същност, всичко, в което се бе клела, в което бе вярвала.

„Така е по-добре“, помисли си, докато свитите ѝ ръце трепереха от силата и неутолимата жажда. Това, което бе преди, бледнееше в сравнение със сегашната ѝ сила. Беше способна да направи всичко — да обсебва и властва — и нищо и никой не бе в състояние да я спре.

Завъртя се в лудешки танц по пясъка и над него, с ръце, разперени като криле, а косата ѝ се изви на спирали, наподобяващи змии. Усети вкуса на смъртта на убиеца, отнел живота на сестра ѝ, алената кръв, която бе проляла — и изпита несравнима наслада.

Смехът ѝ отекна като гръм и раздра тъмния небесен свод. Изля се пороен дъжд, който засъска върху пясъка като киселина.

Той я извика. Някъде сред дивата нощ и своята ярост тя чу гласа му. Леката жарава, която тлееше в нея, направи усилие да се разгори по-ярко.

Зърна го само като сянка, която се бореше с вятъра и дъжда — да я достигне. Любовта се опитваше да разчупи леда и в едно изстинало сърце.

— Връщай се! — извика му тя и гласът ѝ разтърси земята.

Все пак той се приближи, с протегнати към нея ръце: да я прегърне, да я върне обратно. Само за миг съзря в нощта блясъка на очите му — любящи и уплашени.

От небето се спусна огнен стълб. Въпреки че извика и в нея се надигна светлина, този стълб го прониза като меч.

Усети смъртта му вътре в себе си. Болката и ужасът от това, което бе извършила, се върнаха трикратно.

Светлината в нея угасна и цялото ѝ съществуване изстина.

ВТОРА ГЛАВА

Той не се различаваше особено от другите пътници на ферибота. Вятърът развяваше дългото му черно палто. Косата му бе тъмноруса, безразборно разпиляна около лицето. Не бе забравил да се обръсне и под брадичката му се забелязваше, че се е порязал на две места. Лицето му, доста приятно, бе скрито зад един от фотоапаратите, докато правеше снимки на острова, използвайки дълъг обектив. Кожата му все още имаше тропически загар, който бе добил на Борнео. Очите му бяла златистокафяви, носът — правилен и тесен, а лицето — малко изпито. Бузите му бяха хлътнали и по това личеше, че когато за дълго време е погълнат от работата си, забравя да се храни редовно. Това му придаваше интересен вид на гладуващ учен. Имаше чувствени устни, които често се усмихваха. Беше доста висок, слаб и малко непохватен.

Трябваше да се хване здраво за железния парапет, за да не се прекатури през него, когато фериботът се разлюлее силно. Разбира се, беше се навел доста напред. Знаеше това, но често нетърпеливото очакване на неизвестното го караше да забрави за реалността.

Отново застана стабилно и потърси в джоба на палтото си парче дъвка. Извади старо лимоново драже, няколко измачкани листа и парче от билет, което го озадачи, защото не можеше да си спомни кога за последен път е ходил на кино. Намери и капачето на обектива, което мислеше, че е загубил. Пъхна дражето в устата си и се загледа в острова.

Беше разговарял с шаман от Аризона, бе посетил човек, който твърдеше, че е вампир, обитаващ планините на Унгария, и е прокълнат от един „брухо“ след нелеп инцидент в Мексико. Беше живял в обитавана от духове къща в Корнуол и бе документирал магически ритуали в Румъния.

Почти от дванадесет години Макалистър Бук изучаваше и записваше необичайни явления. Беше виждал неща, смятани за невъзможни, и бе интервюирал магьосници, призраци, върколаци, хора, отвлечени от извънземни и медиуми. Деветдесет и осем процента

от тях бяха психично болни или измамници. Но останалите два процента... те го караха да продължава.

Не просто вярваше в необикновеното. То се бе превърнало в цел на живота му.

Идеята да прекара следващите няколко месеца на това малко парче земя, което според легендата е било откъснато от континента близо до Масачузетс от три магьосници и е станало тяхно убежище, бе невероятно примамлива. Упорито бе събирал информация за Острова на Трите сестри, особено за действащата в момента магьосница Миа Девлин. Не му бе обещала интервюта или достъп до това, което прави, но се надяваше да я убеди. Беше успял да си осигури присъствие на ритуали на неодруиди, така че все някак щеше да убеди една самотна вещица да му позволи да я наблюдава, докато прави магии. Предполагаше, че биха могли да сключат сделка. Беше сигурен, че нещо у него ще заинтригува нея или някой друг, свързан с тристагодишното проклетие.

Отново повдигна фотоапарата си и го нагласи така, че да обхване издигащия се бял фар и каменната къща, кацнала върху скалите до него. Знаеше, че Миа живее там, високо над селото, близо до гъстата гора.

Както му бе известно, тя притежаваше селската книжарница и я управляваше успешно. Изглежда, беше практична магьосница, която знаеше как да живее добре и в двата свята. Нямахше търпение да застане лице в лице с нея.

Звукът от свирката на ферибота му напомни, че трябва да се приготви за слизане на пристанището. Върна се до ленд роувъра си, прибра фотоапарата в калъфа и го сложи на седалката. Отново забрави да постави капачето на обектива, което беше в джоба му.

Използвайки последните минути до пристигането, нахвърля няколко бележки в дневника си:

Пътуването с ферибота бе приятно. Денят е ясен и студен. Успях да направя няколко снимки от различни позиции, въпреки че трябва да наема лодка, за да мога да снимам острова и от другата страна, откъдето духа вятърът.

От географска и топографска гледна точка на остров Трий Систърс няма нищо необикновено. Площта му е около двадесет квадратни километра, а постоянните жители не надминават три хиляди, като по време на риболовния и туристическия сезон броят им се увеличава. Има малка плажна ивица, няколко заливчета. Част от него е обрасла с гори, а местната фауна включва елени, зайци, еноти, типични морски птици за областта, както и сови, соколи и кълвачи — в горската част.

Има едно село. Повечето хора живеят в него или на разстояние около километър наоколо, но има и сгради, които се дават под наем и са по-отдалечени.

На пръв поглед нищо не подсказва, че тук има нещо паранормално. Но понякога първото впечатление е подвеждащо.

С нетърпение очаквам да се срещна с Миа Девлин и да започна проучванията си.

Усети лекото раздрусване, когато фериботът наближи пристанището, но не вдигна поглед.

Пристигнах на остров Трий Систърс, 6 януари 2002.

Погледна часовника си.

12:03 следобед, точно време.

Улиците на селото бяха кокетни като от детска книжка с картинки, а движението бе съвсем слабо. Мак мина през него, заобиколи и направи няколко записа на диктофона. Беше в състояние да открие древни руни на майте в джунглата по карта, нарисувана на измачкана салфетка, но имаше навика да забравя къде има пешеходни зони. Банка, пощенска станция, пазар и — о, пицария, по дяволите!

Без особена трудност намери място за паркиране пред кафене — книжарницата. Още от пръв поглед сградата му хареса — витрината, изгледът към морето. Измъкна дипломатическото си куфарче, пхна диктофона в него — за всеки случай, и излезе от колата.

Интериорът му допадна още повече. По каменната камина, в която гореше приятен огън, и големия тезгях с касата, върху който бяха издълбани луни и звезди, прецени, че обстановката е характерна за седемнадесети век и би подходдала на музей. Освен талант, Миа Девлин имаше и добър вкус.

Макалистър се отправи към тезгяха и дребничката жена, която седеше на висок стол зад него. Вниманието му бе привлечено от движение и ярък цвят. Миа се показа иззад лавиците за книги и се усмихна:

— Добър ден, с какво мога да ви помогна?

Беше поразен.

— Аз... търся мис Миа Девлин.

— Пред вас е. — Миа се приближи и му подаде ръка. — Макалистър Бук?

— Да.

Ръката ѝ бе дълга и нежна. Пръстените блестяха на нея като скъпоценни камъни върху бяла коприна. Той се побоя да я стисне прекалено силно.

— Добре дошли на Трий Систерс. Защо не се качите на втория етаж? Ще ви почерпя чаша кафе, а може би ще пожелаете и да обядвате? Много се гордеем с нашето кафене.

— Нямам нищо против един обяд. Чувал съм добри неща за кафенето ви.

— Чудесно! Надявам се, че пътуването ви е минало спокойно.

„Досега“, помисли си той.

— Беше чудесно, благодаря. — Последва я нагоре по стълбите. — Книжарницата ви ми харесва.

— На мен — също. Надявам се да откриете нещо ценно в нея, докато сте на острова. Това е моята приятелка и майсторка на заведението Нел Тод. Нел, запознай се с доктор Бук.

— Приятно ми е.

Нел се усмихна и трапчинките ѝ се появиха. Наведе се над барплота и му подаде ръка.

— Доктор Бук току-що пристигна от континента и вероятно ще иска да обядва. Чувствайте се като у дома си, доктор Бук, само кажете на Нел какво бихте желали.

— Ще поръчам от специалните сандвичи и голямо капучино. Предлагате ли и сладкиши?

— Разбира се. Днес ви препоръчвам ябълкова пита „Кафявата Бети“.

— Ще я опитам.

— А ти. Миа? — попита Нел.

— Само купичка супа и жасминов чай.

— Веднага ще донеса поръчката ви.

— Виждам, че няма да се притеснявам къде ще се храня по време на престоя си тук — отбеляза Мак, докато сядаха на масичката до прозореца.

— Нел притежава и фирма за разнос на храни.

— Добре е да го знам. — Мак бързо примигна, но прелестното й лице не трепна. — Е, добре, просто трябва да го изрека и се надявам да не се почувствате обидена. Вие сте най-красивата жена, която съм виждал.

— Благодаря. — Миа се облегна назад. — Не намирам нищо обидно в това.

— Добре. Не желая нещата да започват зле, тъй като се надявам да работя с вас.

— Както ви обясних по телефона, не правя демонстрации пред публика.

— Надявам се, че ще промените мнението си, когато се опознаем по-добре.

„Има чаровна усмивка — забеляза Миа. — Загадъчна и измамно невинна.“

— Ще видим какво ще решим. Що се отнася до интереса ви към самия остров и историята му, няма да ви липсват източници на сведения. Повечето местни жители произхождат от семейства, които живеят тук от поколения.

— Например Тод — предположи той и хвърли бегъл поглед назад към барплота.

— Нел се омъжи за един от тях преди по-малко от две седмици. Закари Тод, нашият шериф. Тя е на острова отскоро, но семейство Тод

наистина живеят тук от поколения.

Мак знаеше коя е Нел. Бившата съпруга на Евън Ремингтън, който някога бе имал значително влияние в развлекателната индустрия, но се бе оказало, че е насилник и бе обявен за душевноболен и изпратен в клиника за особено опасни хора с психични отклонения. Именно шериф Тод го бе арестувал тук, на острова, и това странно събитие бе станало в нощта на Хелуин. Сабат преди Самхайн. Това бе нещо, което Мак възнамеряваше да проучи по-задълбочено.

Точно когато понечи да заговори на тази тема, изразът на лицето на Миа го предупреди, че трябва да изчака по-благоприятен момент.

Вместо това се обърна към Нел, която сервира обяда:

— Изглежда чудесно. Благодаря.

— Радвам се, Миа. Все още ли остава уговорката за довечера?

— Да, разбира се.

— Тогава ще дойда около седем. Ако имате нужда от още нещо, доктор Бук, повикайте ме.

— Нел току-що се върна от медения си месец — тихо каза Миа, когато отново останаха сами. — Мисля, че няма да е уместно точно сега да ѝ се задават въпроси за определени събития от живота ѝ.

— Добре.

— Винаги ли сте толкова отзивчив, доктор Бук?

— Наричайте ме Мак. Вероятно не, но не ми се иска да ви ядосвам от самото начало. — Отхапа от сандвича. — Наистина е вкусно.

Миа се наведе и нехайно загреба от супата си.

— Значи сте дошли да разпитвате местните жители за паранормални явления?

— Вие сте веща в тази област. Имате ли способности на медиум?

— Не притежаваме ли всички подобни способности до известна степен? В един от трудовете си пишете за развитието на това, което пренебрежително наричаме шесто чувство.

— Чели сте мои трудове?

— Да. Не мога да пренебрегна това, което съм, Мак. Нито искам да злоупотребявам с него, нито ще позволя на някого да го направи. Съгласих се да ги дам под наем къщата и да разговарям с теб, когато имам настроение, поради една проста причина.

— И каква е тя?

— Имаш забележителен — и което е по-важно — пъргав ум. Възхищавам ти се. А дали мога да ти се доверя — времето ще покаже. — Тя вдигна поглед и направи жест. — Току-що влезе един човек с пъргав, но твърде праволинеен ум. Заместник-шериф Рипли Тод.

Мак се огледа и видя привлекателна брюнетка, която пристъпваше с дългите си крака към барплота. Облегна се на него и започна да бърбри с Нел.

— Рипли също е едно от често срещаните имена на острова.

— Да, тя е сестра на Зак. Майка им носеше фамилия Рипли, преди да се омъжи. И двете семейства имат родствена връзка с трите сестри. Ако търсиш циник, който непрекъснато да пречи на изследванията ти, Рипли е твоят човек. — Миа не можа да се сдържи да не привлече вниманието на Рипли и я повика при тях.

При други обстоятелства Рипли просто би се усмихнала и би тръгнала в обратната посока, но едно непознато лице на острова винаги събуждаше любопитството ѝ.

„Добре изглежда — помисли си Рипли, докато се приближаваше. — Но като че ли е малко изнежен. Навярно прекарва времето си, заровен в книги. — Веднага щом тази мисъл ѝ хрумна, тя смръщи вежди. — Ученият. Докторът по паранормални явления, наемателят на Миа.“

— Доктор Макалистър Бук, това е заместник-шериф Рипли Тод.

— Приятно ми е да се запознаем.

Той се изправи и високият му ръст я изненада. Явно имаше дълги крака.

— Не знаех, че дават научна степен за подобни шашмалогии.

— Страхотна е, нали? — засия Миа. — Тъкмо казвах на Мак, че би могъл да те интервюира като пример за ограничен ум. В края на краищата няма да отнеме много време.

— Колко банално! — Рипли пъкна палци в джобовете си и започна внимателно да разглежда лицето на Мак. — Мисля, че няма какво толкова да кажа, което бихте искали да чуете. Миа е кралицата на психарските неща тук. Ако имате въпроси относно реалния живот на острова, можете да се обърнете към мен или към шерифа.

— Благодаря. Имам магистърска степен по шашмалогия. Още не съм завършил дисертацията си.

Устните на Рипли нервно трепнаха:

— Много умно. Онзи „Роувър“ отвън ваш ли е?

— Да. — „Дали отново не съм оставил ключовете на таблото?“, помисли си Мак и потупа джобовете си. — Някакъв проблем ли има?

— Не. Хубаво возило. Ще си взема нещо за обяд.

— Не се заяжда нарочно. Просто си е такава — каза Миа, когато Рипли се отдалечи.

— Няма значение. — Той отново седна и продължи да се храни. — Много пъти съм търпял подобно отношение. — Кимна към Миа. — Предполагам, че и ти също.

— Понякога. Явно умеете да се приспособявате и да избягвате конфликти, доктор Макалистър Бук.

— Така е. Струва ми се доста скучно.

— Не мисля. — Миа взе чая си и погледна към него над ръба на чашата. — Не намирам нищо скучно в това.

Мак остави нещата си в роувъра и се разходи сам из жълтата къщичка. Увери Миа, че няма нужда да го придружава. Искаше да почувства атмосферата й сам, без нея — тя имаше силно и смущаващо присъствие.

Къщата бе малка, очарователно старомодна и няколко класи над подслона, който бе имал обикновено при експедициите си. Знаеше, че много хора мислят, че предпочита тъмните и прашни библиотеки. Често ги посещаваше, но се чувстваше като у дома си на палатка в джунглата, стига да имаше достатъчно батерии за поддържане на екипировката.

Всекидневната тук бе тясна и уютна, имаше диван, който изглеждаше леко пропаднал, и малка камина, готова за запалване. Реши, че трябва първо да се погрижи за това и разсеяно потупа джоба си, преди да забележи на полицата над камината кутия кибрит.

Благодарен за малката услуга, той запали огъня и продължи обиколката си. По навик заговори на себе си и гласът му отекна в тишината:

— Две спални. Едната би могла да се използва за помощен офис. Мисля, че ще се установя главно във всекидневната. Кухнята би ми потрябвала само ако отчаяно ми се наложи да готвя. Нел Тод.

Отново бръкна в джоба си и извади визитката на фирма „Три сестри“. Беше я взел от барплота в кафенето. Сложи я върху печката —

да е пред очите му, ако му хрумнеше да готви.

Погледна през прозорците и с радост забеляза, че гората е съвсем близо, а наоколо няма други къщи. Той често работеше в необичайни часове, а наблизо нямаше съседи, които да недоволстват.

Хвърли единствената чанта, която бе взел със себе си, на леглото в по-голямата от спалните и седна, за да провери дали пружинира. Образът на Миа изплува в съзнанието му.

— Успокой се, момче! — напомни си той. — Без греховни помисли за жена, която би могла да ги изтръгне от главата ти, а освен това е и главният обект на проучването ти.

Доволен от това, че си бе осигурил място за живеене, Мак излезе навън да разтовари роувъра. Когато се върна повторно, забеляза патрулната кола, която току-що бе спряла, а от нея слезе Рипли.

— Заместник-шериф Тод.

— Доктор Бук. — Изпитваше чувство на вина, че се бе държала грубо при запознанството им. „Не бих се чувствала така — сърдито си помисли Рипли, — ако Нел не ме бе смъмрила.“ — Донесли сте доста неща.

— О, това е само малка част. Утре ще ми изпратят останалите.

Любопитна по природа, тя надникна в багажника на роувъра.

— Повече от тези тук?

— Да. Доста ценна техника.

Рипли извърна глава:

— Ценна техника?

— Сензори, точни измервателни уреди, фотокамери и компютри. Чудесни играчки. — Беше забелязал, че не е настроена за шеги, и сега бе доволен.

— Ще ви помогна да пренесете нещата.

— Добре. Някои от тях са доста тежки.

Този път тя наистина се усмихна самодоволно и вдигна една голяма кутия:

— Мога да се справя.

„Няма спор“, реши Мак и влезе преди нея.

— Благодаря. Тренираш ли нещо? Как поддържааш форма?

Рипли повдигна вежди.

— Вдигам четиридесеткилограмова тежест по дванадесет пъти на серия. — Не можеше да прецени телосложението му под дългото

палто и пуловера. — А вие?

— Малко повече — горе-долу в същото съотношение с телесното ми тегло.

Отново излезе навън, оставяйки я да го последва и да се опита да определи широчината на раменете и задните му части.

— Какво правите с всички тези... ценни неща?

— Наблюдение, записване, документиране на окултни, паранормални, мистериозни явления. Такива работи.

— Врели-некипели.

Той се усмихна и Рипли забеляза, че не само устните, а и очите му се смеят:

— Някои хора мислят така.

Вдигнаха заедно останалите кашони и чанти.

— Ще ви е нужна цяла седмица, за да ги разопаковате.

Той се почеса по главата и погледна купчините, струпани на пода.

— Не мислех да вземам толкова много неща, но човек никога не знае какво ще му потрябва. Наскоро бях в Борнео и щях да се пръсна от яд, че не си бях взел енергиен детектор — прилича на детектор за движение, но не е съвсем същият — обясни Мак. — А такъв просто не можеш да откриеш на Борнео.

— Предполагам.

— Ще ти покажа.

Свали палтото си, хвърли го небрежно настрана, наведе се и започна да рови между кашоните.

„Каква изненада! — помисли си Рипли. — Доктор Свръхестествен има страхотен задник.“

— Виж, този е портативен, може да се носи в ръка. Сам съм го проектирал.

Уредът ѝ напомни за малък Гайгеров брояч, въпреки че не си спомняше да е виждала някога истински.

— Отчита и измерва положителна и отрицателна енергия — продължи той. — Само поставен, реагира на заредените частици във въздуха, в твърди предмети и дори във вода. Все още няма специален за вода, но работя върху конструирането му. При нужда мога да го включа в компютъра си и да регистрирам графично размера и плътността на полето или други съществени данни.

— Аха. — Рипли крадешком погледна лицето му. „Изглежда толкова искрен — помисли си тя, — толкова доволен от своето малко портативно приспособление.“ — Наистина си маниак на тема фина техника.

— Да. — Той включи апарата, за да провери батериите. — Винаги съм се занимавал с електроника и паранормални явления. Открих начин да се отдавам еднакво и на двете си страсти.

— Накъдето те отвее вятърът. — Тя огледа купчините с кашони, пълни с оборудване. — Като че ли си ограбил някоя радиостанция. — Всички тези джаджи струват доста пари, предполагам.

— Мм. — Мак не обърна особено внимание на думите ѝ. Активираният сензор отчиташе слаби, но ясни показания.

— Отпускат ли ви субсидии за тези неща?

— Може би биха отпуснали, но никога не съм имал нужда от това. Аз съм богат маниак.

— Без майтап? Не казвай на Миа, защото ще повиши наема ти. — Обзета от любопитство, Рипли си проправи път между кашоните. Винаги бе харесвала малката къщичка и бе малко ядосана, че няма тя да се нанесе в нея. Но нещо у Макалистър Бук я озадачаваше. — Виж, известна съм с това, че не се меся в чужди работи и не проявявам особен интерес към явленията, с които се занимаваш, но просто ще отбележа, че според мен доста неща не се връзват. Професор по паранормални явления, богат маниак на тема електроника, който ще живее в малка жълта къщичка. Какво всъщност търсиш?

Този път той не се засмя. Лицето му остана спокойно, съсредоточено, почти като при медитация:

— Отговори.

— Какви отговори?

— Всички, които мога да получа. Имаш страхотни очи.

— А?

— Просто забелязах. Чисто зелени. Нито сиви, нито сини, а просто наситенозелени. Красиви са.

Рипли леко наведе глава встрани.

— Нали няма да ме нападнете, доктор Бук?

— Не. — Мак почти се изчерви. — Просто отбелязах — това е. Често ми се случва неволно да изрека това, което е в главата ми. Може би защото прекарвам повече време сам и разсъждавам на глас.

— Точно така. Е, аз трябва да тръгвам.

Мак сложи сензора в джоба си, без да обърне внимание, че не е изключен.

— Благодаря за помощта. Нямах намерение да те обидя преди малко.

— Всичко е наред. — Рипли му подаде ръка за довиждане.

В момента, когато пръстите им се докоснаха, сензорът в джоба му започна силно да пиука.

— Я! Почакай! Задръж така!

Тя се опита да издърпа ръката си, но Мак я стисна изненадващо силно. Със свободната си ръка извади сензора от джоба си.

— Виж това! — В гласа му се долови вълнение. — Никога не съм измервал нещо толкова силно. Почти излиза от скалата.

Започна да мърмори под носа си показанията, като че ли искаше да ги запомни, докато я дърпаше за ръка през стаята.

— Почакай, приятел. Какво си мислиш, че...

— Трябва да запиша тези показания. Колко е часът? Два и двадесет и три и шестнадесет секунди. — Все още развълнуван, прехвърли уреда над съединените им ръце. — Господи! Виж този скок. Не е ли чудесно?

— Пусии ме! Веднага, иначе ще те съборя.

— А? — Мак я погледна в очите и примигна, за да се опомни. Очите, от които се бе възхитил, сега бяха леденостудени. — Извинявай. — Веднага отпусна ръката ѝ и пиукането на сензора започна да отслабва. — Извинявай. Натъкнах се на нов феномен. Ако ми дадеш минута да го регистрирам, после ще го прехвърля на компютъра.

— Нямам време за губене, докато си играеш с твоите джаджи. — Рипли хвърли яростен поглед към сензора. — Мисля, че трябва да провериш дали оборудването ти е наред.

— Не мисля така. — Мак вдигна ръката си, която бе стиснала нейната. — Виж, трепери. А твоята?

— Не знам за какво говориш.

— Десет минути — каза той. — Дай ми десет минути да съединя двата съществени елемента и да опитаме отново. Искам да проверя жизнените ни признаци: пулс, честота на дишане, кръвно налягане, телесна температура, температура на околната среда.

— Не позволявам на никого да проверява жизнените ми признаци, преди да ме е поканил на вечеря. — Тя направи рязко движение с палеца си. — Пречиш ми да мина.

Мак отстъпи встрани:

— Каня те на вечеря.

— Не, благодаря. — Рипли се отправи към вратата, без да се обърне назад. — Определено не си мой тип.

Вместо да губи време да се ядосва, когато тя затръшна вратата след себе си. Мак потърси диктофона си и започна да записва данните.

— *Рипли Тод — завърши той. — Заместник-шериф Рипли Тод, около двадесет и девет годишна, предполагам. Раздражителна, подозрителна, пряма и малко цинична. Инцидентът се случи при физически допир. Здрависване. Лична реакция: изтръпване и загаряване от мястото на допира нагоре до рамото на дясната ръка. Усилване на сърдечния ритъм и временно усещане за еуфория. Реакцията на шериф Тод не е изследвана. Но впечатленията ми са, че тя изпита подобно усещане, в резултат на което се ядоса и отрече.*

Седна на страничната облегалка на дивана, размишлявайки:

— *Ранните хипотези при предишните изследвания, текущите наблюдения и записаните данни показват, че Тод е една от преките наследнички на трите сестри. — Мак сви устни и изключи диктофона. — Бих казал, че мисълта за това определено не ѝ е приятна.*

През останалата част от следобеда и цялата нощ Мак успя да разопакова нещата си и да се настани. Преди да се огледа, всекидневната заприлича на високотехнологична лаборатория с мини гори и клавиатури, фотоапарати и сензори, подредени според предпочитанията му. Остана много малко място за маневриране, но той нямаше намерение да кани гости.

Премести оскъдната мебелировка в един от ъглите и провери всеки отделен елемент от оборудването. Когато най-накрая привърши, огънят в камината отдавна бе угаснал, а той умираше от глад.

Спомни си за пицарията, грабна палтото си и излезе. Навън бе почти непрогледен мрак. Лунната светлина бе съвсем слаба, а небето бе осеяно със звезди. Къщите на селото, което, доколкото си спомняше,

бе на около половин километър на юг, едва се открояваха на светлината на стройните редици улични лампи.

Разочарован, погледна часовника си и изруга наум. Минаваше единадесет, а той се намираше в малко село, на малък остров. Нямахше да яде пица тази вечер.

Стомахът му упорито се бунтуваше. И друг път бе оставал гладен — често поради разсеяността си. Но не бе приятно.

Останал без надежда, се върна в къщата да потърси някакви провизии в кухнята. Може би в куфарчето му бе останало старо пакетче бонбони. Но във фризера улучи джакпота. Откри кутия с надпис „Мидена яхния“, с инструкция за затопляне и етикет на фирма „Три сестри“.

— Обичам Нел Тод! Неин роб съм! — Неописуемо доволен, сложи кутията в микровълновата фурна и я нагласи на посочената температура. Щом долови аромата, Мак извика от удоволствие.

Изяде цялата кутия и се изправи. Сит, освежен и отново възвърнал силите си, реши да се разходи по плажа. След две минути изрови джобното си фенерче.

Винаги бе обичал шума на морето, особено нощем, когато сякаш заглушаваше всичко наоколо. Студеният вятър ободряваше, а кадифеният мрак действаше успокояващо.

Докато вървеше, мислено си набеляза задачите, които му предстояха на следващия ден. Знаеше, че ще забрави ако не всичко, то поне по-голямата част, но въпреки това продължи.

Трябваше да се снабди с провизии, да прехвърли известна сума пари в местната банка — за удобство. Да си осигури телефонна връзка и пощенска кутия. Изгаряше от нетърпение да направи по-задълбочено проучване за произхода и историята на семейството на Рипли Тод.

Питаше се колко информация би могъл да изкопчи от Миа. Между нея и Рипли определено съществуваше напрежение. Любопитен бе да узнае каква е причината за това.

Трябваше да прекара повече време с двете заедно, въпреки че нямаше да е лесно да ги склони.

Леко изтръпване в гърба го накара да спре и бавно да се обърне.

Тя бе обгърната от сияние. Лека светла аура очертаваше цялото ѝ тяло, лицето ѝ, дългите кичури на косите ѝ. Зелените ѝ очи светеха като на котка в тъмнината. Наблюдаваше го съсредоточено и спокойно.

— Рипли! — Не беше лесно да го изплашат, но тя успя. — Мислех, че няма никой наоколо.

Обърна се с лице към нея. Усети, че въздухът около него леко трепна. Пясъкът под краката му се раздвижи. Една сълза, искряща като диамант, се търкулна по бузата ѝ миг преди тя внезапно да изчезне.

ТРЕТА ГЛАВА

Островът бе притихнал, бял и съвършен и Рипли си помисли, че прилича на огромна снежнобяла перла сред морето. Бурята, която бе бушувала през нощта, бе навяла сняг върху плажа, тревните площи и улиците. Дърветата, сякаш наметнати с хермелинови пелерини, се издигаха величествено — като на картина, а въздухът бе застинал. Тя съжали, че тази идилия трябва да бъде нарушена.

Зак вече се бе обадил на Дик Стабънс да изкара снегорина. Скоро светът отново щеше да се раздвижи. Но засега все още бе спокоен и тих. Гледката бе завладяваща.

Плажът бе покрит с няколко педи сняг и това бе единствената причина да се откаже от сутрешния си крос. Преметна през рамо сака със спортния си екип. Вдъхна от аромата на това, което снаха ѝ печеше във фурната, и излезе от къщата. Засега, докато стигнеше до хотела, където се намираше фитнес клубът, островът бе изцяло неин.

От комините се издигаше дим. Прозорците на кухните светеха и тя си представи как зад тях бъркат овесена каша или пържат бекон. В тези топли, уютни къщи радостно танцуваха деца. Днес нямаше да ходят на училище. Щяха да се бият с топки, да строят снежни укрепления, да се пързаят с шейни и да пият горещ шоколад.

Някога и нейният живот бе така безгрижен!

С мъка се придвижи към селото, оставяйки диря след себе си. Небето бе бяло, сякаш се канеше да изсипе още няколко сантиметра, за да направи покривката по-дебела. „Все едно“, помисли си тя. След като прекараше един час в гимнастическия салон, щеше да се върне у дома да помогне на Зак да разчисти път за патрулната кола и за колата на Нел.

Когато навлезе в селото, погледна улицата и се намръщи. Тук снегът не бе така непокътнат, както очакваше и както ѝ се искаше. Някой друг също бе излязъл рано и бе оставил тясна пъртина.

Това я подразни. Беше нещо като традиция, почти ритуал тя да бъде тази, която първа минава през натрупалия сняг в тази част на

острова. Днес някой бе нарушил това и ѝ бе отнел удоволствието. Ритна с крак в снега и продължи.

Пъртината водеше до каменния хотел в готически стил — „Омагьосаният хан“, където отиваше и тя.

„Навярно е клиент от континента — предположи. — Излязъл е рано от хотелската си стая, за да види как изглежда автентично село в Нова Англия, покрито със сняг.“ Нямахше право да го обвинява, но би могъл да изчака поне още час. Изкачи се по ниските стълби, изтупа снега от обувките си и влезе.

Махна с ръка на администратора, преметна чантата си и се затича по стълбите във фойето, които водеха към втория етаж. Беше си платила да ползва съоръженията през целия сезон. Предпочиташе да тренира сама, а през лятото използваше морето за плувен басейн, така че не се налагаше да става официален член на клуба.

Зави наляво и се отправи към женската съблекалня. Доколкото си спомняше, тази седмица в хотела бяха отседнали малко хора. Повече от вероятно бе да ползва гимнастическия салон и басейна сама.

След като остави дрехите си в шкафчето, което бе отделено специално за нея, остана по черното спортно бюстие и клина и обу чорапите и маратонките си.

Настроението ѝ отново се подобри при перспективата здравата да се поизпоти на уредите и да повдига тежести. Не обичаше бягащата пътечка и за общо раздвижване щеше да поплува в басейна.

Заобиколи съблекалнята и се отправи към вратата за фитнес залата. Преди да види, че не е сама, чу дрънчене на метал. Настроението ѝ отново помръкна. Телевизорът бе пуснат на канал, който излъчваше забавно предаване. Докато тренираше, Рипли предпочиташе силна музика.

Но видя на уреда за коремни преси нещо, което определено привлече вниманието ѝ. По-голямата част от тялото на мъжа бе скрита, но това, което се виждаше, бе превъзходно: дълги мускулести крака с равномерен тен, вече лъснали от пот, дълги ръце, добре оформени бицепси, които леко трептяха при повдигане и снишаване. Забеляза, че има маркови обувки, макар и поизтъркани. Тласкаше шестдесеткилограмовия лост с плавни, равномерни движения — все по-добре и по-добре.

Явно не тренираше от време на време, а редовно. Ако и останалата част от тялото му бе съразмерна с крайниците, би го намерила за неустоим.

Щом се налагаше да дели уредите с някого, добре че поне бе силен, мускулист и потен.

„Точно каквито харесвам“, със задоволство си помисли тя. Липсваха ѝ мъже, липсваше ѝ секс. Реши да погледне Мистър Фитнес отблизо и да види дали наистина е толкова съвършен.

Рипли грабна една хавлиена кърпа, праметна я през рамо и се отправи към него.

— Имате ли нужда от брояч? — започна тя и почти се задави, когато погледна надолу и видя лицето на Мак.

Той промърмори нещо и спусна лоста.

— Ей, как си? Хубав сняг наваля снощи, а?

— Да, наистина.

Разочарована, Рипли се обърна, за да започне със загревката. Жалко! Тъкмо бе започнала да фантазира за Мистър Фитнес — и той се оказа самонадеяният доктор по паранормални явления.

— Чудесен клуб! — отбеляза той и леко изсумтя, докато отново повдигаше лоста. — Изненадах се да го намеря празен.

— По това време на годината хотелът няма много посетители. — Рипли му хвърли бегъл поглед. Не беше се обръснал и наболата брада правеше лицето на книжния червей още по-привлекателно. Изглеждаше секси. По дяволите — беше страхотен!

— Станахте ли член на клуба? — попита го тя.

— Да. По дяволите, обърках броенето! — Закачи лоста на стойката и изправи гръб. — Редовно ли тренирате тук?

— Не, имам уреди у дома — гири, боксова круша. Но когато не мога да тичам сутрин, обичам да ползвам тези неща тук и басейна. Гледате ли тази глупост?

Той нагласи тежестта и налягането на друг уред и погледна към телевизора:

— Без особен интерес.

Рипли го изключи, докато Мак започваше упражнение за мускулите на прасците. Пусна музика толкова силно, че не можеше да се води разговор.

Без да реагира. Мак продължи заниманията си, а Рипли се зае със своите. Наблюдаваше я с крайчеца на окоето си. Обикновено не зяпаше жените във фитнес клубовете — не бе особено любезно. Но все пак беше мъж, бяха сами, а тя имаше красиво, стегнато тяло. Жалко, че бе толкова твърдоглава.

Сети се за онова, което бе видял на плажа преди две ноци. Приличаше на Рипли. Разбира се, че не бе тя, ала очите ѝ бяха почти същите — проницателни, наситено зелени. Но жената, видението или каквото и да бе там, на плажа, нямаше толкова стегнато, тренирано тяло. А косите ѝ, макар и дълги и тъмни, бяха къдрави, докато тези на Рипли бяха съвсем прави. Лицето, въпреки че имаше известна прилика, бе по-спокойно, тъжно и овално. Освен това не вярваше, че Рипли Тод би стояла, ридаейки, на тъмния плаж, а после би изчезнала във въздуха...

По всяка вероятност бе видял една от сестрите. Беше направил доста подробно проучване за тях и би се обзаложил, че е онази, която е носела името Земя.

Все пак заместник-шериф Тод имаше нещо общо с всичко това — беше напълно сигурен.

Не знаеше само как да проникне през твърдата обвивка, която си бе изградила. Тъй като възнамеряваше да направи точно това, не бе съвпадение, че едновременно решиха да вдигат тежести.

Тя започна с най-леките.

Бяха доста близо един до друг и въпреки силната музика, можеше да говори, без да вика като побъркан:

— Каква е храната в ресторанта?

— Има два ресторанта. Чудесна! В луксозния е скъпа.

— Какво ще кажеш за една закуска? Аз черпя.

Рипли го погледна предизвикателно:

— Благодаря, но трябва да се връщам у дома.

Мак забеляза, че погледът ѝ се спря върху тежестите му. Беше взел двадесеткилограмови, а нейните бяха по десет. Повдигаха ги в синхрон, в такт с музиката.

— Инсталирах оборудването си — вметна той между другото, когато и двамата свършиха с упражнението. — Трябва да наминеш да го видиш.

— И защо да си правя труда?

— Просто от любопитство. Ако си притеснена от това, което се случи миналия път, обещавам да не те докосвам.

— Не съм притеснена от нищо.

В гласа ѝ се долови хаплива нотка, която бе недвусмислено предупреждение да не си прави шеги с нея. Някои жени се гордееха с външния си вид, други — с интелекта си, а тя — със заядливия си нрав.

— Не мога да те виня, че не желаяш да дойдеш и дори да разговаряш с мен за това. — Усмивката му се върна, искрена и престорено глуповата. — Понякога забравям, че другите хора не са свикнали с паранормалните явления — те ги плашат.

— Мислиш, че се боя? — Рипли скръцна със зъби и продължи упражненията си. — Не ме плашиш, Бук, нито пък глупавите ти играчки.

— Радвам се да го чуя. — Гласът му прозвуча весело, а изражението му издаде задоволство. Приключи с упражненията на тепиха, изправи се и отиде до уреда за оформяне на бицепсите. — Разтревожих се, когато буквално изхвърча от къщата.

— Не съм изхвърчала — сопна се тя и започна серия упражнения за трицепсите. — Просто си тръгнах.

— Както и да е.

— Имах работа.

— Добре.

Рипли си пое дъх и си представи какво би се случило с тъпата му усмивка, ако размажеше с юмрук физиономията му.

— Ти, приятелче, може и да си богат без особен труд, но аз трябва да работя, за да се издържам.

— Разбира се. Ако не се притесняваш заради високата стойност на енергията онзи ден, наистина бих искал отново да дойдеш. Сега, когато цялата ми техника е инсталирана и работи, бихме могли да пресъздадем събитието или да проверим дали може да се повтори.

— Не ме интересува.

— Ще заплатя загубеното ти време.

— Нямам нужда от парите ти.

— Това не го прави по-малко полезно. Помисли си. — Мак реши да прекъсне упражненията си и да ѝ даде възможност наистина да

помисли. — Между другото — добави, докато преместваше тежестите — имаш стегнат корем.

Рипли раздвижи устни и леко се озъби зад гърба му.

„Какво доживях — помисли си тя, докато довършваше упражненията си. — Някакъв задръстен учен да ме обвинява, че се страхувам.“ Ако не беше толкова смешно, би ѝ се сторило обидно. После се замисли върху предложението му да ѝ заплати за времето, което би загубила за глупавите му експерименти или проучвания — както и да ги наричаше. Жалко, че бе най-привлекателният и определено най-добре сложен мъж, когото бе срещала от месеци насам. Ако не бе толкова досаден слабоумник, биха могли да се позабавляват с упражнения от съвсем различно естество. Но вместо това, щеше да се старая да го избягва винаги, когато бе възможно. Нямаше да ѝ бъде лесно, но поне нямаше да скучае през зимата.

Когато усети приятна умора в мускулите, Рипли се върна в съблекалнята, взе душ, облече банския си костюм и се отправи към басейна.

Би трябвало да се досети, че тук отново ще се натъкне на него. Беше я изпреварил и вече правеше обиколки с плавни, почти лениви движения на ръцете. С изненада установи, че тенът покрива всеки видим сантиметър от тялото му. Черният бански не скриваше много от него.

Рипли не се отказа от плуването дори при перспективата да дели басейна с него. Хвърли хавлиената кърпа встрани и се гмурна. Когато се показа над водата, той беше съвсем близо до нея и нехайно се носеше по повърхността.

— Имам една идея.

— Обзалагам се, че си пълен с идеи. — Тя потопи глава и приглади косите си назад. — Слушай, басейнът е голям, нека си го поделим. Ти стой от тази страна, а аз ще стоя от другата.

— Не бих го нарекъл идея, а по-скоро предложение.

— Бук, ще ме ядосаш.

— Нямам предвид... — Този път той наистина се изчерви и руменината, в съчетание с мъжествената набола брада, му придаде още повече чар. Рипли усети приятна тръпка на желание и това я смути. — Наистина не намеквам за... — Пое си дълбоко дъх, защото знаеше, че

в противен случай ще започне да заеква. — Имах предвид да се състезаваме.

Блясъкът в очите ѝ издаде, че идеята за състезание ѝ допада, но след миг тя се преобърна във водата и заплува на другата страна.

— Не ме интересува.

— Ще ти дам четвърт дължина преднина.

— Да, явно наистина си решил да ме ядосаш.

— Предлагам четири дължини — упорито продължи гой. — Ако победиш, няма да те безпокоя повече. Ако аз победея, ще ми отделиш един час от времето си. Един час — срещу три месеца спокойствие. Определено ти би имала по-голяма полза от победата.

Беше готова да му отвърне троснато, че каквото ще да става, няма да му позволи да я безпокои. Имаше само една малка пречка: не бе в състояние да устои на предизвикателството.

— Четири дължини, без преднина. — Тя нагласи очилата за плуване на главата си. — Когато победея, ще стоиш настрана от мен, няма да споменаваш за проекта си или както там го наричаш и няма да проявяваш лично любопитство.

— Това последното е истинско предизвикателство, заместник-шериф Тод, но съм съгласен. Ако аз победея, ще дойдеш в къщата и ще ми асистираш в някои тестове. Един час работа, но с пълно съдействие от твоя страна.

— Съгласна съм. — Когато ѝ подаде ръка, тя само я погледна с безразличие. — Забрави!

Рипли го изчака да се присъедини към нея до стената и се подготви, като вдиша и издиша бавно няколко пъти.

— В свободен стил ли ще се състезаваме?

— Да. На три ли тръгваме?

Тя кимна.

— Едно, две...

На три двамата се оттласнаха едновременно и запориха водата. Рипли нямаше намерение да губи, дори не смяташе, че това е възможно. Откакто се помнеше, плуваше всеки ден, а и тук бе на своя територия.

Забеляза добрата му форма още при първата обиколка. Беше впечатлена, но знаеше, че нейната е по-добра.

Докоснаха отсрещната стена и се оттласнаха за втората обиколка.

Тя бе красива и Мак се надяваше по-често да му се удава възможност да я наблюдава — при по-малко напрегнати обстоятелства. Забеляза, че не само е силна, а и притежава грация на истинска атлетка.

Никога не се бе заблуждавал, че е велик в тази област. Но ако имаше нещо, което можеше да прави добре, то бе плуването. Трябваше да признае, че не бе очаквал силите им да са толкова изравнени. Неговият размах бе по-широк и бе с около десетина сантиметра по-висок от нея, но тя имаше невероятно силни крака.

При третата дължина Мак увеличи темпото. Рипли отвърна със същото. И двамата приемаха това като предизвикателство и то ги забавляваше. Тя си играеше с него. Отново усили скоростта. Струваше му се дяволски забавно, че си бе наумила на всяка цена до му натрие носа.

„Този негодник е като змиорка“, помисли си Рипли. Когато започнаха последната дължина заедно, осъзна, че сериозно е подценила възможностите му. Събра сили, втурна се напред и го изпревари с около четвърт от тялото си. Усети как при това последно усилие адреналинът ѝ се покачи.

Беше поразена и зашеметена, когато той се устреми напред и докосна стената преди нея. Задъхана, повдигна очилата над челото си.

Никои, дори Зак не можеше да я победи на четири дължини. Това бе истински срам.

— Е? — Мак си пое дъх и приглади косата си назад. — Ще ти бъде ли удобно днес по някое време?

Негодникът дори не бе злорадствал. Това правеше вкуса на поражението още по-горчив. Беше се държал изключително почтено. Рипли започна да се пита дали не е дрогиран. Никой не би могъл да остане толкова спокоен без химическа намеса.

Изля част от яда си с чистене на сняг и поуспокои нараненото си его с една от превъзходните кифлички на Нел, но не престана да мисли за това.

Имаше предостатъчно обаждания, за да бъде заета цял ден: кола, паднала в канавката след подхлъзване, счупено стъкло от снежна топка и обикновеното разнообразие от пакости, които свободните от училище хлапета измисляха в снежни дни като този.

Все пак случката във фитнес клуба терзаеше съзнанието ѝ и разваляше настроението ѝ.

В полицейския участък Зак я слушаше как мърмори проклетия и наблюдаваше безмълвно как налива кафе след кафе. Той бе търпелив човек и познаваше сестра си. Бяха се срещнали няколко пъти през деня по време на патрулиране и бе усетил признаци на избухливост. Те все още не бяха отминали и това го подтикна да полюбопитства за причината. Моментът му се струваше подходящ. Самият той си почиваше, вдигнал крака на бюрото, с чаша в ръка.

— Ще продължиш ли да си траеш за това, което те е ядосало, или ще изплюеш камъчето?

— Нищо не ме е ядосало. — Рипли шумно сръбна от кафето, опари езика си и изруга.

— Изглеждаш кисела, откакто се върна от фитнес клуба тази сутрин.

— Не съм кисела. Ти си кисел.

— Просто съм замислен — поправи я той, — а мисленето е единственият начин за намиране на разрешение на конфликт или сложна ситуация. Да си кисел означава да гледаш навъсено дълго време, докато накрая излееш гнева си върху някого. Тъй като аз съм единственият на прицел, имам интерес да знам какво ври в душата ти.

Рипли се обърна към него с подигравателна усмивка:

— Това е най-тъпото нещо, което съм чувала.

— Слушай. — Зак ѝ се закани с пръст. — Усещам, че всеки момент ще си го изкараш на мен. Каж ми кой те е ядосал и заедно ще насиним задника му от бой.

Рипли не можеше да отрече, че брат ѝ умее да я размива, когато е най-потисната. Приблужи се към бюрото и седна на ръба.

— Запозна ли се с онзи образ Бук?

— Големият мозък от Ню Йорк? Да, срещнах го, докато се разхождаше из селото, за да се ориентира. Изглежда доста приятен.

— Приятен? — изсумтя Рипли. — Знаеш ли защо е тук?

Зак промърмори нещо вместо утвърдителен отговор. Само споменаването на името му бе достатъчно да разбере кой е източникът на нейния гняв.

— Рип, непрекъснато се натъкваме на какви ли не вариации на тази тема. Не може да живеем на Острова на Трите сестри и да я

избягваме.

— Този път е различно.

— Може би. — Той се намръщи, когато се изправи, за да си налее още кафе. — Това, което се случи с Нел през есента, поражда много въпроси. Не само защото тя се върна, образно казано — възкръсна от мъртвите, или защото се разкри, че онзи негодник Ремингтън я е малтретирал по време на брака им. Дори не защото се опита да я убие, когато я откри тук.

— И те рани. — Каза го тихо, защото сякаш все още виждаше кръвта по ризата му, тъмния ѝ блясък в сенките на гората.

— Всичко това бе подходящ материал за пресата — продължи Зак. — Голям, доходен скандал. Добре че овладяхме положението... Направихме всичко възможно да не се разчуе.

— Доколкото беше по силите ни — съгласи се тя.

Зак застана до нея и докосна лицето ѝ. Знаеше, че онази нощ тя бе нарушила обещанието си. Беше съединила ръце с Миа и бе използвала свръхестествените си способности, за да спаси Нел и него.

— И все пак доста неща бяха раздухани — продължи тихо той. — Мълвата, спекулациите и бръщолевенията на един луд са достатъчни, за да събудят интерес. Можеше да се очакват посещения във връзка със събитието.

— Очаквах да се появят любопитни хора — призна тя. — Може би повече наивни туристи или нещо подобно. Но този Бук е различен. Той е сериозен, нещо като... не знам как точно да се изразя... кръстоносец. И има научна титла. Много хора биха го сметнали за луд, а други — не. Освен всичко може би Миа ще реши да си сътрудничи с него.

— Да, тя — може би. — Зак пропусна да добави, че същото би могла да направи и Нел. Вече бяха разговаряли на тази тема. — Изборът е неин, Рип. Това не трябва да оказва влияние върху твоя.

Сестра му хвърли сърдит поглед към кафето си:

— Той спечели да му отдели един час.

— Какво?

— Подлият негодник спечели бас тази сутрин. Аз загубих, така че трябва да му сътруднича един час в неговите вуду глупости.

— Как така загуби?

— Не ми се говори за това — промърмори Рипли.

Но Зак вече изгаряше от любопитство да разбере какво е станало.

— Тази сутрин не си ходила другаде, освен във фитнес клуба, нали? Чух, че се е записал за членство. Там ли го срещна?

— Да, да и да. — Тя се отдръпна от бюрото и започна да крачи нервно из стаята. — Кой би предположил, че е толкова бърз? При спринта — добре, съгласна съм, нормално е да ме победи, защото има предимство с ръста. Но не и на четиристотин и осемдесет метра свободен стил.

— Състезавали сте се по плуване? — изненада се Зак. — Победил те е на плуване?

— Казах, че не ми се говори. Просто не бях във форма, това е! — Рязко се обърна и го погледна накриво. — Смях ли дочувам?

— Искате ли питане? Нищо чудно, че си толкова ядосана.

— Я млъквай! Не знам какво мисли да изпробва през този един час — със своите енергийни детектори и сензори за улавяне на духове. Само губене на време.

— Тогава няма за какво да се притесняваш. В колко часа е срещата ви?

— Млъквай, Зак!

Рипли реши, че трябва все пак да изпълни досадното задължение. Предпочете да повърви пеша и да отстъпи патрулната кола на Зак, защото това бе начин да отложи още малко неприятната работа, която отиваше да свърши.

Напълно се бе стъмнило, когато зави към жълтата къщичка. Имаше новолуние. От сутринта бяха навалели още няколко сантиметра сняг, но облаците се бяха разпръснали. Ясното небе и звездите даваха надежда за скорошно затопляне на времето, но сега студът режеше като бръснач.

Вървеше бързо и си светеше с джобното фенерче. Поклати глава, когато насочи лъча над роувъра на Мак. Не си бе направил труда да го почисти от снега. „Типично поведение на смахнат професор — реши тя. — Не обръща внимание на злободневните неща.“ Спря се пред вратата и потропа с юмрук.

Мак отвори, носеше сив, доста износен пуловер и също толкова износени дънки. Безпогрешно долови аромата на телешката супа,

която Нел приготвяше, и реши, че само тя е причина устата ѝ да се напълни със слюнка.

— Здравей! Господи, навън е страшен студ. Сигурно е под нулата. — Когато ѝ стори път да влезе, той погледна навън. — Без кола ли си? Вървяла си пеша в това време? Полудяла ли си?

Рипли огледа техниката, заела почти цялата всекидневна:

— Живееш в такава обстановка, а питаш мен дали съм полудяла.

— Много е студено за вечерна разходка. — Той инстинктивно хвана ръцете ѝ и ги разтри, въпреки че бяха с ръкавици.

— Не се мотай. Времето тече.

— Не си променила отношението си. — Този път тонът му не бе спокоен и безгрижен, а издаваше нетърпение. Накара я да го изгледа подозрително. — Виждала ли си някога измръзнали пръсти?

— Всъщност... ей! — Рипли рязко се отдръпна, когато той свали ръкавиците ѝ, за да провери пръстите.

— Бях с група в Непал преди няколко години. Един от студентите прояви небрежност. — Мак не обърна внимание на съпротивата ѝ и леко разтри пръстите ѝ. — Загуби два.

— Аз не съм небрежна.

— Добре. Нека да взема палтото ти.

Рипли го свали, както и шала, вълнената шапка и шушляковото елече и струпа всичко това в ръцете му.

— Очевидно не си небрежна.

Той се огледа, търсейки къде да остави дрехите ѝ. Рипли не можа да сдържи смеха си:

— На пода е доста удобно.

— Не, само... — Мак се сети за леглото и се отправи между уредите към спалнята.

— От тъмното ли се боиш? — провикна се тя.

— А?

— Всички лампи в къщата са запалени.

— Да се боя от тъмното? — Мак отново се появи. — Винаги забравям да ги загася. Днес си купих от супата на Нел. Току-що я опитах. Искаш ли? — Отлично прочел мислите ѝ, очакваше отказ. — Яденето не влиза в определения час.

— Не съм гладна — бързо отвърна тя и се намръщи.

— Добре, после ще я изям, така че можем да започваме. Къде ли сложих... — Потупа джоба си и се завъртя. — О, да! — Откри диктофона зад монитора. — Първо искам да запиша някои основни лични данни, така че ще... — Замълча и смръщи вежди. На дивана бе натрупал папки, изрезки от вестници, научни книги, фотографии и други принадлежности. Дори на пода нямаше място, където да седнат двама души. — Имаш ли нещо против тази част да бъде в кухнята? — Рипли сви рамене, пъкна ръце в джобовете си и го последва. — Първо ще се нахраня. — Мак взе купата, но реши да се смили над нея. — Защо не промениш мнението си, за да не се чувствам неудобно, като ям пред теб?

— Добре, имаш ли бира?

— Не, съжалявам. Но имам много хубаво „Мерло“.

— И то ще свърши работа.

Остана права, докато Мак сипваше супата в купички и наливаше вино.

— Седни. — Той се настани срещу нея, но веднага стана. — По дяволите, връщам се след минута! Можеш да започнеш да се храниш.

Рипли взе лъжицата си, а Мак се втурна обратно във всекидневната. Чу се мърморене, ровене из хартии и шум от падане на нещо дребно на пода. Върна се с тетрадка, два молива и чифт очила с метални рамки.

В мига, когато ги сложи, стомахът ѝ се сви. „О, боже! — помисли си Рипли. — Невероятно секси професор.“

— Ще си вода бележки — обясни той. — Преди да включа касетофона, как ти се струва супата?

— Нел я е правила — кратко отвърна Рипли.

— Да. — Мак започна да се храни. — Тя ми спаси живота онази вечер, когато бях загубил представа за времето. Намерих порция мидена яхния във фризера и едва не се разплаках. Брат ти е щастливец. Вчера се запознах с него.

— И той казва същото. — Рипли се поуспокои при мисълта, че колкото по-дълго разговаря за незначителни неща, определеното време изтича. — Страхотна двойка са.

— И аз съм на същото мнение. На колко години си?

— Моля?

— Възрастта ти... за записа.

— Не знам какво значение има това. Миналия месец навърших тридесет.

— На коя дата?

— На четиринадесети.

— Стрелец. Знаеш ли часа на раждане?

— Не обърнах особено внимание. — Рипли вдигна чашата си с вино. — Доколкото си спомням, майка ми каза, че е било около осем вечерта — след шестнадесет часа родилни мъки. За какво ти е това?

— Ще въведа данните ти и ще направя астрологична таблица. Ще ти дам копие, ако желаш.

— Пълни глупости.

— Ще бъдеш изненадана. На острова ли си родена?

— Да, у дома. Присъствали са доктор и акушерка.

— Преживявала ли си някога нещо паранормално?

Нямаше намерение да лъже, но тази тема винаги караше гърлото ѝ да се свива.

— Какво например?

— Помниш ли сънищата си?

— Разбира се. Миналата нощ имах един мокър сън за Харисън Форд — с пауново перо на шапката и бутилка екзотично масло. Какво мислиш, че означава?

— Както пурата понякога се оказва просто пура, така и в еротичните сънища понякога няма друг смисъл, освен секс. Цветни сънища ли сънуваш?

— Да, разбира се.

— Винаги ли?

Тя повдигна рамене:

— Черно-бялото е за филмите на Богарт и художествената фотография.

— Сънищата ти пророчески ли са?

Рипли понечи да отговори утвърдително, но се сдържа:

— Все още не сме го направили с Хари, но се надявам.

Мак смени тактиката:

— Имаш ли хоби?

— Хоби? Имаш предвид да шия кувертюри или да наблюдавам птици в естествената им среда? Не.

— Какво правиш през свободното си време?

— Не знам. — Рипли изпита неудобство, но бързо се отърси от него. — Най-различни неща: телевизия, кино, понякога излизам на плаване.

— Филми на Богарт? Кой ти харесва най-много?

— „Малтийският сокол“.

— С какво плаваш?

— С малката лодка на Зак. — Рипли потропа с пръсти по масата и се замисли. — Възнамерявам да си купя своя собствена.

— Нищо не може да се сравни с един ден, прекаран в открито море. Кога осъзна, че притежаваш особена сила?

— Това никога не е... — Изправи се и старателно прикри израза на лицето си. — Не знам какво имаш предвид.

— Много добре знаеш, но за момента може и да не се впускаме в тази тема, ако ти е неприятно.

— Не ми е неприятно. Просто не разбирам въпроса.

Той остави молива си, побутна купата със супа встрани и погледна Рипли право в очите:

— Тогава ще го задам по друг начин: Кога разбра, че си магьосница?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В главата ѝ нахлу кръв и слепоочията ѝ запулсираха с ритъма на лудо биещото ѝ сърце. Той седеше спокойно и я наблюдаваше, сякаш бе някакъв интересен лабораторен експеримент.

Гневът ѝ бе толкова силен, че ѝ се струваше, че всеки момент ще избухне като бомба:

— Що за глупав въпрос е това?

— При някои е инстинктивно — нещо като наследствено познание. Други се обучават, както детето се учи да ходи и говори. Някои придобиват тези способности, когато навлязат в пубертета. Предполагам, че безброй други изживяват живота си, без дори да подозират, че притежават такива заложи.

Сега я накара да се почувства като глупава студентка.

— Не знам откъде си научил всички тези неща и откъде ти е хрумнала глупавата идея, че съм... — Нямах намерение да му достави удоволствие, като произнесе думата. — Тези шмекерии са твоя специалност, не моя, доктор Свр̀хестествен.

Озадачен, той наклони глава встрани:

— Защо си ядосана?

— Не съм. — Наведе се напред. — Искаш ли да видиш как изглеждам, когато съм ядосана?

— Не държа. Но съм готов да се обзаложа, че ако сложа сензора сега, ще получа много интересни данни.

— Спирам да се обзалагам с теб. Всъщност вече не искам да имам нищо общо с теб.

Мак ѝ позволи да се изправи и продължи да води бележки.

— Имаш още четиридесет и пет минути. Ако си решила да се отказваш... — срещна гневния и поглед. — Мога само да направя извод, че се страхуваш. Нямам намерение да те плаша или смуцавам. Извинявай.

— Заври си извиненията отзад! — Рипли се бореше с гордостта си, което винаги бе най-трудната битка. Беше се хванала на глупав бас

и бе приела условията. С нервно движение дръпна обратно стола си и отново седна.

Мак не ѝ напомни, че бе загубила облога, а просто продължи да си води бележки и Рипли скръцна със зъби при мисълта, че предварително е знаел, че ще излезе победител.

— Тук ще направя голям скок. Явно не практикуваш.

— Няма какво да практикувам.

— Не си глупава жена. Освен това ми се струва, че си доста самоуверена.

Погледна лицето ѝ. Тя се опитваше да запази спокойствие, но под него прозираха силни, неукротими чувства.

Мак отчаяно искаше да се добере до тях, да ги разкрие, да прозре същността ѝ. Но осъзна, че никога няма да успее, ако толкова бързо я отблъсва.

— Предполагам, че това е деликатна област за теб. Извинявай.

— Вече ти казах какво можеш да направиш с извиненията си. Същото важи и за предложенията.

— Рипли... — Мак вдигна ръка и разпери пръсти в знак на отстъпление. — Не съм репортер, тръгнал на лов за сензации. Не съм и любопитен зяпач или новак, който търси наставник. Това е работата ми. Мога да обещавам, че ще уважавам правото ти на лични тайни и няма да запиша името ти в документацията. Няма да направя нищо, което би те засегнало.

— Не се притеснявам от теб, Бук. Потърси си друго опитно зайче. Твоята работа не ме интересува.

— Нел ли е третата?

— Остави Нел на мира! — Без да се замисли, тя протегна ръка и го сграбчи за китката. — Ако забъркаш и нея, ще те разкъсам.

Мак застина и затаи дъх. Зениците му бяха станали тъмни, почти черни. Там, където пръстите ѝ го бяха докоснали, усещаше такава горещина, че не би се изненадал, ако от кожата му излезеше дим.

— „Не причинявай никому вреда!“ — успя да отвърне Мак, без да повиши тон. — Това не е само философия на Мисията, а и мое убеждение. Няма да направя нищо, което да навреди на снаха ти или на теб, Рипли. — Много бавно, сякаш гледаше куче — пазач, което се е отскубнало от синджира си, той доближи ръката си и я сложи върху нейната. — Не можеш да го контролираш, нали? — Гласът му прозвуча

тихо. — Не съвсем. — Стисна ръката ѝ почти приятелски. — Ще изгориш китката ми.

След тези думи тя вдигна пръстите си и ги разпери. Но ръката ѝ затрепери, когато погледна надолу и видя червените следи от допира на пръстите си.

— Няма да го направя. — Положи усилие да успокои дишането си, да спре прилива на необузdana енергия и отново да стане предишната Рипли.

— Заповядай.

Не бе усетила кога бе станал и отишъл до мивката. След миг стоеше до нея с чаша вода в ръка.

Когато я взе, Рипли не бе сигурна дали е ядосана или смутена. Но знаеше, че вината е негова.

— Нямах право да идваш тук и да се ровиш в живота на хората.

— Познанието и истината ще ни спасят от хаоса. — Гласът му бе тих, говореше разумно и я накара да изпита желание да го ухапе. — Привеждането им в хармония ни прави хора. Без това фанатиците всяват страх и невежество, както в Салем преди триста години.

— Това, че вече не бесят вещици, не прави света по-толерантен. Не искам да бъда част от проучванията ти. Край!

— Добре. — Мак изведнъж забеляза, че е ужасно уморена. Изпита смесица от чувство за вина и състрадание. — Добре. Но миналата нощ се случи нещо, което може би ще направи това трудно и за двама ни. — Изчака няколко мига, докато тя се намести на стола и с неохота насочи вниманието си към него. — На плажа видях една жена. В първия момент помислих, че си ти: същите очи, същият цвят на косите. Беше много самотна и ужасно тъжна. Погледа ме известно време, а после изчезна.

Рипли стисна устни и вдигна чашата с вино:

— Може би си прекалил с мерлото.

— Тя търси изкупление. Искам да ѝ помогна да го намери.

— Искаш информация — отвърна Рипли. — За да оправдаеш идването си дотук, се опитваш да изкопчиш колкото е възможно повече.

— Искам да разбера. — „Не“, призна си вътрешно той. Това не бе всичко. Не бе същността. — Искам да знам.

— Тогава разговаряй с Миа. Тя обича да я слушат с интерес.

— Заедно ли сте израснали?

— Да — и какво от това?

„По-лесно е — помисли си той, — дори е по-приятно да се работи с нея, когато се върне към заядливата си същност.“

— Усетих някакво напрежение помежду ви.

— Принуждаваш ме да се повторя. И какво от това?

— Любопитството е първият мотив на учения.

— Но понякога убива — подигравателно вметна Рипли. — Не бих нарекла преследването на вещици наука.

— Знаеш ли, че точно това казва и баща ми! — отвърна Мак, изправи се и отнесе купичките от супата до мивката.

— Изглежда, баща ти е разумен човек.

— Той наистина е такъв. Аз съм най-голямото му разочарование. Не, не е честно. — Мак се върна и допи виното си. — Аз съм загадка за него. Не може да ме разбере, сякаш някои от парчетата на пъзела не се подреждат. Е, разкажи ми за своите родители.

— Пенсионери са. Баща ми беше шериф преди Зак, а майка ми — счетоводител. От известно време тръгнаха на дълга обиколка из страната и все още пътуват.

— Националните паркове ли посещават?

— И други неща. Най-сетне имат време за свой собствен живот. Като две деца в безкрайна пролетна ваканция.

От разказа ѝ Мак разбра, че Тод са сплотено и щастливо семейство. Явно проблемът със свръхестествената ѝ сила не произтичаше от семеен конфликт — беше сигурен в това.

— С брат ти работите заедно.

— Очевидно.

Нямаше съмнение, че отново е заядлива, както обикновено.

— Вече се познавам с него. Не си приличате много. — Мак вдигна поглед от записките си. — Освен по очите.

— Зак е съчетал в себе си всички най-добри гени на родителите ни. За мен не са останали.

— Ти си присъствала, когато е бил ранен при арестуването на Евън Ремингтън.

Лицето ѝ отново стана непроницаемо.

— Искаш ли да прочетеш полицейския доклад?

— Вече го прочетох. Преживели сте доста напрегната нощ. — „Достатъчно по този въпрос“, реши той. — Харесва ли ти работата като полицай?

— Не правя нищо, което не ми харесва.

— Щастливка! Защо „Малтийският сокол“?

— А?

— Любопитен съм защо избра него, вместо „Казабланка“?

Рипли поклати глава, за да събере мислите си.

— Не знам. Защото смятам, че Бергман би трябвало да каже на Богарт: „Париж — друг път“, вместо да се качва в самолета. В „Сокола“ направи каквото трябваше. Предаде Астор. Това беше справедливост.

— Винаги съм си представял как Илза и Рик се събират след войната, а Сам Спейд... Е, той просто си остава Сам Спейд. Каква музика обичаш?

— Моля?

— Музика. Каза, че обичаш да тренираш на музика.

— Каква връзка има това с твоите проучвания?

— Каза, че не искаш повече да те въвличам в работата си. Можем да прекараме остатъка от времето във взаимно опознаване.

Рипли въздъхна и отпи от виното:

— Наистина си странен индивид.

— Добре тогава. Стига сме говорили за теб! Нека поговорим за мен. — Отново седна и видя лицето ѝ замъглено, което го подсети да свали очилата си. — На тридесет и три години съм, завидно богат, вторият син на семейство Бук от Ню Йорк. Клонът Макалистър — доста хора от рода носят тази фамилия като първо име — се занимава с корпоративно право. Започнах да се интересувам от свръхестествени явления още като дете — историята, разнообразието, влиянието им върху културата и обществото. Моят интерес накара родителите ми да потърсят съвет от психолог, който ги увери, че това е някакъв вид протест.

— Завели са те на психиатър, защото си се интересувал от призраци?

— Когато си четиринадесетгодишен първокурсник в колеж, нормално е да се безпокоят за психичното ти здраве.

— Четиринадесет? — Рипли сви устни. — Определено е необичайно.

— Е, беше много трудно да си намеря приятелка. — Лекото трепване на устните ѝ му достави удоволствие. — Насочих енергията на първите сексуални пориви към ученето и личните си интереси.

— Значи отрано си се отдал на книгите и изследванията.

— Може да се каже. Когато навърших осемнадесет години, родителите ми се отказаха от опитите да ме накарат да работя в една от фамилните фирми. После навърших двадесет и една и можех да разполагам с част от парите от попечителския си фонд.

Рипли наклони глава встрани. Беше истински заинтригувана и не можа да се сдържи да не го попита:

— Имал ли си някога приятелка?

— Няколко. Знаем какво е да бъдеш поведен в посока, в която не искаш да вървиш или за която не си готов. Хората твърдят, че знаят кое е най-добро за теб. Може би понякога е вярно. Но това не означава, че трябва да продължават да те насочват, докато ти отнемат правото на избор.

— Затова ли ме остави на мира тази вечер?

— Това бе едната причина. Другата е, че сама ще промениш мнението си. Не се пали — побърза да добави, щом я видя да стиска устни. — Когато пристигнах тук, мислех, че Миа е тази, с която би трябвало да работя. Но се оказа по-важно да се позанимавам с теб — или поне отначало.

— Защо?

— Има нещо, което трябва да открия. Между другото ти вече изпълни условието на баса. Ще те откарам у дома ти.

— Нямам намерение да променя мнението си.

— Тогава добре е, че имам много време за губене. Ще ти донеса палтото.

— Няма нужда да ме изпращаш.

— Готов съм да разреша този спор със свободна борба — провикна се той. — Няма да те оставя да си отидеш пеша в тъмното, при минусови температури.

— Не можеш да ме откараш, защото не си почистил колата си от снега.

— Тогава ще я почистя и ще те откарам. Трябват ми само пет минути.

Рипли понечи да възрази, но външната врата хлопна и тя остана сама в къщата.

Любопитството я подтикна да откrexне задната врата. Застана на прага и затрепери от студ, докато наблюдаваше как Мак атакува с лопатата снега около роувъра. Трябваше да признае, че мускулите, които бе видяла сутринта във фитнес клуба, не бяха само за показ. Оказа се, че доктор Бук умее да си служи с ръцете. Все пак не бе особено старателен. Рипли понечи да извика, за да му го каже, но осъзна, че така би издала, че е проявила интерес и го е наблюдавала. Вместо това, затвори вратата и разтри ръцете си, за да ги стопли.

Когато външната врата отново се затръшна и се чу как Мак изтупа краката си, тя стоеше, облежната на кухненския плот, и се преструваше на отегчена.

— Навън е кучешки студ! — извика той. — Къде сложих нещата ти?

— В спалнята. — Рипли се възползва от няколкото мига насаме и притича около масата, за да надзърне в записките му. Гневно просъска, когато видя, че са стенографирани — или поне предположи, че е така. Във всеки случай бяха изписани със странни символи, чертички и камшичета, които за нея не означаваха нищо. Но скицата в средата на страницата я накара да зяпне от изненада.

Беше изобразено нейното лице и приликата бе поразителна. Набързо нахвърляна скица с молив в анфас. Изглеждаше... „Ядосана“, реши тя. И любопитна. Да, беше прав. Не можеше да отрече, че Макалистър Бук събужда любопитството ѝ.

Когато Мак влезе, тя бе на около стъпка встрани от масата, невинно пъхнала ръце в джобовете си.

— Забавих се малко повече, защото не можах да открия ключовете си. Все още не мога да си обясня какво правеха в мивката в банята.

— Полтъргайт? — каза тя весело и това го накара да се засмее.

— Не, за съжаление. Изглежда, никога не слагам едно нещо два пъти на едно и също място.

Беше оставил следи от сняг из цялата къща. Рипли не обърна внимание на това. Облече жилетката и сложи шала си.

Той държеше палтото ѝ и я накара да поклати глава, когато забеляза, че се кани да ѝ помогне да го облече.

— Никога не съм проумявала това. Как си мислите вие, мъжете, че обличаме палтата си, когато не сте наоколо?

— Нямаме представа. — Развеселен, той сложи шапката на главата ѝ, а после издърпа косата ѝ през задната част, както бе забелязал, че я носи. — Ръкавици?

Тя ги измъкна от джоба си:

— Ще ми сложиш ли и тях, татенце?

— Разбира се, скъпа.

Но когато Мак посегна, тя отдръпна ръцете си и се засмя, когато видя белезите по китката му, но почувства известна вина. Нямаше нищо против да нарани някого, когато го заслужава. Но не по този начин. Никога по този начин.

Все пак стореното можеше да бъде поправено, но тя трябваше да преглътне гордостта си.

Мак забеляза промяната в израза на лицето ѝ, щом видя китките му.

— Не е голяма работа — успокои я той и изпъна ръкавите си.

— Аз съм виновна. — Рипли не си направи труда да въздъхне, но хвана отново китката му и го стрелна с поглед. — Това не влиза в уговорката, така че не го включвай в записките си. Разбрано?

— Добре.

„В гнева си причиних вреда, ала разкайвам, се сега. С трикратна и лечебна сила тези рани докосни и белезите заличи.“

Мак почувства лека болка и след миг паренето по кожата му изчезна. Плътта под пръстите ѝ сега бе хладна, сякаш изгарянията бяха изчезнали. През тялото му премина тръпка — не само заради физическата промяна, а защото забеляза промяната в очите ѝ. Вече бе доловил силата ѝ и разбираше, че сега отново я наблюдава. Винаги щеше да ѝ се възхищава.

— Благодаря — каза ѝ той.

— Няма защо. — Тя се отдръпна. — Сама пожелалах.

Когато Рипли посегна към дръжката на вратата на кухнята, Мак я изпревари.

— Не знаем и как отваряте вратите, когато ни няма.

— Забавен си.

Когато излизаха, ръката му се плъзна и я хвана за лакътя. Рипли му хвърли дълъг, злобен поглед, който го накара невинно да свие рамене.

— Не мога да се въздържа. Много е трудно човек да отвикне от нещо, на което са го учили от ранно детство.

Тя не се отдръпна и не й даде сърце да го смушка, когато я преведе около роувъра и й отвори вратата.

Пътуването не бе дълго, но докато го направляваше, Рипли осъзна, че наистина му е благодарна, че я откара. За един час температурите бяха станали още по-ниски. Нямаше време колата да се затопли, но поне не бяха на открито.

— Ако търсиш още дърва за камината, Джак Стабънс ги продава на кубик — осведоми го тя.

— Стабънс. Можеш ли да ми го запишеш? — С една ръка на волана, той бръкна в джоба си. — Имаш ли хартия?

— Не.

— Провери в жабката.

Рипли я отвори и зяпна от изненада. Имаше десетки изписани листи, безброй химикалки, ластици, три джобни фенерчета, ловджийски нож и няколко странни дрънкулки. Тя издърпа една от тях, направена от червен канап, различни мъниста и човешка коса.

— Какво е това?

Мак хвърли бегъл поглед.

— Талисман. Подарък е. Няма ли хартия?

Рипли погледа още малко амулета, после го пъкна обратно и извади една от многобройните бележки.

— Стабънс — повтори тя и надраска името на лист хартия. — Джак, нагоре по „Аул Хонт Лейни“.

— Благодаря. — Мак взе хартиятката и я пъкна в джоба си.

— Завий тук. Двуетажната къща с веранда.

Патрулна кола беше на алеята и не бе трудно сам да се досети къде да спре. Прозорците весело светеха, а от комина се виеше дим.

— Прекрасна къща.

Мак излезе и въпреки че Рипли вече бе изскочила, преди той да успее да заобиколи и да й отвори вратата, отново я хвана за ръка.

— Виж, Мак, много любезно от твоя страна, но не е нужно да ме изпращаш до вратата. Не беше любовна среща.

— Чувствам се задължен, а и все пак вечеряхме заедно и разговаряхме. И пихме вино. Това са няколко от съставките на любовната среща.

Рипли спря до портата и се обърна. Беше свалил скиорската си шапка и тъмнорусата му коса стърчеше на всички страни. Мак не можа да се въздържи и я погледна настойчиво.

— Е, искаш ли целувка за лека нощ?

— Да. — Отговорът ѝ бе толкова невинен и шеговит, че сама се засмя. Но само за миг. Изведнъж осъзна, че той съвсем не се шегува.

Движението му не бе рязко, а така завладяващо, че Рипли не успя да се опомни и да помисли.

Мак обви ръце около нея, притегли я към себе си, на което тя не се съпротиви, а жадно отвърна. Леко я наведе назад и по някакъв начин създаде илюзията, че са в хоризонтално положение, а не изправени.

Този миг на близост бе така опияняващ, че здравият разум я напусна още преди устните им да се слоят.

Меки и топли, устните му не само докоснаха и всмукаха нейните, а пламенно се сляха с тях. Вече не бе просто замаяна, а изпълнена с топлина, която достигна до всяка част на тялото ѝ и я накара да почувства, че краката ѝ се подкосяват.

От гърлото ѝ се изтръгна лек стон на наслада. Устните ѝ се разтвориха в очакване. „О, още!“ Едва успя да повдигне изтръпналите си ръце и да ги обвие около врата му.

Коленете му трепнаха. Не би се учудила, ако изведнъж се бе свлякла в краката му, останала без сили.

Когато той нежно я освободи и бавно се отдръпна от нея, погледът ѝ бе замъглен и тя не бе в състояние да мисли.

— Трябва някога да направим това отново.

— Аха. — Сякаш бе онемяла.

Мак закачливо я дръпна за косата.

— Най-добре се прибирай, преди да си замръзнала.

— Аха. — Тя отстъпи, обърна се слепешком и едва не се блъсна във вратата.

— Позволи ми да направя това — настоя той почти шепнешком, напълно трезво. Натисна дръжката и побутна вратата с лакът. — Лека нощ, Рипли.

— Мм.

Когато влезе, Рипли нямаше друг избор, освен да се облегне на вратата, след като той я затвори. Безобиден? Нима все още можеше да го смята за безобиден? Успя да направи няколко крачки, после се отпусна на най-долното стъпало на стълбището и изчака, докато бе в състояние да се качи в стаята си.

8 януари 2002

9–10 следобед, източно време

Ще транскрибирам накратко бележките си и записа от първия си разговор с Рипли Тод. Не успях да постигна голям напредък с нея, както се надявах. Но имаше два интересни инцидента, които ще бъдат отбелязани по-подробно в моя официален дневник. Личните си реакции ще опиша тук.

Темпераментът на Рипли и покровителственото ѝ отношение към снаха ѝ Нел Тод (данните за Нел Тод вече са отбелязани под нейното име) със сигурност ще надделеят над неохотата ѝ да разговаря за дарбата си. Имам впечатлението, че предупреждението ѝ, когато споменах за Нел, бе инстинктивно и резултатът не бе предвиден. Това, че ме нарани, бе по-скоро страничен ефект, отколкото цел. Изгарянията на китката ми, по визуални наблюдения, съвпадаха с формата на пръстите ѝ. Не беше моментално изгаряне, а устойчиво покачване на температурата — като при постепенно нагорещаване с огън.

Физическите промени, които настъпиха при нея по време на този феномен, бяха разширяване на зениците, прилив на кръв под кожата.

Гневът ѝ веднага се насочи навътре.

Мисля, че тази липса на контрол и страхът от това, на което е способна, са причината за отказа ѝ да разговаря и да изследва природата на своя талант.

Тя е интересна жена, очевидно привързана към семейството си. Във всички области — освен в тази — имам чувството, че е изключително уверена в себе си.

Красива е, когато се усмихва.

Той спря и се поколеба дали да не задраска последното наблюдение. Не бе точно. Рипли не бе красива — привлекателна, интересна, но не и красива.

Все пак Мак си напомни, че дневникът е за впечатления. Щом бе написал, че е красива, явно тази мисъл бе в съзнанието му, така че остави бележката.

Вторият инцидент стана малко преди да излезем и несъмнено решението бе по-трудно за нея. Фактът, че реши да отстрани изгарянията, съзнателно да демонстрира способността си, говори за силно чувство кое е правилно и кое грешно. Това, както и инстинктът да защитава хората и нещата, които обича, надделяват над упорството да потиска дарбите си.

Надявам се скоро да узная какво събитие — или събития — са й повлияли да отрича и крие способностите си.

Трябва да я видя още веднъж, за да потвърдя предположенията си.

— О, по дяволите! — промърмори той. Ако тук не можеше да бъде честен, къде тогава?

Искам да я видя отново, но срещата да бъде лична. Приятно ми е да бъда с нея — дори когато се държи грубо и заядливо. Боя се, че може би именно заядливото ѝ държане ми допада. Освен това помежду ни има силно

сексуално привличане. За разлика от обяснимото възхищение, което изпитах от красотата на Миа Девлин, когато я видях за пръв път, и напълно естествените човешки фантазии, които последваха, това е по-силно и следователно — по-трудно преодолимо. Искам на всяка цена да опозная сложния характер на тази жена и да разбера коя е всъщност. От друга страна, просто искам да...

„Не — реши Мак, — дори личният дневник трябва да се цензурира.“ Не можеше да запише какво точно би искал да направи с Рипли Тод.

Открих, че си задавам въпроса как ли бих се чувствал като неин любовник.

Така написано, му се струваше по-приемливо. Нямаше смисъл да се впуска в подробности.

Откарах я до дома ѝ тази нощ при минусови температури. Фактът, че бе дошла пеша и искаше да си отиде обратно при такова време, демонстрира нейната упоритост и стремеж към независимост. Очевидно я забавляват обикновените кавалерски жестове, като например да държат палтото ѝ при обличане, да ѝ отворят вратата. Не изглеждаше обидена, а развеселена, което намирам за обезоръжаващо.

Не бих я целунал, ако не ме бе предизвикала. Наистина няха намерение да правя това на този ранен етап от нашата връзка. Отговорът ѝ бе неочакван и... възбуждащ. Тя е силна жена — както тялом, така и духом — и да почувствах как почти губи самообладание в ръцете ти...

Мак спря, за да си поеме дъх и да пийне малко вода.

Почувствах реакцията на тялото ѝ до своето и топлината... Знанието за химичните и биологичните причини за повишаване на телесната температура по време на такова събитие не прави преживяването по-малко вълшебно. Все още усещам вкуса ѝ — силен и остър. И чувам сподавения ѝ стон. Краката ми се подкосиха, когато обви ръце около шията ми. Сякаш бях завладян от нея. Само още една минута — и щях да забравя, че стоим пред вратата ѝ в леденостудена нощ.

Но тъй като аз — въпреки дръзкия ѝ отговор — бях инициатор на прегръдката, отговорността беше моя. Поне имах удоволствието да видя лицето ѝ, замаяния, замечтан израз на очите ѝ. И как тръгва с главата напред към затворената врата.

Това бе забавно.

Разбира се, на връщане на два пъти едва не излязох от пътя и не се загубих, но това не би се случило без причина.

Да, искам да я видя отново — поради много причини. И не се надявам да спя спокойно тази нощ.

ПЕТА ГЛАВА

Нел слагаше глазура на последната партида канелени кифлички. Разполагаше с един час, докато стане време да натовари колата си със стока за кафенето. Днешната супа беше гъбена и вече бе плътно затворена в чайника. Трите вида салати бяха готови, кифличките — сложени във фурната, и току-що бе завършила крем питата.

Беше на крак от пет и половина.

Диего, лъскавият ѝ сив котарак, се бе свил на един от кухненските столове и я наблюдаваше. Люси, голям черен лабрадор, се бе изтегнала в ъгъла и наблюдаваше Диего. Бяха свикнали един с друг — най-вече тя с него — и водеха мирно съжителство, основано на недоверие и подозрение.

Докато сладкишите ѝ се печаха, Нел пушна радиото съвсем тихо и зачака.

Когато Рипли влезе със замъглени очи, облечена с клина и футболната фланелка, с които спеше, Нел спокойно ѝ подаде чаша кафе.

Рипли промърмори нещо като благодаря и се настани на един стол.

— Навалял е доста сняг и ще провали сутрешния ти крос.

Рипли отново промърмори. Никога не се чувстваше напълно във форма, без да е пробягала сутрешните си пет километра. Но кафето донякъде помагаше. Отпи глътка и лениво погали Люси по главата, когато тя дойде да я поздрави.

Трябваше да използва проклетата бягаща пътечка. Мразеше това, но не можеше да издържи два дни без тичане. Зак бе първа смяна. Къде ли беше той, по дяволите? Реши да почака до средата на сутринта, преди да отиде във фитнес клуба. Не искаше да среща Мак. Не че я притесняваше или нещо подобно. Вече бе обмислила ред много правдоподобни извинения за реакцията си на целувката за лека нощ. Просто не желаше да си има работа с него — и точка!

Нел сложи някаква купичка пред нея. Рипли примигна.

— Какво е това?

— Овесена хаша.

Подозрително и без апетит, тя се наведе и помръдна ноздри.

— Какво има в нея?

— Полезни неща. — Нел извади тавата със сладки от фурната и сложи друга. — Опитай я, преди да правиш гадни физиономии.

— Добре, добре. — Наистина правеше гримаси зад гърба на Нел. Беше унижително да я хванат. Опита, присви устни и загреба още една лъжица. Явно всичко, приготвено от Нел, бе хубаво. — Вкусно е. Майка ми готвеше овесена каша през зимата, но приличаше на сиво лепило и беше ужасна на вкус.

— Майка ти има други таланти. — Нел си наля кафе. Беше направила всичко възможно да накара Зак да излезе рано от къщи, за да прекара тези минути насаме с Рипли. Нямаше намерение да ги губи напразно. Седна и попита: — Е, как мина?

— Кое?

— Вечерта с Мак Бук.

— Не беше вечер, а само един час.

„Не й се говори — помисли си Нел. — Раздразнителна е.“

— Е, добре, как мина часът?

— Отидох и изпълних задължението си.

— Радвам се, че те докара.

Рипли повдигна вежди. Нел примигна и с детинска невинност призна:

— Чух колата.

Беше погледнала през прозореца и бе видяла как Мак изпраща Рипли до вратата. Малко се бе позабавил, преди да се върне до колата.

— Да, излезе с номера: „Много е студено. Ще замръзнеш и ще умреш от студ, преди да се прибереш.“ — Рипли поднесе лъжица с овесена каша към устата си, а после я завъртя празна. — Като че ли не знам как да се грижа за себе си. Мъжете ме вбесяват, когато се държат така. Половин час не може да открие ключовете си, а се прави на загрижен, че ако ме пусне сама, ще се загубя.

— Радвам се, че те докара — повтори Нел.

— Да, добре. — Рипли въздъхна и започна да рови с върха на лъжицата в овесената каша, рисувайки нещо подобно на лунни сърпове. Ако не я бе изпратил, не би имала нищо против да повърви

пеша, но щеше да пропусне целувката. Не че това имаше някакво значение за нея. — Няма да познаеш къщата — продължи след миг. — Прилича на бърлога на побъркан учен. Наблъскана е с всевъзможни боклуци: електроника, компютри. Освен в кухнята, няма къде да се седне. Този човек е напълно погълнат от търсенето на призраци. Дори има вуду амулет в жабката на колата си. Знае за моите способности — припряно завърши тя и вдигна поглед към снаха си.

— О! — тихо въздъхна Нел. — Ти ли му каза?

Рипли поклати глава. Вътрешно трепереше от гняв.

— Просто знаеше. Като че ли на челото ми пише: Местната вещица. Това за него е наука. „Е, заместник-шериф Тод, бихте ли направили някаква магия, за да я опиша в записките си?“

— Накарал те е да направиш магия?

— Не. — Рипли разтърка лицето си. — Не — повтори тя. — Но аз... по дяволите, ядоса ме и аз... го опарих.

— Господи!

Кафето леко се разплиска, когато Нел остави чашата си.

— Не съм го подпалила. Опарих ръката му с пръстите си. — Погледна надолу към тях. Бяха нормални, обикновени, може би малко издължени, с подрязани, nelaкирани нокти. Обикновени, но фатални. — Не го направих съзнателно. Цялата ми ярост се превърна в топлина и премина в пръстите ми. Толкова отдавна не бях мислила за това, не бях се тревожила. Но през последните няколко месеца...

— Откакто се отвори отново, за да ми помогнеш — тихо довърши Нел и стана, когато сигналният часовник на фурната иззвъня.

— Не съжалявам за това дори за миг. Изборът беше мой. И отново бих го направила. Просто оттогава насам трудно се владее. Не знам защо. — „По-скоро не бих признала, че знам“, помисли си тя и гневно стисна зъби. — Причиних физическа вреда. Поправих я, но все още се чувствам виновна.

— Как го прие той?

— Като нещо дребно и незначително. Даде ми чаша вода, просто ме потупа по главата и отново се върна към разговора, сякаш съм направила малка пакост — като да разлея вино върху покривката. Куражлия е. Не мога да отрека.

Нел се върна и погали Рипли по косите, сякаш бе дете.

— Много си строга към себе си. Аз не мога да преброя грешките, които съм направила през последните месеци, въпреки че Миа ме води стъпка по стъпка.

— Мисля, че не е уместно точно сега да споменаваме името ѝ. — Рипли отново се наведе и започна да се храни, като че ли храната би отпуснала свития ѝ стомах. — Ако тя не го бе довела тук...

— Не го е довела тя, Рипли. — Едва доловимото нетърпение в гласа на Нел накара Рипли да повдигне рамене. — Ако не му бе дала под наем къщата, щеше да си намери друга или да отседне в хотела. Хрумвало ли ти е досега, че го прие за наемател и се съгласи да разговаря с него само за да контролира до известна степен положението?

Рипли отвори уста, но не каза нищо.

— Не, не ми е хрумвало. Сигурно е така. Тя никога не е пропускала да прояви хитрост.

— Аз също имам намерение да разговарям с него.

Лъжицата на Рипли изтропа в купичката:

— Това е лоша идея. Ужасно лоша!

— Доста размислих. Обещал е на Миа, че няма да използва истински имена. Работата му ме интересува — продължи Нел, докато събираше сладкишите от тавата и ги подреждаше върху решетката, за да изстинат. — Самата аз искам да науча повече за тези неща. Не отричам това, което съм, за разлика от теб.

— Не мога да ти казвам какво да правиш. — Но би могла да се погрижи Мак да не бъде твърде настоятелен и да не се насочи в погрешна посока. — Какво мисли Зак за това?

— Остави на мен да взема решение. Вярва ми и ме уважава. Чудесно е да знам, че ме обича. Доктор Бук не ме плаши.

— По-опасен е, отколкото изглежда — промърмори Рипли. — Създава впечатление на безобидно кутре. Но всъщност не е така.

— Що за човек е?

— Интелигентен, изискан. О, има и качества на невинно кутре — и тази комбинация е обезоръжаваща. В един миг се чуди къде е забравил главата си, а в следващия...

Нел отново седна:

— Какво в следващия?

— Той ме целуна.

Нел допря върховете на пръстите си:

— Наистина ли?

— Уж беше шега. Изпрати ме до вратата — като ученичка след танцова забава. След това просто... — Гласът на Рипли заглъхна, докато с жестове показваше как бе обвинил ръце около нея. — Бавно ме завладя и се почувствах замаяна, изгаряща.

— Боже мои!

— Сякаш се размекнах в ръцете му, докато правеше невероятни неща с устните ми. — Рипли въздъхна, после отново си пое дъх. — Целувала съм се с много мъже и умея да го правя доста добре. Но този път едва се задържах на краката си.

— О! — Нел придърпа стола си по-близо. — А после какво се случи?

— Едва не се блъснах във вратата. Доктор Ромео любезно я отвори вместо мен. За пръв път една целувка ме кара да се чувствам като идиотка — и ще бъде за последен.

— Щом те привлича...

— Привлекателен, добре сложен, секси... разбира се, че ме привлича. — Рипли бързо поклати глава. — Но това не означава нищо. Няма да успее да размъти ума ми с една целувка. Проблемът е там, че не съм излизала с мъж от известно време и от четири месеца не съм... нали се сещаш...

— Рипли! — засмя се Нел.

— Мисля, че беше просто... как да се изразя... спонтанен изблик или нещо подобно. Той ловко се възползва. Вече знам как стоят нещата и съм подготвена. — Рипли се почувства по-добре и изяде овесената си каша. — Мога да се справя с него.

Мак бързо обиколи книжарницата. Разгледа кориците на няколко книги, прелисти някои от тях. Вече бе намерил и прочел много материали за „Трий Систерс“, но тук имаше две книги, на които не бе попадал досега. Стисна ги под мишница и продължи да се разхожда.

Имаше богат избор на еkleктична литература. Откри много екземпляри на „Сонети от Португалия“ от Елизабет Барет Браунинг: най-новите издания от поредицата за ловци на вампири, две книги за местните забележителности, флора и фауна и наръчник на самотните

магьосници. Още две книги за паранормални явления, с които би могъл да замести онези, които бе загубил някъде.

Имаше доста интересно тесте карти „Таро“. Не че ги колекционираше.

Никога не пропускаше възможността да задоволи страстта си към книгите, затова взе всичките. Щеше да се развлича с тях в свободното си време, а и освен това му се удаваше удобен случай да си побъбри с Лулу.

Отнесе книгите до касата и я заговори с най-невинната усмивка, на която бе способен:

— Книжарницата е страхотна! Човек не очаква да открие такова разнообразие в едно малко село.

— Тук има доста неща, които хората не очакват да видят. — Лулу го погледна над очилата си, за да му даде да разбере, че вече си е създала мнение за него. — В брой ли ще платите или с кредитна карта?

— С кредитна карта. — Извади портмонето си и наклони глава, за да види заглавието на книгата, която четеше Лулу. „Серийни убийци: техните сърца и съзнание“. — Що за книга е това?

— Твърде много психо бръцолевене. Няма достатъчно кръв. Интелектуалните типове не пишат с много жар.

— Много интелектуални типове нямат представа за реалния живот. Повечето стоят в кабинети, вместо да събират научни материали навън. — Мак се облегна приятелски на плота, сякаш тя му подаваше рози, а не бодли. — Знаете ли за теорията, че Джек Изкормвача е имал свръхестествена сила и се е прераждал? Макар че първите сведения за него като сериен убиец са от Лондон, той е живял и по-рано и е убивал и преди. В Рим, Галия, Бретан.

Лулу продължаваше да го наблюдава над очилата си, докато маркираше книгите на касата.

— Не съм съгласна.

— Аз — също. Но от това излезе добра история: „Изкормвачът — сериен убиец в различни епохи“. Във варианта, в който аз я прочетох, той е първият, извършвал човешки жертвоприношения — обясни Мак, а Лулу го гледаше с широко отворени очи. — Ритуална магия. Черна магия, много черна.

— Това ли търсите тук? Кървави жертвоприношения?

— Не, госпожо. Уика не извършва жертвоприношения. Белите магьосници не причиняват зло на никого.

— Наричай ме Лулу, не госпожо — избъбри тя. — Много си умен, а?

— Да. Понякога това дразни хората.

— Напразно си губиш времето, като разговаряш с мен, момчето ми. Аз не съм магьосница.

— Не, само сте отгледали една. Сигурно е било интересно да се наблюдава Миа, докато е растяла. Рипли — също. — Започна вяло да прехвърля покупките си от ръка в ръка. — Двете са горе-долу на една възраст, нали?

„Да — помисли си Лулу. — Много умно момче.“

— Е, и какво от това?

— Знаеш какви сме ние, интелектуалните типове. Задаваме много въпроси. Бих желал да те интервюирам, ако Миа няма нищо против.

Предпазливостта ѝ надделя над задоволството:

— За какво?

— Наричай го човешко любопитство. Повечето хора не разбират, че една необикновена жена може да води обикновен живот. Дори ако отворят съзнанието си за необикновеното, продължават да мислят, че то не може да бъде съчетано с нещо просто, като например писане на домашни по математика, наказание за прибиране у дома след вечерния час или потребност от нечие рамо, на което да се опре.

Лулу щракна върху номера на кредитната карта, която Мак ѝ подаде.

— Да не би да проявявате личен интерес към Миа?

— Не, но ми прави удоволствие да я наблюдавам.

— Нямам време да разговарям с някакво си колежанче за курсовата му работа.

Преди да подпише квитанцията, Мак погледна крадешком общата сума.

— Ще ти платя.

Лулу сякаш чу звън на монета в подсъзнанието си:

— Колко?

— По петдесет на час.

— Полудял ли си?

— Не. Паралия съм.

Поклащайки глава, Лулу му подаде торбичката с книгите:

— Ще си помисля.

— Добре, благодаря.

Когато Мак излезе, тя отново поклати глава. Да ѝ плати, за да говори. Нима си бе загубил ума?

Лулу все още размишляваше върху това, когато Миа бавно слезе по стълбите.

— Днес тук е много тихо, Лу. Мисля да започна да продавам готварски книги на втория етаж, за да привлека хора. Нел би могла да приготви някои от ястията като демонстрация.

— Както искаш. Колежанчето току-що беше тук.

— Кой? О! — Миа подаде на Лулу чашата с чай, която ѝ носеше от кафенето. — Интересният и привлекателен Макалистър Бук.

— Плати над сто и петдесет долара за книги, без да му мигне окото.

Очите на Миа светнаха:

— Блазе му!

— Изглежда, може да си го позволи. Предложи ми по петдесет на час, за да говори с мен.

— Наистина ли? — Миа отпи глътка от своя чай и повдигна вежди. Знаеше — още откакто я бе люляла на коляното си, — че Лулу обича да върши неща, които носят печалба. — Трябваше да му поискам по-висок наем. За какво иска да разговаряте?

— За теб. Каза, че е просто човешко любопитство. Колко пъти трябваше да те пляскам по дупето, докато растеше, когато вършеше подобни неща?

— Не мисля, че е необходимо да се връщаме към тези неприятни моменти — сухо отвърна Миа. — Но държането му е интересно и неочаквано. Мислех, че ще ми досажда и ще ме принуждава да разговаряме и да правя демонстрации. Вместо това, той ти предлага възнаграждение, за да узнае как се е оформил характерът ми през годините. — Докосна долната си устна с върховете на пръстите. Ноктите ѝ бяха лакирани с яркочервен лак — в тон с червилото на устните. — Много умно от негова страна.

— Похвали се, че е умен и спомена, че това дразнело някои хора.

— Не и мен. Заинтригувана съм и предполагам, че именно на това се е надявал.

— Каза, че няма никакви намерения спрямо теб в личен план.

— Сега вече съм обидена. — Миа се засмя и целуна Лулу по бузата. — Все още ли се чувстваш отговорна за мен?

— Не е зле да помислиш по въпроса. Той е любезен, богат и със забележителен ум... а и хваща око.

— Не е за мен. — Миа леко въздъхна и потърка буза в косите на Лулу. — Щях да знам, ако беше. — Лулу понечи да заговори, но не каза нищо, а само обви ръка около кръста на Миа. — Не мисля за Самюъл Лоугън — продължи Миа, въпреки че не бе напълно искрена. Той бе единственият мъж, който някога бе притежавал сърцето ѝ, и единственият, който го бе разбил. — Умният и привлекателен доктор Бук просто не ме привлича. Имаш ли намерение да разговаряш с него?

— Зависи.

— Ако се притесняваш, че ще имам нещо против — не е така. Мога и сама да се пазя, но не ми е необходима защита. Не и от него. — Имаше нещо друго, не съвсем ясно, което витаеше около къщата, но то не идваше от Макалистър Бук. Миа се отдръпна и отново вдигна чашата си с чай. — Всъщност може и аз да се съглася да разговарям с него. За петдесет долара на час — засмя се със задоволство. — Фантастично!

Натоварен с портативното си оборудване, Мак си проправи път през натрупалия сняг в малката горичка до къщата. Според полицейския доклад и новинарските истории, които бе чел, Нел бе побягнала именно в тази посока, когато Евън Ремингтън бе нападнал нея и Зак Тод.

Вече бе приключил с огледа на кухнята, където бе станало нападението. Не бе открил нито отрицателна енергия, нито следи от насилие. Отначало бе озадачен от това, но после се бе досетил, че Нел и Миа са пречистили къщата.

Надяваше се да открие нещо в гората.

Въздухът бе неподвижен и студен. По тъмните стволоче и клони на дърветата проблясваше скреж. Снегът по тях приличаше на пухкави кожени ивици.

Вниманието му бе привлечено от следи, които навярно бяха на сърни. Бързо провери дали е заредил фотоапарата си.

Премина през малко поточе, чиито води си проправяха път между камъни и лед. Въпреки че уредите му не регистрираха никакви аномалии, той долавяше нещо. След миг осъзна, че е просто спокойствие. Просто удоволствие. Обади се птица и прелетя край него като куршум. Мак се спря, щастлив и доволен. „Тук човек се чувства добре — помисли си. — Място, където умът може да бъде спокоен. Място за пикници и размисъл.“

Продължи да върви — малко неохотно, но си обеща да се върне и просто да се порадва на обстановката.

Докато бродеше, макар да мразеше да си разваля настроението, се опита да си представи какво ли е било усещането да бягаш в мрака от човек, готов да извърши насилие. Мъж, въоръжен с нож, вече окървавен.

„Долен тип“, помисли си. Негодникът я бе преследвал, както свиреп вълк преследва кошута. Защото би предпочел да я види мъртва, отколкото да ѝ позволи да се освободи от него. „Бил е готов да ѝ пререже гърлото, вместо да загуби това, което е смятал за своя собственост.“

Обзе го силна ярост. Почти долови мириса на кръв и ненавист. Долови страха. След няколко секунди забеляза, че уредите му се задействат като полудели.

— Мили боже! — Отдръпна се назад, отърси се и внезапно отново се превърна в хладнокръвен учен. — Тук. Точно тук!

Обходи района със скенерите, извади диктофона си и започна да изрежда данни. Използва други уреди за измерване на разстоянието, радиуса и диаметъра. Коленичил в снега, записа, изчисли и документира всичко. Замисли се, докато стрелките на съоръженията му се въртяха като луди.

— *Най-висок заряд, почти чиста положителна енергия, обхваща област в радиус от три метра и шестдесет сантиметра. Повечето от паранормалните източници включват защитни кръгове. Този е най-силният, който съм открил досега.*

Прибра уредите в джобовете си и започна с голи ръце да разравя снега. Поизпоти се, докато разчисти достатъчно голям участък от енергийния кръг.

— Няма никакви белези под снега, нито символи. Ще трябва да се върна обратно с лопата, за да разчистя целия кръг. Ако е бил образуван в нощта, когато Евън Ремингтън е бил арестуван — преди повече от два месеца, би трябвало да е затворен според ритуала същата нощ. Все пак има остатък от положителна енергия — от порядъка на шест цяло и две по скалата на уредите ми.

Шест цяло и две! Едва не подскочи, щом осъзна какво означава това.

— При предишния си опит с други активни кръгове, дори по време на ритуал, съм регистрирал не повече от пет цяло и осем. Ще трябва да проверя тези данни.

Мак отново се изправи на крака, целият покрит със сняг, и направи множество снимки. Изпусна фотоапарата си и изруга. Беше му необходимо известно време, докато го изрови от купчината сняг, и се разтревожи, да не би да се е повредил.

Но нищо не можеше да помрачи тръпката. Застана неподвижно сред смълчаната гора и се запита дали наистина е попаднал на сърцето на сестрите.

Час по-късно, без да се е прибирал в къщата, Мак с мъка пристъпваше по заснежения плаж. Приливът и отливът бяха отнесли част от снега. Но влагата и студът оставаха непоклатими.

Откъм морето на талази се носеше леден въздух. Въпреки че беше навлечен с доста дрехи, пръстите на ръцете и краката му усещаха студа.

През ума му за миг премина мисълта за горещ душ и чаша димящо кафе, докато разглеждаше мястото, където си спомняше, че бе видял жената през първата нощ, откакто бе на острова.

— Какво правиш, по дяволите?

Мак вдигна поглед и видя Рипли, застанала на вълнолома. Беше леко смутен, защото още щом я погледна, първата му мисъл бе за горещ, страстен секс.

— Работя. А ти?

Тя сложи ръце на хълбоците си. Мак не можеше да види очите ѝ, защото бяха скрити зад тъмни очила. Съжали, че не се бе сетил да вземе своите, защото слънчевата светлина, отразявана от снега, го заслепяваше.

— Върху какво работиш? Опитваш се да се превърнеш в прословутия Снежен човек?

— Никой не е срещал Йети в тази част на света.

— Погледни се, Бук!

Мак сведе поглед и видя, че наистина целият е в сняг. Знаеше, че ще настане голяма бъркотия, когато свали всички дрехи, за да вземе душ.

— Явно съм бил твърде погълнат от работата си.

Тъй като бе очевидно, че Рипли няма да отиде при него, той се отправи към нея. Не беше лесно и докато с мъка си проправяше път, се удари в две снежни преспи, високи до над коленете му. Все пак успя да стигне до вълнолома, покатери се върху него и си пое дъх.

— Чувал ли си за измръзване? — сухо попита тя.

— Все още чувствам пръстите на краката си, но благодаря, че си загрижена за мен. Какво ще кажеш да изпием по едно кафе?

— Случайно не нося със себе си.

— Ще те черпя една чаша.

— На работа съм.

— Може би наистина ще получа измръзване. — Мак извърна глава и ѝ хвърли умоляващ поглед. — Не е ли твое задължение, като служител на обществото, да ми помогнеш да се стопля и подслоня?

— Не, но ще се обадя в здравната служба.

— Добре, едно на нула за теб. — Докато прескачаше парапета, за част от секундата се сети да запази фотоапарата, който висеше на рамото му. Застана до нея. — Накъде си се запътила?

— Защо?

— Хрумна ми, че където и да отиваш, там ще има кафе.

Рипли въздъхна. Изглеждаше премръзнал и очарователно смешен.

— Добре, хайде! Отивам на топло.

— Не те видях във фитнес клуба тази сутрин.

— Станах късно.

— Не те видях и в селото.

— Нали сега ме виждаш!

Мак забеляза, че тя има широка крачка и той едва успява да я догони.

Рипли се спря пред полицейския участък и го огледа от глава до пети.

— Изтупай снега от обувките си!

Той се подчини, изтупа палтото и панталоните си.

— О, за бога! Я се обърни!

Рипли изчетка полепналия по него сняг и се намръщи, когато реши да почисти и предниците на палтото му. Тогава вдигна очи и долови насмешката в погледа му.

— Какво смешно има?

— Просто обичам да се грижат за мен. Искаш ли и аз да те изтупам?

— Гледай къде стъпваш, щом искаш да пиеш кафе. — Отвори вратата и бе неприятно изненадана, че Зак го няма вътре. Свали ръкавиците и палтото си и размота шала, докато Мак правеше същото.

— Защо си лазил в снега, по дяволите?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Мисля, че не.

Тя се приближи до кафеарката и наля последното кафе на дъното в две чаши.

— Все пак ще ти кажа. Преди малко бях в горичката и открих района, където вие... сте се справили с Ремингтън онази нощ.

Стомахът на Рипли се сви — познато усещане.

— Откъде знаеш, че си го открил?

Мак пое кафето, което тя му подаде.

— Това си е моя работа. Затворили сте кръга, нали?

— Говори с Миа за тези неща.

— Отговори просто с да или не, не е трудно да се направи избор.

— Да. — Любопитството ѝ надделя и тя попита: — Защо?

— Защото има остатъчна енергия. Безпрецедентна в моите изследвания. Силна магия.

— Както ти казах, Миа е компетентна по тези въпроси.

Мак спокойно започна да духа горещото кафе.

— Има ли някаква особена причина вие с нея да не се разбирате или е просто несходство в характерите.

— И двете, но не е твоя работа.

— Добре. — Той отпи от кафето. Имаше вкус на гореща тиня, но бе пил и по-лошо. — Какво ще кажеш за една вечеря тази вечер?

— Да, имам такива планове.

Устните му трепнаха:

— Имах предвид — с мен.

— Тогава не.

— Трудно ще намеря удобен случай отново да те целуна за лека нощ, ако първо не вечеряме заедно.

Рипли се облегна на малката масичка, където бе поставена кафеварката.

— Това беше импулсивна постъпка.

— Може би ще промениш мнението си, след като хапнем пица заедно.

Вече бе променила мнението си. Само като го гледаше, ѝ се отваряше апетит.

— И в останалото ли си толкова добър, колкото в целуването?

— Как би трябвало да отговоря, за да не прозвучи идиотски?

— Добре. Може да хапнем пица някога по-късно. Но дори и това да се случи, нито дума за твоята работа!

— Приемам условието. — Мак и подаде ръка.

Рипли можеше да не му обърне внимание, но ѝ се стори, че би било признак на малодушие. Стисна ръката му и почувства огромно облекчение, че при допира на дланите им не стана нищо необичайно.

Но Мак нямаше намерение да си тръгва.

— Кафето беше наистина ужасно — заяви откровено.

— Знам. — „Това, което се случва в момента, е напълно естествено — каза си тя. — Раздвижването на кръвта, когато една жена застане до мъж. Тръпката на очакването, споменът на какво са способни тези устни.“ — О, по дяволите! — Приблужи се към него. — Направи го!

— Надявах се да го кажеш.

Мак остави чашата с кафето, обхвана с длани лицето ѝ и лекото плъзгане на пръстите му я накара да настръхне. Устните му докоснаха нейните, всмукаха ги и сякаш ѝ се зави свят.

— О, боже, наистина го правиш добре!

— Благодаря. — Той плъзна ръката си към основата на шията ѝ. — А сега се успокой, става ли? Опитвам се да се съсредоточа.

Тя обви ръце около кръста му и с наслада се притисна към него. През миглите си забеляза, че очите му са отворени и я наблюдават.

Това я накара да се почувства единствената жена на света. Сякаш отново изживя първата си целувка. Никога не бе изпитвала нужда мъжете да ѝ показват на каква нежност са способни, но сега това я изпълни с блаженство.

Пръстите му започнаха леко да масажират шията ѝ, намирайки странни чувствителни точки, за които не бе и подозирала, че съществуват. Мак промени положението на устните си, сякаш експериментираше, и насладата ѝ прерасна в неутолим копнеж.

Рипли се притискаше все по-силно към него. Сърцето ѝ биеше лудо, кръвта ѝ кипеше.

Той я задържа така за миг, докато възвърна равновесието си, и после с треперещи ръце я отдалечи от себе си.

— О! Трябва да призная, че наистина те бива! Да не би да си учил екзотични сексуални техники или нещо подобно?

— Всъщност... — Мак прочисти гърлото си. Изпитваше нужда да седне. — Би могло да се каже, че съм правил проучвания и в тази област.

Рипли впери поглед в него:

— Нали не се шегуваш?

— Сексуалните ритуали и обичаи често са важна част от... Защо просто не ти покажа?

— Аха. — Тя повдигна ръка, за да го отблъсне. — На дежурство съм, а и вече успя да ме възбудиш достатъчно. Ще те уведомя, когато съм готова да хапнем пица заедно.

— Дай ми пет минути и ще бъдеш готова. — Мак пристъпи напред, докато гърдите му се опряха в дланта ѝ.

— И дума да не става! Обличай си палтото и тръгвай!

За миг ѝ хрумна, че няма да се подчини. Тогава, сякаш под въздействието на магия, той отстъпи назад.

— Когато дойде моментът, искам пицата да е голяма, с много пълнеж.

— Чудесно, аз — също.

— Това улеснява нещата. — Мак облече палтото си и взе фотоапарата. — Радвам се, че те открих, заместник-шериф Тод. Благодаря за кафето.

— Тук сме, за да служим на обществото, доктор Бук.

Когато излезе, той нахлузи скиорската си шапка. Би могъл да се върне на плажа и да се потопи в ледената вода. Ако не се удавеше, щеше да се поохлади.

ШЕСТА ГЛАВА

Налагаше се да провежда много бързи разговори, да дава подкупи и да се бори със зъби и нокти. Но Джонатан К. Хардинг бе готов на всичко, когато ставаше въпрос за сензационна статия.

Инстинктът му, който той смяташе за най-добрия в бизнеса, му подсказваше, че Евън Ремингтън е ключът към сензацията на десетилетието. Не само поради скандала, който все още тлееше. Всичко, свързано с Ремингтън — как бе прикривал склонността си към насилие от света, от прочутите си клиенти в Холивуд, от висшето общество, — според Хардинг вече бе преповторено многократно. Дори повечето подробности за бягството на красивата му млада съпруга, рискувала живота си, за да се освободи от жестокостта и заплахите му, вече бяха банални.

Беше се поразровил и имаше достатъчно достоверна информация къде и как е избягала, къде е работила и живяла през първите осем месеца, след като бе разбила мерцедеса си върху скалите. От това би се получило интригуващо четиво. Бившата дама от висшето общество, глезената принцеса — да живее в евтино обзаведени стаи, да работи като готвачка в заведения за бързо хранене или сервитьорка, местейки се от град в град, с пребоядисана коса и променено име. Тази история би му донесла успех.

Но най-голям интерес за него представляваше периодът от заселването ѝ на малкото парче земя в Атлантическия океан до затварянето на Ремингтън в килия. Нещата там просто не изглеждаха правдоподобни, не бяха достатъчно подредени, за да може Хардинг да приключи със случая. Или по-скоро — изглеждаха твърде подредени.

Ремингтън случайно я открива. Чисто съвпадение. Набива я. Влиза героят — местният шериф, новата ѝ любов.

„Дори след раняването си — мислеше си сега Хардинг — продължава да се грижи за спасението ѝ. Арестува Ремингтън в гората, отървавайки красивата героиня от опасността да ѝ пререже гърлото.

Отвежда го в затвора и едва тогава отива в болницата да зашият раната му.“

Доброто момче спасява хубавицата, лошото момче отива в изолатора за душевноболни. Доброто момче се оженва за момичето и заживяват щастливо.

Тази история бе предъвквана в медиите седмици наред след арестуването на Ремингтън. И както става обикновено, постепенно беше престанала да предизвиква интерес.

Но се носеха слухове, които никой не бе успял да потвърди, че онази нощ в гората се е случило и нещо друго, освен светкавична полицейска акция. Слухове за магьосничество.

Отначало и Хардинг бе отхвърлил тази идея. Струваше му се достатъчно да спомене за нея като любопитна подробност. В края на краищата Ремингтън бе лунатик. Неговите сведения за онази нощ, за които Хардинг бе заплатил доста пари, едва ли биха могли да се възприемат без известна насмешка. И все пак...

Доктор Макалистър Бук — Индиана Джоунс в областта на паранормалните явления — се бе заселил временно на острова Трий Систерс. Нима това не бе достатъчно да събуди любопитството му!

Хардинг знаеше, че Бук не е от хората, които губят времето си напразно. Този човек си бе проправял път през джунглата, бе изминал километри през пустини и бе изкачвал планини, за да прави изследвания в областта на необичайното. И всичко това — предимно на свои разноски. Беше доста богат.

Но не губеше времето си напразно. Беше опровергал повечето от така наречените магии и бе доказал малко от тях. Но когато докажеше нещо, хората бяха склонни да слушат. Интелигентните хора.

Ако нямаше нещо вярно в тези слухове, защо би заминал там? Хелън Ремингтън, пардон, Нел Чанинг Тод не предявяваше никакви претенции. Разбира се, бе говорила пред полицията, но не бе споменала за магьосничество. Никой от пресата не бе успял да изкопчи нищо в тази връзка и от адвокатите й.

Но Макалистър Бук бе сметнал, че си заслужава да посвети времето си на Острова на Трите сестри. И това бе заинтригувало Хардинг достатъчно, за да го накара и той самият да проучи острова и легендите за него. Репортерският му нюх бе надушил, че тази история може да се окаже истинска сензация.

Беше се опитвал да си уреди интервю с Мак, но без успех. Хора като Макалистър Бук бяха богати, влиятелни и непреклонни. С малко съдействие би могъл да събере солидна информация за семейството и сина им — преследвач на духове. Но никой, особено самият Бук, не желаше да сътрудничи и това бе оскърбително.

Трябваше само да намери верния лост и да приложи достатъчен натиск. Хардинг бе убеден, че Ремингтън ще му помогне да откряне капака. След това можеше да се погрижи за останалото.

Хардинг тръгна по коридора на отделението за душевноболни. Ремингтън бе законно освидетелстван като невменяем, което бе спестило на данъкоплатците един дълъг съдебен процес и долните инсинуации в пресата, ако изобщо бе започнал.

Факт бе, че върху оръжието, използвано срещу шерифа на острова, имаше отпечатъци от пръстите на Ремингтън. Шерифът и двете свидетелки — едната, от които заместник-шериф, бяха дали показания, че Ремингтън е държал ножа опрян до гърлото на съпругата си и е заплашвал живота ѝ.

Още по-неопровержимо доказателство бяха крясъците на Ремингтън, че я е убил, бълнуванията му за „докато смъртта ни раздели“ и изгаряне на невярната вещица.

Разбира се, бе бълнувал и други неща: за святкащи като сини светкавици очи и змии, пропъззели под кожата му.

Веществените доказателства, свидетелските показания и собствените безумни изявления на Ремингтън му бяха осигурили стая в охраняемия сектор с решетки на психиатричната болница.

Значката на Хардинг за посетител бе закрепена за ревера на сакото на ушития му по поръчка костюм. Възелът на вратовръзката му, която бе в тон с цвета на костюма, бе безупречен. Косите му бяха тъмни, леко прошарени и старателно подстригани, така че да отиват на ъгловатото му, червендалесто лице. Чертите на лицето му бяха груби, а очите — кафяви и толкова малки, че почти се скриваха, когато се смееше. Устните му бяха тънки и когато бе ядосан, сякаш изчезваха.

Ако лицето и гласът му бяха малко по-привлекателни, би могъл да си проправи път в телевизионните новини. Някога бе желал това така силно, както някои момчета желаят да докоснат за първи път гърдите на момиче — страстно, с радостен трепет. Но камерата не бе на негова страна — подчертаваше дефектите му и на екрана ниското

му, набито тяло изглеждаше като пън. Гласът му, както се бе изразил един нетактичен техникар, звучеше като крякане на ранена гъска.

Жестоката загуба на тази детска мечта бе накарала Хардинг да се насочи към професията на вестникарски репортер, какъвто бе сега — безскрупулен и хладнокръвен.

Чу ехото от отключването на тежките врати. Щеше да си спомни да отрази това, когато пишеше за посещението си: зловещия звън при допира на метал в метал, студения израз по лицата на медицинския персонал, странната сладникава миризма на лудост.

Изчака пред още една врата. Тук се правеше последна проверка. Пред нея стоеше служител с множество монитори на бюрото. Хардинг бе уведомен, че обитателите на това отделение се намират под двадесет и четири часов надзор. Когато влезеше при Ремингтън, самият той щеше да бъде наблюдаван. Хардинг си призна, че това му подейства успокояващо.

И последната врата се отвори. Напомниха му, че разполага с половин час.

Щеше да използва това време по най-добрия начин.

Евън Ремингтън не изглеждаше така, както Хардинг бе свикнал да го вижда по кориците на лъскавите списания или на цветния телевизионен екран. Седеше на стол, бе облечен с яркооранжев работнически комбинезон, стойката му бе изправена, а ръцете — закопчани с белезници за страничните облегалки.

Косата му, която някога бе като златна корона, беше без блясък, жълтеникава и късо подстригана. Красивото му лице сега изглеждаше бледо и подпухнало от блудкавата болнична храна, от лекарствата и от липсата на светлина. Устата му бе отпусната, а очите — безизразни като на кукла.

Хардинг предположи, че е под въздействието на успокоителни. Както всеки, обявен за психопат със склонност към насилие, и той бе натъпкан с опиати. Но Хардинг не се бе заблуждавал, че ще стигне лесно до съзнанието на Ремингтън през химическия лабиринт.

До вратата зад Ремингтън имаше пазач, който вече изглеждаше отегчен. Хардинг седна от своята страна на гишето и погледна между решетките.

— Мистър Ремингтън, казвам се Хардинг, Джонатан К. Хардинг. Надявам се, че сте ме очаквали днес.

Не последва никакъв отговор. Хардинг изруга наум. Не можах ли да почакаш да му дадат успокоителните таблетки след интервюто?

— Вчера разговарях със сестра ви, мистър Ремингтън. — Отново нищо. — Барбара, сестра ви.

От едната страна на устата му се стече струйка лиги. Хардинг тактично извърна глава встрани.

— Надявах се да разговарям с вас за бившата ви съпруга, за това, което се е случило на Трий Систърс в нощта, когато сте били арестуван. Работя за „Фърст Магазин“. — Или поне в момента. Неговите редактори бяха станали твърде придирчиви и стиснати. — Искам да опиша историята ви, господин Ремингтън. Да я представя от вашата гледна точка. Сестра ви с нетърпение очакваше да разговарям с вас.

Това изобщо не бе истина. Наложих се да я убедя, че едно интервю може да доведе до състрадателна история, която би подпомогнала предприетите от нея законни действия да премести брат си в частна клиника.

— Бих могъл да ви помогна, мистър Ремингтън. Евън — поправи се той. — Искам да ви помогна.

Отново не получи отговор, а само безизразен, втрещен поглед — от чиято празнота го побиха тръпки.

— Ще разговарям с всички замесени, за да се получи напълно завършена история. Ще се срещна и с бившата ви съпруга. Ще уредя интервю с Хелън.

Като чу името, мрачните му, студени очи проблеснаха.

„Все пак има някой вкъщи“, помисли си Хардинг я предпазливо продължи:

— Искате ли да предам нещо на Хелън от ваше име? Някаква бележка, която да ѝ занеса?

— Хелън.

Гласът на Ремингтън бе дрезгав и прозвуча почти като шепот. Хардинг усети, че го побиват хладни тръпки.

— Точно така, Хелън. Имам намерение да се срещна с нея много скоро.

— Аз я убих. — Изведнъж отпуснатите му устни се разтегнаха в ослепителна усмивка. — В гората, в мрака. Убивам я всяка нощ, защото тя не престава да се връща. Продължава да ми се смее и затова я убивам. Трябваше да я убия. Очите ѝ светеха.

— Синя светкавица? Като синя светкавица ли?

— Онова не беше Хелън. — Очите на Ремингтън стрелнаха Хардинг. — Хелън беше кротка и покорна. Тя знаеше кой командва. — Докато говореше, пръстите му започнаха да драскат по страничната облегалка на стола.

— Коя беше тогава?

— Вещица. Всичките бяха излезли от ада. Имаше толкова много светлина, толкова много светлина! Те ме заслепиха, проклеха ме. Змии полазиха под кожата ми. Кръг от светлина, кървав кръг. Виждате ли го?

За миг Хардинг успя да си го представи с ужасяваща яснота. Едва не затрепери.

— Кои бяха всичките?

— Всичките бяха Хелън. — Ремингтън започна да се смее със силен, пронизителен смях, от който по тялото на Хардинг преминаха тръпки, а космите на ръцете му настръхнаха. — Всичките бяха Хелън Изгорете вещицата! Аз я убивам всяка нощ, но тя отново се връща.

Беше започнал да крещи така силно, че Хардинг, който достатъчно се бе нагледал на ужаси, се отдръпна и скочи встрани, въпреки че надзирателят веднага се втурна напред.

„Лунатик — каза си Хардинг, докато служителят избутваше Евън от стаята. — Напълно се е побъркал.“

Но... но...

Надушваше, че тази история не е за изпускане.

За някои хора би било проява на голяма смелост да прекарат една вечер в дома на магьосница и затова биха взели със себе си скилидка чесън или шепа сол в джоба.

Мак влезе, въоръжен с касетофона си, един бележник и бутилка добро „Каберне“. Цялата седмица, откакто бе на острова, търпеливо бе очаквал тази първа покана.

Беше поканен на вечеря от Миа Девлин.

Беше се изкушил да отиде сам с колата си до дома ѝ, да мине през гората и с любопитство да се повърти в сянката на фара, но бе

решил, че това би било проява на лошо възпитание.

Търпението и любезното отношение бяха дали резултат и Миа неочаквано го бе поканила на вечеря. Той също неочаквано бе приел.

Сега, докато се движеше с колата си нагоре по крайбрежния път, бе изпълнен с очакване. Имаше толкова много неща, за които искаше да я попита, особено след като Рипли отказваше да отговаря на въпросите му. Освен това трябваше да се добере и до Нел.

Две предупреждения от две магьосници определено означаваха нещо. Трябваше да чака, докато Нел сама го потърси или пътят към нея бъде разчистен.

Разполагаше с достатъчно време. И все още имаше скрито преимущество.

Мак хареса старата каменна къща високо на скалите, незасегната от времето и вълните, изкусно изработените фронтони, романтичната алея, мистерията на малките кулички. Белият лъч на фара раздираше мрака като широко острие, разстилаше се над морето, над каменната къща, над дърветата.

„Това място е твърде уединено“, помисли си той, докато паркираше. Почти предизвикателно самотно и неоспоримо красиво. Отлично подходеше на Миа.

Снегът бе грижливо почистен от пътя и от алеята към къщата. Не можеше да си представи жена като Миа Девлин да размахва лопата за ринене на сняг. Запита се дали тази мисъл не е подценяване на нежния пол.

Реши, че няма нищо общо с пола, а по-скоро с красотата ѝ. Просто не можеше да си я представи заета с нещо, което не е изтънчено.

В мига, когато тя отвори вратата, Мак се увери в това.

Беше облечена с тъмнозелена рокля, която скриваше тялото ѝ от шията до пръстите на краката и все пак разкриваше пред мъжкия поглед, че всичко под нея е превъзходно. На ушите и пръстите ѝ блестяха скъпоценни камъни. От дълга сребърна верижка на врата ѝ висеше гравирани медальон. Босите ѝ крака изглеждаха съблазнително. Усмихна се и му подаде ръка.

— Радвам се, че прие поканата и носиш подаръци. — Пое бутилката вино. Забеляза, че е от любимото ѝ.

— Как разбра?

— А? О, виното! Работата ми е да събирам подходяща информация.

Миа се засмя и го покани да влезе.

— Добре дошъл в моя дом! Подай ми палтото си. — Застана близо до него и леко докосна с пръсти ръката му. Реши, че това е нещо като тест и за двамата. — Изкушавам се да кажа: заповядай в гостната ми. — Отново се засмя с нисък, гърлен смях. — Така и ще направя. — Посочи към една стая встрани от широкото фоайе. — Настаня се удобно. Аз ще отворя виното.

Леко замаян, Мак влезе в голяма стая със запален огън в камината. Беше пълна с цветя, меки тъкани, лъскави мебели и стъкло. Подът бе застлан с поизбелели красиви килими. Не можеше да отрече, че всичко е подредено с вкус и дъха на богатство и уют.

Цветята — кремове със звездовидни цветове, бели като снега навън, бяха поставени във високи прозрачни вази. Въздухът бе наситен с уханието им, но се долавяше и нейният аромат.

„Дори и мъртвец — помисли си Мак — би почувствал, че кръвта му се затопля и закипява.“

Вниманието му бе привлечено от книгите, подредени на полици между хубави бутилки, късове кристал и интересни малки статуетки. Четивата в дома на един човек говореха много за характера му.

— Аз съм практична жена.

Мак подскочи. Беше влязла съвсем безшумно.

— Моля?

— Практична — повтори тя и остави подноса с бутилката вино и две чаши. — Книгите са моята страст и отворих книжарница, за да мога да извличам полза от нея.

— Твоята страст е еkleктиката.

— Чистите жанрове ми се струват еднообразни. — Наля вино и се приближи, без да откъсва очи от него. — Навярно би се съгласил, защото и твоите интереси са разнообразни.

— Да, благодаря.

— Тогава да прием за разнообразните страсти. — Миа допря чашата си до неговата и очите ѝ закачливо светнаха. Седна на едно ниско канапе и все още усмихната, потупа възглавницата до себе си. — Хайде седни. Каж ми какво мислиш за нашия малък остров сред морето.

Мак се запита дали стаята е прекалено затоплена, или Миа просто излъчва топлина, откъдето мине. Все пак седна.

— Харесва ми. Селото е доста старомодно, но е необикновено, а хората са дружелюбни, без да са натрапчиво любопитни. Книжарницата ти добавя известна изтънченост, морето — вълшебство, а гората — загадъчност. Чувствам се приятно тук.

— Много си наблюдателен. А как ти се струва моята малка къщичка?

— Повече от уютна. Вече свърших доста работа.

— Ти също си практичен човек, нали, Макалистър? — Миа отпи от червеното вино с червените си устни. — Въпреки че според мнозина си избрал непрактична област и изучаване.

Мак се почувства така, сякаш яката на ризата му го стяга.

— Познанието винаги е практично.

— Значи това, което търсиш, е познание? — Миа се сви на кълбо и коленете ѝ съвсем леко докоснаха крака му. — Търсещите умове ме привличат.

— Да, разбира се. — Мак отпи от виното.

— Как си с... апетита?

Мак поруменя.

— С апетита?

Миа реши, че наистина е очарователен.

— Да се преместим в трапезарията? Ще те нагостя.

— Чудесно.

Тя се изправи и отново докосна ръката му с върховете на пръстите си.

— Донеси виното, красавецо.

„Боже мой!“ Това бе единствената му мисъл.

Трапезарията би трябвало да изглежда официална и внушителна с огромната си махагонова маса, бюфетите и столовете с високи облегалки. Но бе уютна колкото приемната. Тук цветовете също бяха топли, различни оттенъци на тъмночервено, примесени с тъмnozлатисто.

Цвета в същите нюанси, поставени в кристални вази, изпълваха въздуха с аромата си. Огънят в камината пращеше — като акомпанимент на тихите звуци на арфи и гайди. Завесите на трите

прозореца на стената не бяха спуснати, за да може в стаята да се забелязва контрастът между тъмната нощ и белия сняг навън. Всичко изглеждаше идеално като на пощенска картичка.

На масата имаше сочно печено агнешко и няколко запалени свещи.

Ако целта ѝ бе да създаде романтична обстановка, определено бе постигнала успех.

Докато се хранеха, Миа насочи разговора към литературата, изкуството и театъра, като през цялото време го наблюдаваше с подчертан интерес.

Мак си помисли, че погледът ѝ му действа хипнотизиращо.

Светлината от свещите сякаш танцуваше върху кожата ѝ като злато върху алабастр, а очите ѝ имаха матов блясък — като през дим. Искаше му се да я нарисува, но не само на скица, нахвърляна с молив, а с маслени бои, върху платно.

Беше изненадан, че имат толкова много общи интереси. И двамата обичат книгите и приятната музика.

После прекараха доста време във взаимно опознаване. Мак узна, че е израснала тук, в тази къща, като единствено дете. Родителите ѝ бяха поверили ежедневните грижи по отглеждането ѝ предимно на Лулу. Бе посещавала колежа в Радклиф и притежаваше диплома по литература и бизнес.

Родителите ѝ бяха напуснали острова още преди тя да завърши образованието си и рядко се връщаха.

Разполагаше с много пари, както и той.

Не ходеше на сборища на вещици, нито принадлежеше към някоя група или организация. Живееше спокойно и усамотено в къщата, където се бе родила. Никога не се бе омъжвала и не бе живяла с мъж.

Това му се струваше необяснимо за жена с нейната изтънченост и сексапил.

— Обичаш пътуванията — отбеляза Миа.

— Има много неща, които си заслужава да се видят. Мисля, че ги обичах повече, когато бях на двадесет години. Събирах багажа си и потеглях винаги когато поискам или се налага.

— И живееш в Ню Йорк. Този град е вълнуващ и дава стимул.

— Е... Има своите предимства. Но мога да върша работата си, където и да е. Често ли ходиш в Ню Йорк?

— Не. Рядко напускам острова. Тук има всичко, което искам и от което се нуждая.

— Музеи, театри, галерии?

— Не ме привличат особено. Предпочитам моите скали, гората, работата си. И градината — добави тя. — Жалко, че е зима, иначе щяхме да се разходим из нея. Вместо това, ще се настаним удобно в гостната за десерта и кафето.

Миа го почерпи с петифури, които много му харесаха. Предложи му бренди, но Мак отказа. Някъде в къщата се чу биене на часовник и Миа отново седна с подвити крака на дивана до него.

— Ти си човек с голямо самообладание и силна воля, нали, доктор Бук?

— Не съм сигурен дали винаги е така. Защо?

— Защото си сам с мен тук, в моя дом, повече от два часа. Почерпих те с вино на светлината на свещи и на фона на музика, а все още не си проявил професионален интерес към мен и не си се опитал да ме съблазниш. Питам се дали това е достойно за възхищение, или трябва да се чувствам обидена?

— Помислих и за двете.

— Наистина ли? И какво измисли?

— Че щом си ме поканила в дома си, би било неуместно да проявя професионален интерес.

— А! — Тя преднамерено наклони глава, предлагайки му устните си. — А какво ще кажеш по въпроса за съблазняването?

— Ако мъж, който се намира дори на километър от теб, не се опита да те съблазни, явно се нуждае от лечение.

— О, истински те харесвам! Повече, отколкото предполагах. Но сега приеми извиненията ми, че те подмавих.

— Защо? Това ми допада.

— Мак — Миа се наклони, докосна съвсем леко устните си до неговите. — Ще бъдем приятели, нали?

— Надявам се.

— Бих се радвала да бъдем нещо повече, но не би продължило дълго и само би усложнило няколко съдби.

— Твоята или моята?

— И двете, а може би и други. Не сме предопределени да бъдем любовници. Не предполагах, че и ти си осъзнал това.

— Мисля, че няма да имаш нищо против, ако проявя малко съжаление.

— Бих се ядосала, ако не съжаляваше. — Миа отметна назад буйните си тъмночервени коси. — Задай професионалните въпроси, които ти се струват най-важни. Ако мога, ще отговоря.

— Кръгът в горичката до къщата. Как го запалихте?

Миа с изненада сви устни. Изправи се, за да има време да помисли.

— Добро попадение — заяви и се отправи към прозореца. — Как го откри? — Преди Мак да успее да каже нещо, тя махна с ръка. — Не, няма значение. Това си е твоя работа. Не мога да отговоря на въпрос, който засяга и други, който може би не биха искали.

— Знам за Рипли и Нел.

Миа извърна глава към него:

— Наистина ли?

— Разбрах го чрез проучвания и по метода на елиминирането и наблюдението. — Сви рамене. — И защото съм добър в работата си. Не съм правил опити да поговоря с Нел, защото и двете с Рипли възразявате.

— Разбирам. Боиш ли се от това, което бихме направили, ако пренебрегнеш възраженията ни?

— Не.

— Не — кратко и ясно. Смел мъж си.

— Ни най-малко. Няма да използвате дарбата си, за да накажете или да причините вреда. Не и без причина, а само когато ви е необходима закрила. Рипли не притежава способността да се контролира като теб и няма твоята отдаденост, но има свои собствени принципи, може би дори по-непоклатими от твоите.

— Умееш добре да разгадаваш хората. Успя ли да се добереш до Рипли? Разговарял ли си с нея?

— Да, разговарях.

На устните на Миа се появи леко подигравателна усмивка.

— А твърдиш, че не си смел. — Думите ѝ прозвучал доста язвително, което заинтригува Мак.

— Какво се е случило между вас двете?

— Това вече е втори въпрос, а все още не съм решила дали да отговоря на първия. Докато Рипли не потвърди твоето предположение...

— Не е предположение, а факт. И тя го потвърди.

— Сега наистина ме изненадваш. — Озадачена, Миа се приближи до камината, а после до кафеварката, за да налее кафе, макар че не ѝ се пиеше.

— Въпреки всичко я защитаваш — тихо каза Мак. — Тя означава много за теб.

— Бяхме много близки приятелки през по-голямата част от живота си. Сега не сме. — Каза го с безразличие, сякаш бе нещо незначително. — Но не съм забравила какви бяхме, какво споделяхме. Даже и така да е, Рипли може сама да се защитава. Не мога да си обясня защо ти е признала толкова бързо коя е и каква дарба притежава.

— Принудих я.

Само за миг се поколеба, а после разказа на Миа за енергийното изгаряне, за жената на плажа и за времето, прекарано с Рипли в къщата.

Миа го хвана за китките и ги разгледа.

— Нейната непримиримост винаги е била проблем. Но съвестта ѝ е по-силна. Щеше да страда, че те е наранила и затова е прехвърлила изгарянето.

— Моля?

— Това е нейният начин да се разкае за стореното. Като прехвърли изгарянето от своята плът върху своята.

Мак си спомни за паренето и болката и изруга:

— По дяволите, не беше необходимо!

— За нея е било — Миа освободи китките му и закрачи из стаята, за да сложи в ред мислите си. — Ти изпитваш сексуално влечение към нея.

Мак се премести на канапето. Усети, че се изчервява.

— Неудобно ми е да обсъждам тази тема с друга жена.

— Мъжете често са докачливи на тема секс. Да говорят, не да го правят. Не се безпокой. — Миа се върна и отново седна. — А сега — да отговоря на въпроса ти...

— Извинявай, би ли възразила, ако запиша отговора?

— Доктор Бук. — В гласа ѝ се доловиха весели нотки, докато Мак изваждаше диктофона от джоба си. — Като скаутите си — винаги готов. Мисля, че нямам нищо против, но след като го запишем, няма да го публикуваш без писменото ми съгласие.

— Ти също си съобразителна като скаут. Разбрахме се.

— Нел бе взела предпазни мерки, аз — също. Бяха предприети законни действия за по-нататъшна защита. Зак, който е много добър в работата си и влюбен до уши в Нел, също я защитаваше. И все пак Евън Ремингтън дойде на острова и я откри. Нападна я и я нарани. За малко щеше да убие и нея, и Зак. Въпреки всичко, щеше да отнеме живота ѝ в онази нощ. Тя бе изтичала в гората, за да отвлече вниманието му от Зак, който вече бе ранен. Беше изтичала натам, знаейки, че Евън ще я последва.

— Тя е смела жена.

— О, да! Нел познаваше горичката, тя бе нейна, а нощта бе тъмна, без луна. И все пак той я откри. Част от нея е знаела, че ще стане така. Тук имаше пръст съдбата, която никой не може да промени — нито магия, нито интелект, нито каквито и да било усилия. — Погледът ѝ бе съсредоточен и напрегнат. — Вярваш ли в това?

— Да, вярвам.

Миа кимна, докато той разглеждаше лицето ѝ.

— Предполагах, че ще повярваш и дори до известна степен ще го разбереш. Писано бе да я открие. Това... изпитание, което донесе хармония в живота ѝ, е било предопределено още преди столетия. Смелостта и вярата и бяха ключът към спасението. — Миа замълча за миг, за да събере мислите си. — Въпреки това аз се страхувах, както се страхува една обикновена жена. Той държеше нож, опрян до гърлото ѝ, лицето ѝ вече бе наранено.

— Ти си разумна жена — каза Мак.

— Такава ли съм, доктор Бук? Навярно се досещаш, че беше във възможностите ми да накарам сърцето на Евън Ремингтън да спре да бие, да отнема живота му, да му причиня неопишуема болка в момента, в който заплашваше живота на моята сестра?

— Проклятие от такава величина, толкова насилие изисква вярата на този, който е прокълнат. И сложен ритуал със... — Гласът му затихна, защото Миа отпиваше от кафето си и се усмихваше закачливо. — Всички мои изследвания потвърждават това.

— Както желаш — изрече тихо тя и кожата на тила му настръхна. — Можех да направя само едно. Обвързана съм от своята вяра, от своите обети. Не мога да ги наруша и да остана такава, каквато съм. Стояхме петимата в онази гора. И Зак, и Рипли имаха оръжия, но ако ги използваша, можеха да убият както Ремингтън, така и Нел. Имаше само един изход, един отговор: трите да образуваме затворен кръг. Направихме го в онази нощ — без никаква церемония, без пособия и ритуални песни, които са необходими обикновено. Затворихме го с волята си.

„Забележително! — помисли си Мак. — Удивително!“

— Никога не съм виждал как се прави.

— Аз също не бях. До онази нощ не бях опитвала. Обстоятелствата ме принудиха — промълви тя. — Съединих съзнанието и силата на трите, доктор Бук, в пръстен, подобен на огън. Той не можеше да я нарани, когато бе неуязвима, не можа да запази разсъдъка си, защото бе принуден да се изправи лице в лице с това, което бе вътре в него.

Миа говореше съвсем спокойно, но във въздуха витаеше нещо странно. Думата магия бе твърде обикновена, за да го опише.

— Рипли ми каза, че сте затворили кръга.

— Рипли е необичайно разговорлива с теб. Да, затворихме го.

— Енергията все още е там. По-силна от всеки отворен кръг, който съм документирал.

— Трите сме много силни, когато сме свързани. Вероятно енергията ще остане там дълго след като ние изчезнем от този свят. Нел откри това, което ѝ бе необходимо — първата стъпка към равновесието.

Въздухът отново бе хладен, а Миа отново бе просто красива жена, държаща в ръка порцеланов чайник.

— Искаш ли още кафе? — попита тя.

СЕДМА ГЛАВА

„Това се казва ловък негодник!“ Първо се сближава с нея, успява да спечели доверието ѝ и ѝ дава да разбере, че иска да прави секс. Рипли скръцна със зъби, докато тичаше по плажа. „После, при първа възможност се подмазва на Миа. Мъжете са плужеци!“, реши тя.

Може би нямаше да разбере, ако Нел случайно не бе споменала, че Миа е поканила Мак на вечеря в дома си.

„Вечеря? — рече си Рип. — Друг път вечеря“.

Досещаше се къде е бил умът му, когато е купил бутилка от любимото френско вино на Миа от магазина за спиртни напитки на острова. Беше чула за това, след като се бе случило. Дори бе попитал продавача към коя реколта са предпочитанията на Миа.

Е, беше свободен да обърне внимание на Миа и на която и да е друга жена на острова, но не и да изиграе Рипли Тод.

„Негодник. Градски хитрец!“ Беше я накарал да тръпне от възбуда и нервно напрежение, а после се бе хванал на въдицата на Миа. Тя вероятно бе пуснала в ход чара си само за да ѝ направи напук. Това бе напълно в стила ѝ.

Когато стигна до края на плажната ивица, се обърна и затича в обратна посока.

„Не, по дяволите, едва ли!“ Въпреки че с удоволствие забила лакът в лицето на Миа, знаеше, че Миа не би се увъртала около мъж, който проявява интерес към друга жена. Факт бе, че тя не обръщаше внимание на мъжете и може би поради тази причина бе така сприхава и често сменяше настроенията си. Малко ободряващ секс би променил начина ѝ на мислене.

Но това не бе в стила на Миа, а колкото и враждебно да бяха настроени една към друга, Миа Девлин бе сериозна жена от висока класа, която не би го направила с първия срещнат.

Това отново наведе Рипли на мисълта за Мак. Безспорно вината бе негова. Сега трябваше да намери най-добрия начин да го накара да си плати.

Довърши кроса си, взе душ и облече тъмен вълнен панталон и поло, върху което закопча бархетна риза. Завърза обувките си. После дълго се визира в отражението си.

Не можеше да се сравнява с Миа по външност. Кой би могъл? Всъщност тя никога не ѝ бе завиждала. Имаше свой стил, който ѝ харесваше. Все пак знаеше как да си придаде повече чар, когато е в настроение.

В съзнанието ѝ се зароди идея за отмъщение. Сложи червило, очна линия и сенки и добави малко спирала. Доволна от резултата, пръсна от парфюма, който ѝ бе подарила Нел за Коледа. Уханието му бе свежо, естествено и ѝ подхождаше повече, отколкото нежен аромат на цветя.

След кратко колебание свали бархетната риза. Може би щеше да ѝ стане малко студено към края на деня, но така формите на тялото ѝ изпъкваха по-добре. Отново остана доволна от резултата, прикрепил кобура на колана си и тръгна за работа.

Песът на Пит Стахр пак се бе отвързал от каишката си. Беше надушил купчина замръзнали рибешки черва и се бе нахранил до насита. После ги бе повърнал заедно със сутрешната си дажба пшеничена каша на почистената веранда пред къщата на Гладис Мейси. Рипли предпочиташе да оставя подобни междусъседски конфликти на Зак, който бе по-търпелив и дипломатичен. Но сега той бе на другия край на острова и помагаше за отстраняването на няколко паднали дървета. Този път се налагаше тя да се заеме със случая.

— Рипли, търпението ми се изчерпа.

— Не бих ви упрекнала, мисис Мейси.

Двете бяха застанали на студа, няколко стъпала по-надолу от мръсотията.

— Това куче... — Тя посочи към мястото, където се намираше песът, вързан за ствола на едно дърво с парче въже за простиране на дрехи. Държането му не издаваше, че се е разкаял. — Тъпо е като пън.

— Без съмнение. — Рипли погледна към глуповатата физиономия на кучето, което бе изплезило език. — Но е кротко.

Гладис задъхано продължи:

— Защо ли ме е харесало толкова, та всеки божи ден се отвързва и си върши работата в моя двор, заравя мръсни кокали в цветните лехи,

а сега и това? — Сложи ръце на кръста си и намръщено погледна към верандата — Кой ще почисти тази мръсотия?

— Ако сте съгласна да почакате, ще накарам Пит да се заеме с това. Наближава обяд. Ще го открия и ще го накарам да дойде да свърши работата.

Гладис подсмъркна и кимна отсечено. „Справедливостта си е справедливост и семейство Тод винаги намират начин тя да възтържествува“.

— Искам да бъде свършена бързо и както трябва.

— Ще се постарая да го уредя. Пит ще отнесе и глоба.

Гладис стисна устни:

— Вече плати няколко глоби.

— Права сте, госпожо.

„Добре — помисли си Рипли. — Как ли би постъпил Зак?“ Кучето беше безобидно, дружелюбно и глуповато. Главното му прегрешение бе слабостта му към рибешките вътрешности, които или игриво търкаляше, или преяждаше с тях. Резултатът и от двете действия будеше погнуса.

Осенена от блестяща идея, Рипли зае сериозна поза.

— Факт е, че кучето е обществена напаст и Пит ще бъде предупреден. — Потупа с върховете на пръстите си револвера. — Сега трябва да отстраним кучето.

— Навярно за да... — Гладис примигна — Какво имаш предвид под отстраним?

— Не се притеснявайте за това, мисис Мейси. Ние ще се погрижим за него. За в бъдеще няма да се навърта в двора ви и да прави пакости.

Гърлото на Гладис се сви и гласът ѝ затрепери.

— Почакай за минута. — Както бе очаквала Рипли, Гладис я хвана за ръка. — Да не би да имаш намерение да го отведеш и... и да го ликвидирате?

— Не може да бъде контролирано... — реагира Рипли и изчака въздействието на думите си. Кучето ѝ помогна с жално скимтене.

— Рипли Тод, срамувам се заради теб, че си способна да предложиш нещо подобно. Не съм съгласна.

— А сега, мисис Мейси...

— Не ме наричай мисис Мейси — Гладис ядосано размахна пръст пред лицето на Рипли. — Това е най-безсърдечното нещо, което съм чувала! Да се ликвидира това безобидно куче само защото е глупаво.

— Но вие казахте...

— Казах, че е ровило в градината ми! — Гладис размахна ръце, скрити в ръкавите на яркорозовия ѝ пуловер. — Какво се каниш да направиш? Да извадиш револвера си и да му теглиш куршума?

— Не, аз...

— О, не желая да разговарям с теб! Сега си върви и остави кучето на мира. Искам верандата ми да бъде почистена — и с това въпросът приключва.

— Да, госпожо. — Рипли наведе глава, отпусна рамене и докато се отдалечаваше, намигна на кучето.

Реши, че дори Зак не би се справил по-добре от нея.

Рипли издири Пит и строго го смъмри. Каза му, че няма да го остави да се наобядва, ако верандата на Мейси не заблести от чистота, и кучето, което вече се бе излегнало в луксозната си червена колибка, застлана с топло одеяло, не бъде вързано с по-здрава верига, за да не може да се измъкна, когато Стахр не си е у дома.

„Това — помисли си Рипли — вероятно е достатъчно, за да се възцари мир на Трий Сисърс до края на деня“.

По обратния път към полицейския участък забеляза малка фигура, която се провираше през прозореца на първия етаж на двуетажна къща. Сложи ръце на кръста си и реши, че може би ще се наложи да се потруди още, за да запази мира на острова.

Повдигна вежди и ги събра. Това бе домът на нейни братовчеди, а яркосиньото яке с инициали В. Е. ѝ бе добре познато.

— Денис Андрю Рипли, какво си мислиш, че правиш, по дяволите?

Чу го как простена от болка, когато удари главата си в прозореца, но не изпита съчувствие. Той бе на дванадесет години, а според нея всяко момче на тази възраст трябваше да има твърда глава.

Хлапакът застана неподвижно за миг — наполовина вътре, наполовина отвън — и залюля краката си, обути в изтъркани ботуши. След това бавно се спусна на земята. Косата му бе светлоруса и

стърчеше навън изпод скиорската шапка. Цялото му лице бе покрито с лунички.

— Ох... здравей, лельо Рипли! — невинно каза той.

„Голям хитрец е“, помисли си с възхищение Рипли.

— За теб съм заместник-шериф Тод, малка невестулко. Защо се промъкваш през прозореца?

— Ами може би нямам ключ?

— Денис!

— Е, добре, наистина нямам. Мама и няколко нейни приятелки заминаха с ферибота да пазаруват. Сигурно е заключила вратата.

— Ще ти задам въпроса по друг начин: Защо се промъкваш през прозореца на собствения си дом, вместо да си на чина си в училище?

— Може би съм болен? — отвърна той, обнадежден.

— Така ли? Хайде тогава да те заведе в клиниката. Майка ти има мобилен телефон, нали? Ще ѝ се обадим и тя ще разбере, че сладкото ѝ момченце се чувства зле. Обзалагам се, че ще се върне със следващия ферибот.

Рипли забеляза със задоволство как лицето му пребледня.

— Не ѝ се обаждай. Обещавах ли? Моля те. Чувствам се много по-добре. Може да е нещо от яденето.

— Разбира се. Изплюй камъчето, хлапе, и ако се опиташ отново да ме баламосваш, ще те закарам, а клиниката и ще им кажа да ти сложат инжекция с най-дебелата игла.

— Имаме тест по история — отвърна той и този път говореше много бързо. — Историята е много гадна, лельо Рип. Става въпрос само за умрели хора. Нали разбираш — кого го е грижа? Прилича на скапаната европейска история, а ние дори не сме живели там. Искам да кажа... ей, знаеш ли коя е столицата на Лихтенщайн?

— Не си си научил урока, а?

Момчето пристъпи от крак на крак и хвърли умоляващ поглед.

„Боже, какво става с краката на момчетата на тази възраст? Порастват големи и заприличват на клоунски“.

— Мисля, че не.

— И реши да зарежеш теста и да офейкаш от училище.

— Днес е гаден ден. Ще направя теста някой друг път. Имах намерение да се пошляя из гората и да си науча — добави момчето в изблик на внезапно вдъхновение. — Но е много студено.

— Значи се канеше да влезеш вътре и... да учиш.

— Ада. Да, точно така! Щях да се заема с учебниците. Не може ли да се престориш, че не си ме видяла?

— Не.

— Ех, лельо Рип. — Детето въздъхна, когато видя израза на лицето ѝ. — Заместник-шериф Тод.

Тя го хвана за ухото:

— Ще те отведе под конвой обратно в училище.

— Мама направо ще ме убие.

— Точно така.

— Ще се проваля на теста.

— Би трябвало предварително да помислиш за това.

— Ще ме изключат от училище.

— Хлапе, направо ми късаш сърцето.

— По дяволите! — промърмори той под носа си и Рипли го перна по тила.

— Внимавай какво говориш, отворко! Ще отидем при заместник-директора, ти ще направиш пълни признания и ще си понесеш последствията.

— Като че ли ти никога не си бягала от училище...

— Правила съм го така, че да не ме хванат. А сега „Силата е в мои ръце“, млади Скайуокър.

Момчето изсумтя и се засмя. Може би защото ѝ бе племенник, приятелски обви ръка около раменете му.

Сутрешната работа и това, че успя да се справи с двата инцидента вместо Зак, повишиха настроението ѝ. Рипли влезе в кафе книжарницата да обядва и нехайно махна на Лулу.

— Ела насам, стомахът ти може да почака няколко минути.

— Щом става въпрос за минути, ще почака. Какво има?

— Получих писмо от Джейн.

— Наистина ли? — Рипли си спомни за предишната готвачка на кафенето. Двамата със съпруга ѝ бяха заминали за Ню Йорк с намерение той да се явява на прослушвания за роля в някоя пиеса на Бродуей. — Как са те?

— Доста добре. Изглежда, имат намерение да останат.

— Лулу погледна бегло към стълбите и заговори по-тихо:

— Познай кой се е отбил в закусвалнята, където работи Джейн.

— Харисън Форд. — Лулу се втренчи в нея, на което Рипли отвърна със свиване на рамене. — Първото име, което ми хрумна. Добре, кажи кой.

— Сам Лоугън.

— Не, по дяволите! — Рипли също сниши глас: — Какво казва Джейн за него? Как изглежда? Какво прави?

— Ако млъкнеш за пет секунди, ще ти кажа. Джейн пише, че изглежда по-добре от всякога. Висок, мургав и опасен. Била като замаяна, защото той я познал. Никога не е била особено умна. Предполагам, че не е казал с какво се занимава и тя не се е сетила да го попита, защото в подобен случай щеше да опише всичко с най-малки подробности. Но пише, че се е поинтересувал за Миа.

— Какво имаш предвид под поинтересувал?

— Попитал нехайно, според Джейн: „Как е Миа“?

— Е, и?

— Нищо. Това било всичко. Купил кутия със сладки, пожелал на Джейн успех и си тръгнал.

Рипли се замисли, сви устни и се опита да прецени нещата от всеки ъгъл.

— Странно съвпадение. От всички закусвални в целия град да влезе там, където работи бившата готвачка на Миа.

— Не мисля, че е било съвпадение, а любопитството му го е отвело там.

— Няма да споря. Ще й кажеш ли?

— Не. — Лулу си пое дъх. — Дълго мислих по въпроса, но не виждам смисъл.

— Искаш ли да чуеш моето мнение?

— Да не би да мислиш, че ти разказах всичко това само за да си чеша езика?

— Добре тогава. Съгласна съм с теб. Няма смисъл да й казваш. Само ще я нарани. — Рипли въздъхна, защото малко я заболя при мисълта, че Миа страда. — Освен това, ако Миа искаше да знае как е той, щеше да намери начин да разбере.

Лулу кимна:

— Чувствам се по-добре, щом някой друг е съгласен с мен. Върви да се нахраниш. Днес има супа от черен фасул.

— Чудесно. О, Лу? — Рипли се запъти към стълбите, но се спря.
— Ако отговориш на писмото на Джейн, пиши ѝ да не казва нищо.

— Така и ще направя.

„Ето, това е — каза си Рипли. — Три добри дела за един ден.“
Какво повече би могла да иска? Приблужи се до барплота и натисна звънеца. През отворената врата на кухнята видя Нел, която сервираше супа и сандвич на Мак. Той бе седнал до кухненската маса, а това място се пазеше за приятели. Направи две големи крачки към барплота, но се спря.

„Не и така — помисли си. — Скандалът на обществено място не е начин да се справиш с мъж, ситуация или със собственото си раздражение.“ Изчака няколко мига, докато се успокои, после заобиколи барплота и влезе в кухнята.

— Здравейте, Нел, Мак. — Опитваше се да изглежда спокойна.
— Мирише чудесно. Ще си взема същото като него. Може ли и аз да хапна тук, отзад?

— Разбира се. Искаш ли и кафе? — попита я Нел.

— Нека бъде нещо по-завързано, с мляко. — Рипли свали палтото си, преметна го върху облегалката на стола и приветливо се усмихна на Мак. — Нямате нищо против да ви правя компания, нали, професоре?

— Не. Днес изглеждаш чудесно.

— Благодаря. — Седна срещу него. — Какви са плановете ти?

— Аз го помолих да дойде тук, Рипли. — Нел я стисна за рамото, докато поставяше пред нея купичката със супа. — Да поговорим.

В гърлото ѝ бе заседнала буца, но трябваше да я преглътне.

— Щом нямаш нищо против, аз нямам думата по въпроса.

— Всъщност Мак ме развличаше с разкази за пътуванията и работата си. Много са увлекателни. Ще си поръчам книгите, които ми препоръча — добави Нел и му хвърли поглед, докато приготвяше сандвича на Рипли.

— Надявам се, че ще ми кажеш какво мислиш за тях, след като ги прочетеш.

— Да, разбира се. — Сервира сандвича ѝ. — Сега ще ти донеса кафето с мляко.

Когато Нел бе на такова разстояние, че да не може да го чуе, Мак се наведе напред:

— Не съм я принуждавал.

Рипли вдигна ръка:

— Примирие. Нел разполага със собствения си живот и може сама да взема решения. — „Ах, ти, жалък негоднико!“ помисли си.

— Добре, но искам да разбереш, че е преживяла неща, което никой друг не е преживявал. Няма да я принуждаваш, при каквито и да е обстоятелства.

Фактът, че му повярва, не променяше нищо.

Докато обядваха, тя му разказа за кучето и момчето и той искрено се разсмя. Рипли изпита раздражение, като установи, че ѝ е приятно да разговаря с него. Този човек бе чудесна компания, въпреки че е плужек.

При други обстоятелства би ѝ се сторило забавно да прекара известно време с него, да го опознае по-добре, да открие всичко, което става в този трескав ум. Разказите му не бяха отегчителни — вече се бе убедила. Освен това имаше страхотни кафяви очи, пленителна усмивка и изваяно тяло, чиито движения ѝ се струваха съвършени.

Тогава си представи как ги разкрива пред Миа — само няколко часа след като бе танцувал с нея.

Рипли нямаше избор — той заслужаваше да бъде унищожен.

— Е — започна тя, — сигурно все още си доста зает с ловенето на призраци и търсенето на... как беше, вихрушка или нещо подобно.

— Да. Създавам си връзки, опознавам острова.

— И някои от жителите му — многозначително допълни тя.

— Разбира се. Все пак разполагам с времето си — сподели той. — Мога да ходя във фитнес залата почти по всяко време. Предпочитам да тренирам в компания.

„Защо не поканиш Миа?“, помисли си Рипли.

— По кое време обикновено ходиш сутрин?

Този въпрос бе излишен, разбира се. Рипли знаеше за всичко, което се случваше под носа ѝ.

— Около седем и половина.

— Струва ми се удобно. — „Всъщност — реши тя — това е чудесно“.

Рипли влезе в гимнастическия салон в осем без петнадесет. Той вече се потеше на подвижните стъпала. Когато ѝ се усмихна,

единствената ѝ мисъл бе, че никак няма да ѝ е приятно да го смачка като бръмбар. Тренираше под звуците на музика, а не на телевизора. Нима не бе в стила му да проявява любезност?

Тя наглася тежестта на уреда за оформяне на краката, плъзна се, но корем върху пейката и започна упражнения за сухожилията. Нарочно зае поза, в която стегнатите ѝ задни части да са точно пред погледа му.

„Гледай и си мечтай, приятел — помисли си Рипли. — Гледай и си мечтай“.

— Чух, че ще вали още сняг.

Рипли престана да брои наум:

— Небето е покрито с облаци. Купи ли си дърва?

— Все още не съм. Загубих името, което ми даде.

— В джоба на палтото ти е.

— Така ли?

Струваше ѝ се неустоим, когато бе смутен.

— Сложи го там, след като ти го записах. В десния джоб на дългото ти черно палто.

— Аха.

— Изглежда, тази сутрин никой друг не мисли за здравето и добрата си форма — отбеляза тя.

— Всъщност по-рано тук имаше едно момче. Свърши тренировката си точно преди да дойдеш. Имате прекрасни крака, заместник-шериф Тод.

— Така ли мислиш? — Рипли му се усмихна съблазнително. Огледа го критично и отвърна: — Вие също не сте за изхвърляне, доктор Бук.

— Да беше ме видяла, когато бях на осемнадесет! Всъщност на двадесет — поправи се той. — Бях идеалният обект за подигравки на плажа.

— Кльоцав ли беше?

— Дългуч, който сякаш има надпис на гърба: „Моля, закачайте се с мен“.

Рипли изпита леко съчувствие към хилавото и без съмнение непохватно момче, но когато си спомни за мисията, с която бе дошла, бързо се отърси от емоциите си.

— Но ти реши да промениш това.

Рипли се обърна, за да направи упражнения за мускулите на прасците.

— Момче с моето телосложение не можеше да се справи с проблема по друг начин, освен като се посвети изцяло на фигурата си. Просто исках да изглеждам добре. Тогава започнах да чета за бодибилдинга.

Рипли не можа да се въздържи и се засмя.

— Да четеш?

— Обикновено така подхождам към нещата — отвърна Мак и сви рамене. — После експериментирах с различни програми, докато открих подходяща. — Очевидно развеселен от разказа си, той ѝ се усмихна. — Съставих си схеми.

— Нали не се шегуваш?

— Не се шегувам — увери я той. — Схеми, диаграми. Компютърен анализ преди и след това. Обединяване на интелекта и физиката. Беше ми от полза.

— Не може да се отрече.

Мак леко се изчерви.

— Не след дълго разбрах, че за да мога да изминавам дълги разстояния пеша, да се катеря до пещери и да си проправям път през джунглата, трябва да развивам физическите си способности. Да изминеш няколко километра пеша при сто процента влажност, с пълна раница и чувствителна апаратура на гръб — е равносилно на това да прекарваш по няколко часа седмично в гимнастически салон.

— Резултатът е чудесен, независимо как си го постигнал. — Рипли стана, за да смени уреда и когато мина покрай Мак, леко го щипна по задните части. Той не реагира, а само я изгледа втренчено и тя се засмя. — Можеш да ми го върнеш винаги когато пожелаеш, сладур. — Продължи упражненията си, явно доволна, че го смути. — Обиколи ли вече острова?

— Не целия. — Мак загуби бройката на пресите, но се опита да възстанови темпото. — Работя, така да се каже, сантиметър по сантиметър.

— Следващия път, когато и двамата имаме няколко свободни часа, ще те разведе из района.

Мак бе започнал да се разгорещява, но причината не бе само в упражненията.

— Мога да се освободя по всяко време.

— Ето най-опасното предложение за една жена. Харесва ми — каза тя с обещаващ тон. — Обичам, когато някой мъж е готов да поема рискове. — Облиза устни. — Мислиш ли за мен?

— Само по десет-дванадесет пъти на ден.

— А! — Рипли се раздвижи и стана от пейката, докато Мак повдигаше тежестите. — Още едно дръзко изказване. За да не се почувстваш засегнат, ще призная, че и аз доста често мисля за теб. — Застана до тежестите, но вместо да избере своите, плъзна върховете на пръстите си по ръката му. — Мм, целият си плувнал в пот. Аз — също. — Приблужи се и се отърка в него. — Какво ще кажеш да плъзна ръце по потното ти тяло, а ти — по моето?

Може би, може би ако в главата му бе останала поне капчица кръв, щеше да забележи ехидния блясък в очите ѝ, докато му се усмихваше. Но дори и най-порядъчният мъж често спира да мисли, щом някоя секси жена, изгаряща от желание, се намира толкова близо до него.

— Нека първо да оставя тези неща, преди да ги изпусна върху краката си. Или върху твоите.

— Обичам да докосвам изваяни мъжки мускули. — Рипли стисна бицепсите му. — Издължени... съвършени.

Тежестите издрънчаха като гонг на стойката. Мак прокара ръка през косите ѝ, притегли я към себе си и докосна устните ѝ със своите.

Тогавя тя заби лакът в корема му:

— Разкарай се!

Мак се изкашля и едва успя да си поеме въздух:

— Какво? Какво има, по дяволите?

Беше слисан и ядосан. Трябваше да положи голямо усилие, за да овладее дишането си и да престане втрещено да се взира в нея.

— Мислиш, че искам да чувствам ръцете ти върху тялото си?

Мак най-сетне започна да диша нормално и закачливо потърка корема си:

— Да.

— Е, заблуждаваш се. Никой няма право да сваля друга жена зад гърба ми.

— За какво говориш, по дяволите?

— Не се опитвай да се правиш на невинен! Навярно си въобразяваш, че имаш извинение, например — че си забравил за отношенията, които започна с мен, преди да се увърташ около нея, или обратното, но това е непростима дори за разсеян професор като теб.

— Кой? Какво?

Рипли сви ръцете си в юмруци и бе готова да ги използва:

— Не си заслужава. — Завъртя се на пета и гневно се отправи към дамската съблекалня. Ритна стената — просто от ярост — и накуцвайки, се запъти към шкафчето си. Тъкмо се канеше да свали спортното си бюстие, когато Мак влезе след нея.

— Обръщай се и да те няма! — нареди му тя. — В противен случай ще те арестувам за непристойно поведение.

Вместо да се обърне и да си тръгне, той уверено закрачи към нея.

— Имам право на обяснение за това, което става тук.

— Не ти дължа никакво обяснение. А сега — изчезвай!

— Приемаш поканата ми, влизаш тук с гръм и трясък, съблазняваш ме, а след това ме удряш с лакът под кръста и нямам право на обяснение...

— Не беше удар под кръста. И не съм влязла с гръм и трясък.

— Дойде, с цел да ме изиграеш. Искам да знам защо.

— Защото не обичам измамниците и подлеците. Освен това не понасям мъже, които проверяват с колко жени могат да спят едновременно, особено когато се опитват да включат и мен в списъка.

— Не съм спал, дори не съм излизал с жена, от както съм тук.

— Ще добавя още нещо: ненавиждам и лъжците!

Мак я стисна здраво за лактите и я накара да се повдигне на пръсти.

— Не лъжа. И дори не си помисляй да приложиш върху мен някоя от магиите си.

Рипли отвори уста, но след миг отново я затвори. Когато заговори, бе напълно спокойна.

— Махни ръцете си от мен.

Мак я пусна да стъпи на земята и се отдръпна крачи назад.

— Дадох ти да разбереш, че проявявам личен интерес към теб и случайно в момента не се интересувам от никоя друга жена. Не съм измамил никого. Не е в природата ми.

— Купи бутилка хубаво вино и прекара една вечер в прегръдките на Миа.

— Това пък откъде го измисли? — Нервно прокара пръсти през косата си. — Ходих у Миа на вечеря, въпреки че си е лично моя работа. Тя е една от главните причини, поради които съм тук. Интересът ми към нея е професионален. А случайно я харесвам и като човек. Но не съм спал с нея и нямам намерение да го правя.

— Чудесно! — Рипли се почувства неловко и засрамено се обърна към шкафчето си. — Както каза, това си е лично твоя работа.

— Ревнива си. — Мак направи кратка пауза, сякаш да събере мислите си. Или да се успокои. — Преди малко едва не ме накара да изляза от кожата си, но признавам, че сега се чувствам поласкан.

Рипли рязко се обърна:

— Не съм ревнива.

— Повтори онази малка сцена — предложи Мак и неправи енергично движение с палец към залата за фитнес. — Сега отивам да облея главата си с вода и те съветвам да направиш същото.

Излезе навън и вратата шумно се залюля след него.

ОСМА ГЛАВА

Имаше едно-единствено нещо, което Рипли мразеше повече, отколкото усещането за вина, и то бе да се чувства засрамена. Беше ѝ нужно доста време да възвърне спокойствието си, защото не бе от хората, които бързо забравят за гафовете си.

В нея кипеше гняв, от който като че ли не желаше да се отърси и умът ѝ не можеше да работи трезво. Почти целият ѝ ден мина под знака на тази вътрешна непримиримост. Енергията, която тя ѝ даде, ѝ помогна да се справи с натрупалата се канцеларска работа в полицейския участък и да почисти помещенията, въпреки че бе ред на Зак. Направи рутинната си обиколка пеша, а след това, сякаш не я свърташе на едно място, доброволно пое и смяната на брат си за патрулиране.

Обходи целия остров, като се надяваше да открие някакви нередности. Когато това не стана, прекара един час у дома, удряйки яростно боксовата круша.

После започна да възвръща здравия си разум, но това не ѝ хареса, защото направи трезва преоценка на поведението си.

Беше се държала като глупачка и ѝ бе трудно да го преглътне. Грешката, която бе направила, я караше да се чувства като идиотка, а това ѝ действаше потискащо. Промъкна се крадешком в кухнята и изяде три от шоколадовите сладки с орехи на Нел.

Трудно ѝ бе да повярва, че бе изпаднала в такова положение пред един мъж. „Не става въпрос за ревност“, повтаряше си, докато се канеше да изяде четвърта сладка. Не бе прав, че е ревнива. Но се бе държала твърде мелодраматично.

Докато гневът ѝ към самата нея отшумяваше и постепенно преминаваше в чувство за вина, че го е подценила, в съзнанието ѝ се прокрадна мисълта, че се е отнесла към него незаслужено жестоко. Беше го съблазнила. Не уважаваше жените, които използват секса като оръжие, средство да постигнат целите си или награда, а самата тя бе

прибегнала до него като примамка и наказание. Това я изпълваше със срам.

Припомни си случките в гимнастическия салон и посегна към петата сладка.

Дори и да бе проявил интерес към Миа, в което сега изобщо не бе убедена, той беше свободен човек. Няколкото целувки, които бяха разменили, не ги правеха сериозна двойка и не го задължаваха да ѝ бъде верен. Все пак — Рипли бе твърдо убедена в това, — ако си нахапал една бисквита, би трябвало да я изядеш цялата, преди да вземеш друга. Но нищо не оправдаваше постъпката ѝ.

„Най-добре е — помисли си тя, разтривайки леко разбъркания си стомах — да не предприемам нищо.“ Не биваше да се изпречва на пътя му и да допуска лично обвързване помежду им, но пък бе принудена да признае, че вече е твърде късно за това. Просто щяха да се преструват, че помежду им не се е случило нищо, което всъщност и не трябваше да се случва.

Довлече се обратно до стаята си, затвори се и реши, че най-мъдрото решение е поне през следващите осем часа да остане съвсем сама.

Не можа лесно да заспи, но не се самообвиняваше, че прекали с шоколада. Беше по-скоро справедливо наказание за прегрешенията ѝ.

Сънищата, които я споходиха, ѝ се сториха по-жестоки, отколкото заслужаваше.

Зимният плаж бе пуст. Самотата тежеше като верига, увита около сърцето ѝ. Имаше пълнолуние и брегът и морето се къпеха в сребриста светлина. Човек можеше да преброи песъчинките, които проблясваха под лунните лъчи.

Шумът на разбиващите се вълни отекваше в ушите ѝ. Звукът бе натрапчив и ѝ напомняше, че е сама и винаги ще бъде самотна.

Вдигна ръце нагоре и извика от болка и ярост. Вятърът ѝ отвърна и завъртя като вихрушка искрящите песъчинки — все по-бързо и по-бързо.

Някаква сила я раздираше с острие, което бе едновременно хладно и нажежено. Бурята, която тя предизвика, зарева и се надигна, докато закри лунната светлина.

— Защо правиш това?

Рипли се обърна и през поройния дъжд съзря изгубената си сестра. Златистите ѝ коси блестяха, а сините очи бяха потъмнели и изпълнени с печал.

— За да настъпи справедливост. — Чувстваше нужда да повярва в това. — За теб.

— Не. — Тази, която се наричаше Въздух, не протегна ръка, а остана мълчалива, с ръце на кръста. — За отмъщение. От омраза. Не сме създадени, за да използваме силата си да проливаме кръв.

— Той пръв проля твоята.

— Нима би трябвало моята слабост, моите страхове да са извинение за твоите?

— Слабост? — Обзе я мрачен гняв. — Сега съм по-силна от всякога. Нямам никакви страхове.

— Ти си самотна. Принесе в жертва човека, когото обичаше. — Като видение в съня ѝ се яви мъжът, който бе притежавал сърцето ѝ. Видя как бе покосен и откъснат завинаги от нея и от децата им заради стореното от нея.

Сълзите, които изпълниха очите ѝ, пареха като киселина.

— Трябваше да стои настрана.

— Той те обичаше.

— Вече не съм способна да обичам. — Въздух обърна ръцете си и дланите им заблестяха като ослепителната лунна светлина. — Няма живот без любов, без вяра. Аз прекъснах първата връзка между нас и нямах смелостта да я възстановя отново. Сега ти прекъсваш втората. Намери в себе си състрадание и поправи грешката си. Веригата отслабва.

— Не бих могла да променя нищо.

— Нашата сестра ще бъде подложена на изпитание. — Въздух бързо се приближи. — Без нас може би няма да издържи. Тогава кръгът ни ще бъде разкъсан завинаги и децата на нашите деца ще плащат за това. Видях го.

— Молиш ме да се откажа от нещо, чийто вкус усетих. Това, което мога да призова с мисълта си. — Повдигна ръка и морето с грохот се извиси над стената от проблясващи песъчинки. Чуха се хиляди писъци. — Не ще се откажа. Докато не го направя, всеки мъж, всяка жена и всяко дете, които ни прокълнат и ни преследват като сган, ще се гърчат в агония.

— Тогава ти ни обричаш на страдания — тихо каза Въздух. — И всички, които идват след нас. Погледни и виж какво може да се случи.

Пясъчната стена се разруши, бушуващото море се издиша и в миг застина. Сребристият лунен диск се разцепи и от него потече студена кръв. Черното небе бе раздрано от светкавица, която се спусна към земята, за да я изгори.

Издигнаха се пламъци, тласкани от бурния ненаситен вятър, и светлината им раздра мрака. Нощта се превърна в дълъг, ужасяващ писък, докато островът бе погълнат от морето.

Въпреки че сънят ѝ я бе разстроил, Рипли си внуши, че е резултат от чувството ѝ за вина и от прекаляването с шоколада. На дневната светлина успя да превъзмогне тревогата, която ѝ бе причинил, като изразходва енергията си за изриване на новия сняг, навалял през нощта. Когато Зак се присъедини, вече беше свършила стълбите и бе стигнала до средата на пътеката.

— Аз ще довърша останалото. Влез вътре да закусиш и да пийнеш кафе.

— Не мога да ям. Снощи прекалих с шоколадовите сладки и имам нужда от упражнения.

— Хей! — Той докосна брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и задържа погледа си върху него. — Имаш уморен вид.

— Имах неспокоен сън.

— Какво те измъчва?

— Нищо. Ядох твърде много сладки, не спях добре и сега си плащам.

— Скъпа, говориш на човек, който те познава добре. Когато имаш проблем, се товариш с работа — било то физическа или умствена, докато се съвземеш. Хайде изплюй камъчето.

— Няма нищо за казване. — Рипли пристъпи от крак на крак и въздъхна. Изражението на брат ѝ издаваше очакване на по-искрен отговор. — Добре, не съм готова да ти кажа. Работя по въпроса.

— Приемам. Ако риенето на сняг ти помага, ще те оставя да го довършиш.

Зак се запъти към къщата. Сестра му изглеждаше не само уморена, а и разстроена. Поне можеше да я разсее. Взе в ръка малко

сняг, направи снежна топка и я хвърли към нея. За какво бяха по-големите братя?

Топката я удари силно по тила. Неслучайно бе станал звездата на местния отбор по софтбол.

Рипли бавно се обърна и видя лъчезарната му усмивка.

— Играе ти се, а?

Отстъпи встрани и грабна в ръка шепа сняг. В мига, когато Зак се наведе да приготви нова топка, тя го улучи между очите. Имаше толкова силен замах, че човек трябваше да е невероятно бърз бегач или глупак, за да се изпречи на пътя ѝ, когато се готви да хвърли.

Дълго се замерваха със снежни топки през наполовина почистената пътека, разменяха си обиди и подигравки.

Когато Нел се показва на вратата, чистата снежна покривка на поляната бе набраздена от мръсни пътечки и издълбана на местата, където се бяха търкаляли. Люси с радостен лай се шмугна през вратата и се включи в играта.

Развеселена, Нел скръсти ръце, за да ги запази от студа, и застана на верандата.

— Хей, хлапета, я по-добре влизайте вътре и се почистете, иначе ще закъснеете за училище — извика им тя.

Сякаш се бяха наговорили, братът и сестрата реагираха едновременно по един и същи начин. Две снежни топки улучиха Нел и писъкът, който последва, накара Рипли да се засмее така силно, че се отпусна на колене, а Люси скочи върху нея.

— О! — Усмивката на Зак изчезна, когато видя, че очите на съпругата му проблеснаха заплашително. — Извинявай, скъпа. Беше просто рефлекс.

— Ще ти дам аз един рефлекс. Голяма утеха е да знам, че целият полицейски екип на острова стреля по невъоръжени. — Нел подсмръкна и предизвикателно повдигна брадичката си. — Искам пътеката да бъде почистена, а също и колата ми, ако прекъснеш веселата си детска игра за миг. — Прибра се вътре, затръшвайки вратата.

— Ах! — възкликна Рипли и отново избухна в смях. — Изглежда, довечера ще те изхвърлят да спиш на канапето.

— Не е злопаметна. — Но Зак потръпна и се приведе. — Отивам да се погрижа за колата ѝ.

— Държат те под чехъл, а?
Той само я стрелна с поглед:
— Ще те доубия по-късно.

Рипли се изправи, но не престана да се кикоти, а брат ѝ и Люси си проправиха път през снега към задната част на къщата. „Нищо — помисли си тя — не може да оправи настроението ми така, както една хубава битка със снежни топки.“ Веднага щом привършеше с почистването на пътеката, щеше да се прибере и да се извини на Нел. Беше очаквала да прояви малко повече чувство за хумор. Какво чак толкова имаше в малко бой със снежни топки между приятели? Изтупа се от снега, взе лопатата и тогава до ушите ѝ достигна вик от болка и яростен лай.

Влачейки лопатата след себе си, Рипли се втурна към задната част на къщата. Когато зави зад ъгъла, бе посрещната от лице, изцяло покрито със сняг. Ахна от изненада и също бе обсипана от купища сняг. Докато плюеше и бършеше лицето си, видя брат си, покрит до раменете със сняг. До него бе застанала Нел — със самодоволна усмивка и две празни кофи в ръце. Удари ги една в друга, за да изтръска останалия сняг.

— Това се казва рефлекс — каза тя и кимна.

— Господи! — Рипли се опита да почисти врата си, който се бе напълнил със сняг, студен и мокър. — Бива си я.

Успя да запази доброто си настроение през по-голямата част от деня. Може би щеше да го запази, ако Денис Рипли не бе влязъл, тътрейки крака, в полицейския участък.

— Как е моят любим престъпник?

С него винаги ѝ бе забавно и Рипли вдигна краката си на бюрото и се подготви да гледа поредното му шоу.

— Идвам да се извиня, че ти причиних неприятности, да ти благодаря, че ме върна обратно в училище, и така нататък.

— Господи, Ден! — Рипли посегна да избърше въображаема сълза. — Трогната съм.

Той леко се усмихна:

— Мама ме накара. Дадох ми два дни наказание и трябва да напиша съчинение на тема отговорност и честност.

— Съчинение? Това ли е най-лошото?

— Да. — Момчето се тръшна на стола срещу нея и дълбоко въздъхна. — Мисля, че беше много глупаво от моя страна.

— И аз мисля така.

— Няма смисъл да се бяга от училище през зимата — добави то.

— Без коментар. Какво стана с теста по история?

— Издържах го.

— Нали не се шегуваш? Голямо магаре си, Ден.

— Е, не беше чак толкова труден, колкото си мислех. И мама не ми се кара толкова, колкото очаквах. Татко — също. Само ми изнесоха лекция.

— Охо! — Рипли артистично потръпна и му се усмихна. — Само не и лекция!

— Мога да използвам голяма част от нея в съчиненията си. Мисля, че ми беше от полза.

— Каж ми какво научи.

— Е, освен че когато кръшкаш през зимата, ушите ти измръзват, научих, че е по-добре да изпълниш задължението си, защото в повечето случаи тогава ще имаш по-малко неприятности.

— В повечето случаи — съгласи се Рипли и от симпатия към него стана да му направи чаша горещ шоколад.

— След като ме накара да вляза и да си призная какво съм направил, ми олекна. Татко каза, че когато направиш беля, трябва да си признаеш и да я поправиш. Тогава хората те уважават и дори нещо повече — и ти уважаваш себе си.

Рипли почувства леко свиване в стомаха, докато слагаше шоколадовия прах в голяма чаша.

— Господи! — промърмори тя.

— Всеки прави грешки, но страхливците се скриват от тях. Това е хубава мисъл, не мислиш ли, лельо Рип? Мога да я използвам в съчинението си.

— Да. — Тя изруга под носа си. — Наистина е хубава.

„Щом едно дванадесетгодишно момче може да поеме отговорността за грешката си, то и една тридесетгодишна жена трябва да може.“

Би предпочела да я накажат да не излиза и да напише най-трудното съчинение, отколкото да почука на вратата на Мак. Но

нямаше друг избор. Не и заради вината, срама и примера, който ѝ бе дало едно дванадесетгодишно момче.

Помисли си, че Мак може просто да затвори вратата под носа ѝ и тя не би имала право да го обвинява, ако го направеше. Разбира се, тогава щеше да ѝ се наложи да изпрати писмено извинение. Което, като се замисли човек, бе равносилно на съчинение.

Но първата крачка трябваше да бъде да се изправи лице в лице с него. Затова застана пред прага на къщата му, когато се свечеряваше, и се приготви да посипе главата си с пепел.

Мак отвори вратата. Беше с очила и пуловер с картинка от комедийния сериал „К’во става?“ и физиономията на Булуинкъл. При други обстоятелства би ѝ се сторило забавно.

— Заместник-шериф Тод — хладно каза той.

— Мога ли да вляза за минута? — Това бе първата шепа пепел.

— Моля. — Мак се отдръпна крачка назад и я покани с жест.

Рипли видя, че е зает с работа. Няколко от мониторите бяха включени. На някои се виждаха зигзагообразни линии, които ѝ напомниха за медицинска апаратура.

Камината бе запалена и в къщата се носеше мирис на престояло кафе.

— Прекъсвам работата ти — започна тя.

— Няма значение. Подай ми палтото си.

— Не. — Рипли зае отбранителна позиция. — Няма да се бавя много, после ще се махна от главата ти. Искам да се извиня за вчера. Изобщо не бях права и нямам извинение за това, което направих и което казах, да не говорим за държането ми.

— Е, струва ми се достатъчно. — Беше се опитал да си внуши, че ѝ е безкрайно сърдит. — Приема се.

Тя пъкна ръце в джобовете си. Не обичаше, когато нещата се уреждат толкова лесно.

— Малко прекалих — добави.

— Няма да оспорвам това.

— Остави ме да довърша. — Гласът ѝ заглъхна.

— Карай направо.

— Не знам защо го направих, но просто така стана. Дори да си бил с Миа в... интимни отношения, не е моя работа. Аз съм отговорна

за своите действия, своите решения и своя избор и нямам нищо против това.

— Рипли — нежно заговори Мак, — нека взема палтото ти.

— Не, няма да оставам. Започнах да си въобразявам разни неща, както се оказа — неоснователно. Бях вбесена. В интерес на истината, помислих си, че първо опитваш с мен, а после с Миа, за да ни предразположиш да ти сътрудним.

— Е! — Мак свали очилата си. — Това е оскърбително.

— Знам — мрачно отвърна Рипли. — И съжалявам. Нещо повече — срамувам се, че си позволих да те съблазня, за да те накажа. Жените, които постъпват така, превръщат секса в нещо грозно. — Въздъхна, но вместо да ѝ олекне, се почувства унижена. — Е, това е всичко. Ще те оставя да продължиш заниманията си.

Обърна се към вратата — и той също, подпирайки я с ръка.

— Ако направя по-задълбочен анализ — което е мой професионален навик, — откривам една конкретна причина за държането ти, която ми доставя удоволствие. В чисто личен, егоистичен план.

Тя не го погледна. За нищо на света не би подхранила самодоволството му.

— Това само ме кара да се чувствам като идиотка.

— Нямам нищо против този резултат. — Прокара ръка по дългата ѝ коса, вързана на конска опашка. — Все пак ще взема палтото ти — каза той и го свали от раменете ѝ. — Искаш ли бира?

— Не. — Беше изненадана, че изпита желание да я прегърне. Просто кратка проява на приятелска близост, въпреки че тя не бе привърженик на сантименталността. — Не, дежурна съм.

Пръстите на Мак отново докоснаха косите ѝ и леко затанцуваха надолу по цялата им дължина.

— Искаш ли да те целуна и да се сдобрим?

— Мисля, че е по-добре да се откажем от целувките. — Взе палтото от ръцете му, отстъпи встрани и го просна на пода до входната врата, а после кимна към пуловера му. — Това емблемата на твоя университет ли е?

— А? — Мак погледна надолу и се съсредоточи. — Да, получих следдипломната си квалификация. Ако човек не види пролетта във Фростбайт Фолс, все едно че не си живял.

Рипли се усмихна и се почувства по-добре.

— Не мога да те затапя, Мак.

— Аз също. Искаш ли... — Той не довърши, защото телефонът иззвъня, а само вяло се огледа наоколо.

— Може би търсят мен — предположи Рипли, за да му помогне.

— Да. Кой телефон звъни? Сигурно онзи в спалнята — реши Мак и се отправи натам.

Тя се наведе и посегна да вземе палтото си. Може би бе най-добре да се измъкне, докато е зает. После го чу да разговаря с някого на испански.

Рипли се запита защо ли говоренето на чужд език ѝ се струва толкова възбуждащо. Остави палтото там, където си беше, и неочаквано се запъти към спалнята.

Мак стоеше до леглото и сега очилата му висяха, закачени на предния джоб на джинсите. Леглото беше оправено. Уважаваше мъже, които имат навика да застилат. Навсякъде се виждаха купчини книги. Докато разговаряше, Мак се разхождаше из стаята и Рипли забеляза, че е без обувки, а само подебели чорапи. Единият бе черен, другият — тъмносин, което я накара да се усмихне.

Говореше много бързо. За нея думите му бяха поток от неразбираеми словоизлияния с очарователен акцент.

Рипли наведе глава встрани. Мак явно бе съсредоточен, но не върху произношението на думите на испански. Говореше напълно свободно. После потърси нещо, потупвайки пуловера си с една ръка.

— В предния десен джоб са — обади се Рипли и го накара да се обърне към нея, примигвайки. — Очилата ли търсиш?

— О, не. Que? Uno momento. Защо нямам подръка химикалка?

Рипли се приближи до нощното шкафче и взе една от оставените там три химикалки. Но той все още се оглеждаше наоколо, което ѝ подсказа да му подаде и бележник.

— Благодаря. Не знам защо винаги... Como? St, si.

Мак седна на ръба на леглото и започна бързо да записва нещо. След като вече се бе намесила, Рипли не виждаше причина да спре дотук. Надникна в записките, които водеше, но отново бе разстроена, защото той стенографираше.

„Може би на испански“, реши тя и използва възможността да огледа спалнята му.

Не се виждаха много разхвърляни дрехи, защото нямаше място от многобройните книги, списания и хартийки. Не забеляза никакви снимки, което ѝ се стори много лошо. Върху скрина имаше няколко дребни монети и медал с образа на свети Кристофър. Рипли си спомни за дрънкулките в жабката на колата и си помисли колко ли още места е покорил.

Имаше и нож „Ледърман“, комплект малки отвертки, няколко пластмасови и метални дреболии с неизвестно предназначение и черен камък, гладък като стъкло. Докосна го, но долови леки вибрации и реши повече да не посяга към него.

Когато се обърна. Мак все още седеше на ръба на леглото. Беше затворил телефона и гледаше втренчено в една точка с тревожен и замечтан израз.

Леко се покашля, за да привлече вниманието му:

— Не знаех, че говориш испански.

— Мм.

— Лоши новини?

— А? Не. Напротив — интересни. Обади се колега от Коста Рика. Мисли, че е попаднал по следите на ИБО.

— Какво е това?

— О, ИБО означава извънземен биологичен обект.

— Малко зелено човече?

— Разбира се. — Мак остави настрана записките си. — Така казват всички вещици, яхнали метли, които съм включил в записките си.

— Ха!

— Е, звучи обещаващо. Ще видим как ще се развият събитията. Впрочем ако не друго, това поне те накара да дойдеш в спалнята ми.

— Не си толкова заваян, колкото изглеждаш.

— Само понякога. — Мак потупа с ръка леглото до себе си.

— Примамливо предложение, но съм пас. Време е да се прибирам.

— Защо не вечеряме заедно? — Свали очилата си и грижливо ги постави на леглото. — Някъде навън. Да отидем да хапнем. Не е ли време за вечеря?

— Време е, предполагам. Махни очилата от леглото. Може да седнеш върху тях.

— Добре. — Мак ги взе и ги сложи на нощното шкафче. — Как успя да предвидиш това?

— Просто предположих. Имаш ли нещо против, ако се обадя у дома, за да предупредя, че няма да се прибера за вечеря?

— Заповядай, обади се. — Когато Рипли пристъпи към телефона, Мак я хвана за ръка, обърна я към себе си и я прегърна, както беше застанала между краката му. — Бих искал да обсъдим отказването от целувките, за което спомена. Освен това мисля, че щом си дошла да се извиняваш, би трябвало да ме целунеш.

— Ще си помисля. — Вдигна телефонната слушалка и задържа погледа си върху него, докато бързо размени няколко думи със Зак и отново я остави на мястото ѝ. — Добре, работата е уредена. Сложи ръцете си на леглото и ги дръж там. Никакви докосвания, никакви прегръдки!

— Много си строга, но щом казваш, съгласен съм — отвърна Мак и сложи дланите си на леглото.

Рипли си помисли, че е време да му покаже, че не само той е способен на ловки ходове. Наведе се над него, леко прокара пръсти през косата му и сложи длани на раменете му. Спря устните си на сантиметри от неговите.

— Без докосване с ръце — повтори. Докосна леко устните му със своите и прокара език по тях. Леко всмука единия край, а после другия. Последва дълга въздишка.

Тя се отдръпна назад, за да се наслади на мига. После отново зарови пръсти в косите му, стисна ги в шепа и бе завладяна от нов порив.

Внезапната изгаряща топлина го накара здраво да се хване за ръба на леглото. Сърцето му подскочи. Беше в плен на неутолимата жажда. Чувстваше се безсилен пред въздействието на тази жена. Блаженството изпълни тялото му като бързодействащ наркотик, който не вцепенява, а изостря сетивата. Усещането бе... твърде силно и го обзе желание да го изживее без задръжки.

Тя едва не го повали върху леглото, предавайки се на напирания в нея копнеж. Всеки път, когато бе с него, разсъдъкът ѝ се замъгляваше, тялото ѝ тръпнеше и сърцето ѝ биеше неудържимо. Дори сега, когато бе успяла да наложи своето условие, губеше.

Усети трепета му и пламенно отвърна. Трябваше да напегне цялата си воля, за да сложи край на целувката и да се отдалечи от него.

Беше задъхан. Жилите на врата му пулсираха учестено. И все пак не я бе докоснал. Възхити се на забележителното му самообладание — то бе предизвикателство за нея. Потърка с пръст крайчеца на устните си.

— Е, да вечеряме — каза и излезе от стаята.

„Едно на едно“, помисли си Рипли, докато вземаше палтото си. Бяха съвсем наравно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джонатан К. Хардинг умееше да предразполага хората да говорят. Достатъчно бе човек да знае, че зад маската на достойнство и сдържаност дълбоко в себе си те имат желание да говорят. Колкото по-лоша и странна бе темата, толкова по-словоохотливи ставаха. Беше въпрос на настойчивост, търпение и само понякога — подаване на сгъната двадесетачка под масата.

Съзнанието му бе изцяло завладяно от историята, която се бе заел да разнищи.

Започна от скалата на магистралата, където една отчаяна жена бе инсценирала собствената си смърт. Мястото бе живописно — море, небе и скали. Съвсем ясно си представи драматичния разказ, отпечатан и придружен с въздействащи черно-бели снимки.

Вече не мислеше само за статия в някое списание, а за голям бестселър, който би му донесъл значителни доходи. Искрата на тази амбиция бе запалена още при първото му посещение при Ремингтън. Струваше му се странно, че не му бе хрумнало по-рано. Че не бе осъзнал колко силен глад изпитва за слава и богатство.

Друг на негово място би превърнал изследванията си или своето хоби в книга с лъскави корици и бързи продажби. Защо да не го направи и той? Защо да губи ценно време и забележителните умения, които притежава, за някаква си статия? Вместо той да преследва Лари Кинг, този път самият Лари щеше да се обърне към него с молба да го интервюира.

Някакъв глас вътре в него, за чието съществуване не бе и подозирал, се бе събудил и непрекъснато му нашепваше: „Превърни тази история в пари.“ Именно това имаше намерение да направи.

Докато събираше пикантна информация, правеше догадки и се опитваше да извлече най-любопитното от полицейските доклади, бе попаднал на следите на Хелън Ремингтън, понастоящем Нел Тод.

Беше провел интересен разговор с човек, който твърдеше, че ѝ е продал на старо велосипеда, който отначало бе използвала като

превозно средство. После бе разпитал и на автогарата в Кармел, с което бе потвърдено описанието на въпросния велосипед. Хелън Ремингтън бе започнала дългото си пътуване на син велосипед с шест скорости.

Представяше си как се изкачва и спуска по хълмовете. Знаеше, че е била с перука, която според едни свидетели беше червена, според други — кафява. Хардинг бе склонен да повярва на второто твърдение, защото тя едва ли би искала да се набива в очи.

Прекара повече от две седмици в лутане по фалшиви следи, докато накрая улучи джакпота в Далас, където Нел Чанинг бе наела евтина стая с бокс в някакъв мотел и бе започнала работа като готвачка в заведение за бързо хранене.

Жената, с която се опита да разговаря, се наричаше Лидамей. Поне това име бе изписано на значката, която носеше, забодена на бонбоненорозовия корсаж на униформата си. Работеше като сервитьорка от тридесет години и според думите ѝ, бе наляла толкова чаши кафе, че би било достатъчно да се напълни целият Мексикански залив. Омъжвала се два пъти и била шута и на двамата негодници. Имаше котка на име Сноубол, десетокласно образование и натрапчив тексаски акцент.

Нямаше нищо против да прекъсне работата си за няколко минути, за да разговаря с репортера, и не се поколеба, преди да вземе двадесетачка за изгубеното време и неприятностите. Лидамей сложи банкнотата точно там, където би предположил човек — в огромната чашка на сутиена си.

Впечатляващата ѝ външност — изрусени коси, спускащи се на буйни талази, пищни форми на тялото ѝ и ярки сини сенки на клепачите, нанесени почти до веждите — накара Хардинг да се запита на кого да повери нейната роля във филма по книгата, която се канеше да напише.

— Казах на Тайдас, главния готвач тук, че у това момиче има нещо странно. Нещо тайнствено.

— Какво имате предвид под тайнствено?

— Нещо в погледа ѝ. Някаква уплаха. Сякаш се страхуваше от собствената си сянка. Все гледаше към вратата. Естествено веднага се досетих, че бяга от някого. — Лидамей уверено кимна и извади кутия „Кемъл“ от джоба на престилката си. — Ние, жените, долавяме тези

неща една у друга. Вторият ми съпруг се опита да се гаври с мен няколко пъти. — Дълбоко всмука цигарен дим. — Ха! Вместо това, аз насиних задника му. Всеки мъж, който дръзне да вдигне ръка срещу мен, трябва да има солидна здравна застраховка.

— Попита ли я някога за това?

— Беше прекалено плаха. — Лидамей изпусна струя дим през носа си — като дракон. — Таеше всичко в себе си. Стараеше се в работата и винаги се държеше любезно. Истинска дама. Казах на Тайдас, че Нел със сигурност е изтънчена жена. Беше слаба като вейка, с одърпани кафяви коси — очевидно боядисани, но все пак си личеше, че са от класа. — Всмука още веднъж, после размаха цигарата. — Никак не бях изненадана, когато видях репортажа във вестника. Веднага я познах, въпреки че на снимката беше издокарана и с руси коси. Казах на Сюзън, с която работехме обедна смяна: „Сюзън, виж онази там по телевизията, в ъгъла. Това е малката Нел, която беше готвачка тук няколко седмици миналата година.“ Сюзън опули очи като цапната с мокър парцал, но аз не бях изненадана.

— Колко време работи тук?

— Около три седмици. Един ден просто не застъпи смяната си и повече не се появи. Тайдас беше бесен, защото това момиче наистина умееше да готви.

— Да е идвал някой да я търси? Да е проявявал по-особен интерес?

— Не. Рядко излизаше от кухнята.

— Мислите ли, че Тайдас би ми позволил да погледна трудовия ѝ договор?

Лидамей дръпна за последен път от цигарата си, погледна Хардинг през завесата от дим:

— От питане глава не боли.

Хардинг трябваше да плати още една двадесетачка, за да надзърне в документацията, но успя да открие точната дата на заминаването ѝ.

Когато се сдоби с тази информация и ориентировъчна преценка за финансовото ѝ състояние, поразпита и на автогарата. Следите ѝ го отведоха до Ел Пасо, където едва не ги загуби, но успя да открие мъжа, от когото бе купила кола. Проследи пътя ѝ ден по ден, препрочете по

няколко пъти всяка вестникарска статия, интервю и коментар, които се бяха появили след арестуването на Ремингтън.

Беше работила в крайпътни ресторанти, хотели и магазини за кафе. През първите шест месеца рядко се бе задържала повече от три седмици на едно място. В маршрута ѝ нямаше почти никаква логика.

„Именно в това е смисълът“, помисли си Хардинг. Беше се отправяла на юг, а после на изток, бе заличавала следите си и отново бе поемала на север. И все пак накрая упорито се бе насочила на изток.

Въпреки че нямаше голямо доверие в мнението на Лидамей за интуицията ѝ, бе открил известна последователност в интервютата си с работодателите и колегите ѝ.

Нел Чанинг бе дама.

Доколко беше такава — щеше да прецени сам. Нямаше търпение да се изправи лице в лице с нея. Но преди това искаше нещо повече. Беше му нужна версията на Евън Ремингтън.

Не подозирайки, че изучават живота ѝ под микроскоп, Нел използва пълноценно почивния си ден и подобрението на времето. Февруарското затопляне леко напомни за пролетта и човек можеше да излезе само по яке.

Изведе Люси на разходка по плажната ивица и реши да отскочи до селото, за да си купи нещо, макар и някоя ненужна дреболия. Това хрумване бе едно от малките чудеса, които ѝ се случваха всеки ден.

За момента ѝ бе достатъчно да се радва на плажа, морето и голямото черно куче. Докато Люси се забавляваше да гони чайките, Нел седна на пясъка и се загледа във вълните.

— Имаш късмет, че съм в добро настроение, иначе трябваше да те глобя, че си пуснала това куче без каишка.

Нел хвърли бегъл поглед към Рипли, която седна до нея.

— Би трябвало да глобиш и себе си, защото не видях каишка, когато двете тичахте тази сутрин.

— Сутринта използвах невидима каишка. — Рипли обхвана коленете си с ръце. — Господи, какъв ден! Да имаше поне няколкостотин такива.

— Наистина. Не ми се стоеше вкъщи. Списъкът с нещата, които трябва да свърша, е безкраен, но просто избягах.

— Могат да почакаат.

— Ще се наложи.

Тъй като Нел продължаваше да се взира в нея, Рипли побутна надолу слънчевите си очила и погледна над тях.

— Какво има?

— Нищо. Изглеждаш ми... доволна от себе си — отбеляза Нел.

— Не сме се виждали много често през изминалите две седмици, но при всяка от малкото ни срещи ми се струваш все по-щастлива.

— Така ли? Е, животът е хубав.

— Аха. Прекарваш доста време с Макалистър Бук.

Рипли очерта няколко малки завъртулки в пясъка.

— Това ли е деликатният начин да ме попиташ дали го правим?

— Не. — Нел изчака известно време и попита: — Е, правите ли го?

— Не, все още не. — Рипли със задоволство се облегна назад и зарови лакти в пясъка. — Тази прелюдия към секса ми харесва повече, отколкото предполагах. Винаги съм смятала, че ако ти се танцува, просто ставаш и танцуваш. Но...

— Романтичната връзка също е вид танц.

Рипли я стрелна с поглед:

— Не съм казала, че между нас има романтична връзка. Не разменяме сърчица, цветя и влюбени погледи. Той е интересен мъж, с когото ми е приятно да се забавлявам... стига да не е тръгнал на лов за духове. Ходил е къде ли не, дори на места, за чието съществуване не предполагах. — „Знае и коя е столицата на Лихтенщайн“, спомни си тя. — Завършил е колеж на шестнадесет години — продължи разпалено. — Забележителен ум, не мислиш ли? И все пак се интересува и от нормални неща, например филми и бейзбол. Искам да кажа: не е надменен по отношение на... как се наричаше, масовата култура.

— Не е интелектуален сноб — отбеляза Нел, която преливаше от задоволство.

— Точно така. Пада си по Роки и Булуинкъл и слуша популярна музика. Като че ли мозъкът му има огромен капацитет и може да побере едновременно неща от рода на „ $E=mc^2$ “, и „Голите госпожици“. Освен това е истински атлет, плува страхотно, но понякога е толкова разсеян, че сам се настъпва. Комбинацията ми се струва много сладка.

Нел отново понечи да подхвърли някаква реплика, но Рипли побърза да продължи:

— Наистина е и технически гений, което ми харесва. Поправи слушалките ми, когато се канех да ги хвърля. А онзи ден... — Намръщи се, когато видя широката усмивка на Нел. — Какво толкова смешно има?

— Здравата си хлътнала.

— О, моля те, що за дума е това? — Рипли нервно подсмъркна и кръстоса крака. — Хлътнала! Боже мой!

— Това чувство ми е познато и мисля, че е чудесно.

— Ти си непоправима романтичка, Нел. Просто излизаме заедно. Отношенията ни ще вървят, докато не започне да ме притиска с въпроси за магиите. После ще се върне в Ню Йорк да пише книга, статии или каквото и да е. Не сме вързани един за друг.

— Щом казваш. Но през всичките месеци, откакто съм на острова, не съм те виждала да прекарваш толкова време с никого и да си толкова щастлива.

— Е, той много ми харесва! — Рипли отново се изправи и сви рамене. — И силно ме привлича.

— Влюбена си — промърмори Нел под носа си.

— Я млъквай!

— Защо не го доведеш на вечеря?

— А?

— Покани го тази вечер у дома на вечеря.

— Защо?

— Защото ще приготвя любимото ястие на Зак и ще има предостатъчно.

— Значи ще ядем печено по американски? — Устата на Рипли се напълни със слюнка.

— Сигурна съм, че Мак ще се радва да хапне домашно приготвена храна, вместо да си купи готова, да се нахрани в ресторант или да притопли някой от полуфабрикатите, които доставям по домовете. — Нел се изправи и изтупа пясъка от панталона си.

— Разбира се, че обича да си похапва. Нел, нали не възнамеряваш да се пробваш в сватосване?

Нел я погледна с невинните си сини очи:

— Изобщо нямам такова намерение. Покани го в шест и половина и ми кажи, ако този час не е подходящ. — Плесна с ръце, повика Люси и се отправи към къщата. Имаше да върши толкова много неща, а времето ѝ бе ограничено.

— Няма да правя магия.

Миа наведе глава встрани и се усмихна приветливо, докато Нел намръщено гледаше към картофа, който белеше в момента.

— Тогава защо ме помоли да дойда и да обсъдим плановете ти за днешната вечеря?

— Защото се възхищавам на вкуса ти.

— Опитай пак.

— Ти познаваш Рипли по-добре от мен.

— Продължавай.

— О, добре. — С гримаса на досада Нел посегна към друг картоф. — Това не е магия. Не бива, нали? — добави и погледна Миа отстрани.

— Наистина не бива. Освен това нямаш съгласието на нито едната от двете страни, а да влияеш върху чужд живот означава да прекрачиш границата.

— Знам това. — За миг Нел отпусна рамене. — Дори и да имаш най-добри намерения? — Твърдението ѝ прозвуча като въпрос, въпреки че знаеше отговора. — Рипли изглежда толкова щастлива! Сама ще се убедиш в това. Би трябвало да я чуеш как говори за него. Направо го превъзнася.

— Заместник-шериф Тод да превъзнася някого? — засмя се Миа с ирония. — Заслужава си да се види.

— Превъзнася го и това ми допада. Искам само мъничко да ѝ помогна. Не с магия — бързо добави Нел, преди Миа да успее да каже нещо. — Само една приятна семейна вечеря. Като добавя малко от това, малко от онова — просто за кураж... нещо, което да свали бариерите поне донякъде...

— А ако видят това, което е необходимо, и почувстват това, което трябва, можеш ли да бъдеш сигурна, че... помощта ти няма да бъде в погрешна посока?

— Толкова ме обезкуражаваш с практичните си забележки! Особено когато си права. Не е лесно да се въздържиш да приложиш

дарбата си.

— Силата, която имаш, е и отговорност. Ако не беше така, тя не би означавала нищо. Самата ти си влюбена — напомни й Миа. — Все още си в плен на тези блянове и ти се иска да видиш всички щастливо задомени.

— Да беше я чула как разпалено говори за него, без да се усети. — Нел поклати глава и почисти обелените зеленчуци. — Почти е влюбена, а не го осъзнава.

Миа за миг изпита задоволство и завист при мисълта, че приятелката ѝ от детинство си пада по някого.

— Но ако го осъзнае, ако ѝ помогнеш да разбере какво става вътре в нея, може би ще го потисне, преди да е хлътнала. Би било типично в нейния стил.

— Отново си права. Жалко! Каж ми какво мислиш за Мак. Разговаряла си с него повече от мен.

— Мисля, че е много умен, много проникателен и сериозен. Не иска да притеснява Рипли с проучването си, защото знае, че така ще я отблъсне. Затова търси обиколни пътища към нея. — Миа се приближи до буркана със сладки и бръкна вътре. — Шоколадови бисквити? Не мога да им устоя.

— Това е пресметливост. — Нел машинално се отправи към печката, за да направи чай. — Ако я използва...

— Почакай. — Миа вдигна пръст и преглътна. — Разбира се, че я използва. Това невинаги е нередно. Рипли отказва да му съдейства пряко и той е принуден да търси заобиколен начин да се добере до нея. Нима е длъжен да забрави за способностите ѝ, защото тя ги отрича, Нел?

— Не е редно да прекарва времето си с нея, да си играе с чувствата ѝ.

— Не съм казала нищо подобно и не мисля, че е така. Твърде добре възпитан е. И мисля, че освен умен, е и много добър човек.

Нел въздъхна:

— Да, и аз съм на същото мнение.

— Мисля, че тя доста го привлича, въпреки че се държи предизвикателно, оскърбително и се преструва на коравосърдечна.

Нел кимна:

— Разбирам. И ти държиш на нея, въпреки тези факти.

— Някога държах на нея — равнодушно отбеляза Миа. — Чайникът ти кипна.

— Тя също държи на теб. И двете държите една на друга, независимо какво става помежду ви.

Нел се обърна, за да се заеме с чая, и пропусна да види сантименталния израз по лицето на Миа.

— Отново ще си има работа с мен и аз — с нея. Докато не приеме факта каква е, коя е и какво е предопределението ѝ. Ти имаш страхове, тя — също. Всички ги имаме.

— Ти от какво се страхуваш? — Веднага щом зададе въпроса си, Нел се обърна. — Извинявай, но винаги когато те погледна, виждам у теб само изключителна самоувереност.

— Страхувам се от ново любовно разочарование, не съм сигурна дали бих могла да го преживея. Предпочитам да бъда сама, отколкото отново да изпитам болка.

Това откровение накара Нел дълбоко в сърцето си също да почувства болка.

— Толкова много ли го обичаше?

— Да. — Само споменаването за това бе мъчително за Миа. — Бях готова на всичко за него. Затова е опасно да помагаш на Рипли. Макалистър е част от съдбата ѝ.

— Видяла си, че е така?

— Да. Позволено е да надникнеш, без да оказваш влияние. Свързани са един с друг. Но какво ще правят си е лично техен избор.

С логиката на Миа не можеше да се спори. Но... нямаше причина Нел да не избере розови свещи за масата, без да изписва върху тях магически символи. Цветът, който се използваше за любовните магии, щеше да бъде чисто съвпадение.

Вече бе посадила розмарин в сандъче на перваза на прозореца, разбира се, за да го използва за подправка при готвене и да абсорбира отрицателната енергия. Истина бе, че тази специална билка се използваше при любовните магии, но това не бе от особено значение, както и розовият кварц, поставен в купа, и аметистите, които стимулираха интуицията. Не беше като да направи магически амулет.

Беше решила да сервира в порцелановия сервиз на бабата на Зак и Рипли и да използва за аранжировка сребърните свещници, които бе

изровила преди няколко седмици и бе излъскала до блясък, стара дантелена покривка, вероятно сватбен подарък, и ваза с цветя, които се надяваше да прогонят зимната меланхолия.

Чашите за вино също бяха сватбен подарък и гранатовите им столчета си подхождаха с бледорозовите свещи и с шарките на розови пъпки върху порцелановия сервиз.

Нел бе толкова увлечена в работата си, че подскочи, когато Зак се появи ненадейно зад нея и обви ръце около кръста ѝ.

— Много е красиво. — Потърка устни в косите ѝ. — Масата не е изглеждала така... като си помисля, никога не съм я виждал да изглежда така.

— Искам всичко да бъде идеално.

— Не виждам как би могла да изглежда по-добре или да ухае по-хубаво. Почти бях готов да падна на колене и да сипя възхвали, когато минавах покрай кухнята. Защо Рип не ти помага, нали всичко това е за нейната среща?

— Изгоних я преди около половин час. Само ми се пречкаше. Ти — също. — Нел се обърна и бързо го целуна.

— Помислих си, че имаш нужда от дегустатор за онези вкуснотии в кухнята.

— Не.

— Твърде късно е. — Зак ѝ се усмихна. — Чудесни са!

— Зак, по дяволите, бях ги подредила!

— Погрижих се да няма празни места — каза той, докато я следваше към кухнята.

— Долу ръцете от храната, иначе няма да направя говеждо задушено от остатъците!

— Нел, скъпа, това е твърде жестоко.

— Недей да се сърдиш. А сега дай да те погледна. — Отдръпна се назад и го огледа от главата до петите. — Боже мой, истински красавец си, шериф Тод!

Зак пхна пръста си в колана на панталона ѝ.

— Ела насам и го повтори.

Нел се приближи и тъкмо повдигаше устни към неговите, когато на външната врата се почука.

— Той е. — Освободи се от прегръдките на Зак и свали престилката.

— Хей, върни се! Рипли може да отвори.

— Не, не може. Тя трябва да влезе с достойнство. О, просто... — Нел махна с ръка и се запъти към вратата. — Иди да пуснеш някаква музика.

Мак носеше вино и цветя и заслужи одобрението на Нел. Три пъти докосна ръката на Рипли, докато с наслада хапнаха от ордьоврите във всекидневната. Явно на всички им бе приятно, както й се искаше, и разговаряха непринудено, както се бе надявала. Докато ги наблюдаваше заедно един до друг, Нел изпита приятна топлина. Когато се настаниха в трапезарията, вече се чувстваше предволна от себе си.

— От всички места, които си посетил, кое е любимото ти?

— Там, където съм в момента, е любимото ми място. Трий Сисърс е свършено кътче.

— А жителите му са доста дружелюбни — добави Зак.

— Наистина. — Мак се усмихна на Рипли. — По-голямата част от тях.

— Наскоро забранихме изяждането на изследователи и журналисти. — Рипли набоде картоф. — По-голямата част от нас спазват това.

— Имах късмет да направя няколко интересни интервюта. С Лулу и семейство Мейси.

— Говорил си с Лулу? — прекъсна го Рипли.

— Мм. Тя беше една от първите в списъка ми. Живее на острова от дълго време, но не е родена тук, а и е в близки отношения с Миа. Стори ми се интересно, че приема метафизичното съвсем спокойно. Като че ли за нея дарбата на Миа винаги е била нещо естествено, каквото е например цветът на косата на едно дете за неговите родители. При теб е различно — обърна се той към Нел. — Разбрала си, че притежаваш дарба едва когато си пораснала.

— Предполагам, че е така. — Нел нямаше нищо против този разговор. Дори би й било приятно да поговори с някого на тази тема на интелектуално, научно ниво. Но забеляза предупреждението на Рипли и любезно попита: — Искаш ли още малко от печеното?

— Благодаря, превъзходно е. Зак, можеш ли да ми отделиш малко от времето си? Искам да узная как виждаш нещата като човек, който е прекарал тук целия си живот и се е оженил за жена, притежаваща особена дарба.

— Разбира се. Имам плаващо работно време. — Забеляза реакцията на сестра си, но проблемът си бе неин. — Ще откриеш, че малцина сред нас мислят за историята на острова в ежедневието си живот. Запазваме я за туристите. Повечето от хората просто живеят тук.

— Това е една от гледните ми точки. Вие живеете тук, работите, създавате и поддържате нормален живот.

— Нормални сме — тихо каза Рипли.

— Точно така. — Мак вдигна чашата с вино и я изгледа хладно. — Дарбата не променя и не би трябвало да променя елементарните човешки потребности — дом, семейство, любов, финансова стабилност. Близките взаимоотношения между Лулу и Миа не се основават на това каква е Миа, а коя е. — Погледна към Зак. — И ти не си се оженил за Нел, защото е магьосница или въпреки това, а просто защото е Нел.

— Така е. И заради нейното задушено.

— Което не може да бъде омаловажено. Силните емоции подхранват дарбата. Изпитвам особени чувства към Нел, откакто изядох първата купичка от супата, която приготвя.

Зак се подсмихна, докато доливаше чашите с вино на всички.

— Добре че я открих пръв.

— Ключът е в улучването на подходящия момент. Ако Лулу не се бе заселила точно тогава, може би нямаше да изиграе главната роля в отглеждането на Миа. Доколкото разбирам, ако ти, Нел, не бе влязла в кафе книжарницата в точния момент, когато бившата готвачка на Миа е решила да напусне, може би нямаше да осъществиш връзката, която те е отвела до Зак и Рипли, а по косвен път и до мен, или поне — не точно по този начин.

— Аз нямам нищо общо с това — напомни Рипли с тих глас, но всички доловиха хаплива нотка.

— Твой избор — спокойно отбеляза Мак. — Изборът е другият ключ. Във всеки случай, тъй като не желаеш да ми покажеш острова, ще използвам случая да поразпитам за една къща в южната част. Красива стара къща с широка, пищно украсена покрита веранда. Около нея няма много други къщи. Намира се точно над заливчето с тинест бряг. Там има страхотна малка пещера.

— Къщата на семейство Лоугън — кратко отвърна Рипли. — Собствениците на хотела.

— Стори ми се празна.

— Вече не живеят там. От време на време я дават под наем през летния сезон. Защо се интересуваш?

— На първо място, защото е стара и много интересна. Освен това регистрирах особено силни показания в този район. — Забеляза, че погледът на Рипли леко се задържа върху лицето на брат й. — Не съм чувал много за семейство Лоугън. Фигурират в моите изследвания, разбира се, но хората в селото не могат да кажат много за тях. От колко време никой от семейството не живее в къщата?

— Повече от десет години — отвърна Зак, тъй като Рипли запази мълчание. — Мистър Лоугън или някой друг от семейството идват от време на време да я наглеждат, но живеят в хотела.

— Жалко е такава красива къща да стои празна. Обитавана ли е от духове?

Устните на Зак се изкривиха, когато дочу сърдитото мърморене на сестра си.

— Не, доколкото знам.

— Жалко. — Явно бе разочарован. — А пещерата? Там уредите ми отчетоха най-високи стойности.

— Пещера като пещера — бързо отвърна Рипли. Сърцето й леко се сви и това я подразни.

— Като деца си играехме в нея на пирати и търсехме съкровища. Освен това винаги е била любовно гнездо за тийнейджърите. — Изведнъж замълча, когато осъзна каква е причината за недоволството на Рипли. Сам Лоугън и Миа. Някога бяха тийнейджъри и със сигурност се бяха срещали в пещерата. Бегъл поглед към лицето на сестра му бе достатъчен да разбере, че тя го знае. Явно се опитваше да им попречи да се ровят в интимния живот на приятелката й от детинство. — Нищо чудно уредите да са отчетели всички тези хормони — весело отбеляза Зак. — Какво има за десерт, скъпа?

Схванала намека, Нел се изправи.

— Ще го донеса. Рипли, имаш ли нещо против да ми помогнеш?

— Не, разбира се.

Рипли стана и с гневна походка тръгна към кухнята.

— Какво ти става? — попита я Нел. — Защо не искаш да говориш за къщата на Лоугън?

— Това е просто една стара къща.

— Рипли, не мога да ти помогна, ако не съм наясно.

Тя влезе в кухнята с ръце в джобовете:

— Сам и Миа. Бяха една от най-обсъжданите двойки.

— Знаем. Напуснал е острова и повече не се е върнал. Миа все още страда.

— Да, отдавна трябваше да е превъзмогнала това. — Рипли въздъхна и се наведе да погали котарака Диего. — Бяха влюбени. С нея все още бяхме... приятелки. Знаехме всичко една за друга. За първи път са били заедно в пещерата. Там си уреждаха срещите.

— Разбирам.

— Това е незараснала рана за нея и няма нужда някакъв глупак да задава въпроси и да измерва енергията.

— Рипли, не мислиш ли, че ако Мак знаеше, едва ли би разочовъркал тази рана?

— Не знам какво да мисля за него. — Рипли гневно се изправи. — В един момент е чудесен човек, а в следващия се опитва да изкопчи информация от всички и всичко, дори от твоето печено. Непочтено е да идва тук като гост, а да оказва влияние върху теб и Зак.

— Не чувствам, че ми оказва влияние. — Нел извади бостънския пай със сметана от хладилника. — Съжалявам, ако това те разстройва, Рипли, но вече взех решение да разговарям с Мак. Интересувам се от работата му и ще ми бъде интересно да му съдействам.

— Искаш да бъдеш едно от опитните му зайчета?

— Не се чувствам по този начин. Не се срамувам от това, което съм, и не ме е страх от дарбата, която притежавам. Вече не.

— Мислиш, че аз се страхувам? — избухна Рипли. — Това са пълни глупости, както и целият му проект. Не искам да имам нищо общо с тези неща. Трябва да изляза.

Завъртя се на пета и се отправи към задната врата.

Рипли не мислеше, а знаеше, че трябва да се освободи от гнева, преди да е казала или направила нещо, за което да съжалява. „Нел може да постъпва както желае, това си е нейна работа — опита се да си внуши тя, докато тичаше надолу по стълбите към плажа под синкавата

лунна светлина. — Ако Нел иска да бъде обект на любопитство, клюки и бог знае още какво, има право сама да направи избора си“.

— Разбира се — извика силно, подритвайки пясъка, докато вървеше към плажа.

Всичко, което кажеше или направеше Нел, неизбежно щеше да бъде свързано с нея. Нямаше начин да го избегне. Не само защото Нел бе омъжена за брат ѝ, но и поради връзката между двете. Онзи негодник Макалистър Бук знаеше това.

Беше я използвал, за да се добере до Нел — и обратното. Беше постъпила глупаво, като през последните няколко седмици бе престанала да бъде предпазлива. А най-много от всичко мразеше да осъзнава, че е постъпила глупаво.

Чу лай зад гърба си и в мига, когато се обърна, Люси игриво се втурна към нея и я събори на земята.

— По дяволите, Люси!

— Удари ли се? Добре ли си? — Мак се спусна след кучето и понечи да помогне на Рипли да се изправи.

— Махай се!

— Ще замръзнеш. Какво ти стана, та се втурна навън без палто? Ето.

Рипли посегна да отблъсне ръцете му, но той успя да я загърне с якето, което му бе дала Нел.

— Чудесно. Свърши доброто си дело, а сега се разкарай!

— Брат ти и Нел сигурно са свикнали със спонтанните ти прояви на грубост. — Мак долови, че гласът му звучи доста строго, но наглият израз върху лицето на Рипли му подсказа, че тя го заслужава. — И все пак имам право на обяснение.

— Грубост ли? — Рипли го блъсна две крачки назад.

— Имаш очи да ме наричаш груба след разпита, който проведе по време на вечеря?

— Не бих нарекъл разговора разпит. Почакай. — Хвана я за ръцете, а Люси, явно настроена за игра, се промъкна помежду им. — Не искаш да разговаряш с мен и работата ми и аз не те принуждавам. Но нямаш право да ми забраняваш да разговарям с други хора.

— Ти привлече Нел и много добре знаеш, че и аз ще бъда замесена. Разговарял си с Лулу и със сигурност си ѝ задавал въпроси, свързани с мен.

— Рипли! — „Търпение!“, напомни си той. Не бе само ядосана, а и уплашена. — Никога не съм казвал, че няма да задавам въпроси. Просто не ги задавам на теб. Ако искаш да контролираш това, което те засяга, то тогава кажи ми. Иначе ще използвам всеки възможен начин да се добера до информация от втора ръка.

— Целта ти е да ме притиснеш до стената.

По природа Мак бе търпелив човек, но търпението му си имаше граници.

— Знаеш не по-зле от мен, че това, което казваш, е оскърбително и за двамата ни. Просто престани!

— Просто...

— Аз имам чувства към теб, което усложнява нещата, но се справям. Като оставим това настрана, ти не си изправена до стената, Рипли. Не си център на изследването, а само част от него. Дали ще ми пречиш или съдействаш — изборът е твой.

— Не искам да ме използват.

— А аз не искам да бъда мишена на емоционалните ти изблици.

Наистина бе прав и Рипли се поколеба:

— Няма да допусна да гледат на мен като на откачалка.

— Рипли. — Този път гласът му прозвуча нежно. — Не си откачалка, а феномен.

— Не искам да бъда и феномен. Не можеш ли да го разбереш?

— Да, мога. Знам точно какво е да гледат на теб като на откачалник или феномен — или и двете. Какво бих могъл да ти кажа? Да бъдеш просто такава, каквато си.

Раздразнението ѝ изчезна. Не остана и следа от него. Думите му бяха постигнали въздействие не защото искаше нещо от нея, а защото наистина я разбираше.

— Не очаквах да ме разбереш. Предполагам, че да бъдеш гений е нещо като да бъдеш магьосник и невинаги отношението на околните е приятно. Как го понасяш? — попита Рипли. — Как успяваш да запазиш вътрешното си равновесие?

— Не съм... Махай се оттук, Люси!

Все още хванал Рипли за ръце, той се премести, тъй като кучето лаеше и се въртеше между тях. После забеляза какво бе привлякло вниманието на Люси.

Тя стоеше на плажа, както преди, и ги наблюдаваше. На лунната светлина лицето ѝ изглеждаше бледо, косата — тъмна, развявана от вятъра. Очите ѝ сякаш блестяха в нощта — тъмнозелени и тъжни. Вълните се разбиваха с пяна, заливаха краката ѝ до глезените, но тя не показваше, че усеща студ. Просто стоеше, гледаше ги и ридаше.

— Виждаш ли я? — прошепна Мак.

— Винаги съм я виждала, през целия си живот. — Рипли се отдръпна, едва потиснала желанието си да пристъпи към него. — Ще ти кажа за решението си, когато съм готова. Искам да се извиня, че бях груба и провалих вечерта. Но точно сега... искам да остана сама.

— Ще те придружа обратно.

— Не, благодаря. Хайде, Люси!

Мак остана на мястото си — между двете жени. Всяка от тях го теглеше към себе си.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Нел изпита странно чувство, когато почука на вратата на къщата, в която някога бе живяла. Все още приемаше жълтата къщичка като своя.

Беше прекарала много по-дълго време в белия палат в Калифорния, но никога не го бе смятала за свой дом. Той бе като затвор за нея, от който бе рискувала живота си, за да избяга. А в къщичката до гората, която бе нейна само за няколко месеца, бе преживяла най-щастливите мигове в живота си. Тя бе първият ѝ истински дом, където се бе чувствала защитена и силна. В нея се бе влюбила в Зак. Дори насиетието, упражнено над нея тук, и пролятата кръв не можеха да нарушат чувството за принадлежност, което ѝ бе дала жълтата къщичка с малки стаи.

Почука и търпеливо изчака на площадката пред входната врата, докато Мак ѝ отвори.

Изглеждаше смутен. Не се бе обръснал, а косата му бе сплъстена.

— Извинявай. Събудих ли те?

— Не, от часове съм на крак. — Прокара пръсти през косите си и ги разроши. Какво ли правеше тя тук? Дали имаха уговорена среща? Господи! Колко ли беше часът? — Умът ми е... Заповядай, влез.

Нел надзърна и видя, че стаята е претъпкана с апаратура. Примигваха светлини и от време на време се чуваше пронизителен звук.

— Навярно работиш. Не искам да те притеснявам. Просто се отбих да ти донеса от снощния десерт. Не успя да го опиташ.

— Десерт ли? О, добре. Благодаря. Хайде влез.

— Всъщност отивах на работа, така че само... — Вече бе заговорила за случилото се предишната вечер и не можеше да се откаже. Сви рамене, влезе и затвори вратата след себе си. — Само ще оставя това в кухнята.

— Аха. Погледни. Почакай, почакай. — Мак вдигна едната си ръка, докато с другата водеше записки, гледайки към някаква графика,

която ѝ напомни за показания на сеизмограф. След миг отново погледна към нея и засия. — Направо искриш.

— Моля?

— Показанията на уредите се промениха в мига, в който влезе.

— Наистина ли?

Нел бе заинтригувана, но когато се приближи, установи, че колкото и отблизо да погледне, няма да разбере нищо.

— С Рипли е различно — продължи Мак. — Нейните показания са колебливи. Но ти, ти си човек с напълно ясни намерения.

Нел нацупи устни:

— Това ме прави скучна.

— Напротив. — Мак взе чинията и когато отметна хартията, с която бе покрита, за да извади парчето пай, разпръсна наоколо трохи. — Излъчваш спокойствие. Бих казал, че си жена, която е намерила своето място и е щастлива тук. Съжалявам, че снощи развалих вечерята.

— Не е така. Ако желаеш да изядеш това сега, нека ти донеса вилица.

Мак тръгна след нея към кухнята и я проследи с поглед, когато посегна към дясното чекмедже да извади вилица.

— Не се ли...

— Не се ли чувствам притеснена тук? — довърши тя вместо него и му подаде вилицата. — Не, къщата е чиста, сама я пречистих. Трябваше да го направя сама.

— Значи мога да бъда спокоен. Шериф Тод е голям щастливец.

— Да, така е. Седни, Мак. Имам на разположение десет минути. Искаш ли да ти приготвя кафе?

— Ами... — Погледна към парчето пай. Не можеше да си спомни дали бе закусвал. Освен това паят изглеждаше съблазнителен. — Разбира се.

— Каза, че при Рипли е различно — отбеляза Нел, докато отмерваше необходимото количество кафе. Това, което бе останало в кафеарката, изглеждаше почти толкова отвратително, колкото и миришеше, и тя го изля в мивката. — Прав си. Не знам за всички причини, поради които отхвърля тази тема, и не мисля, че имам право да говоря зад гърба ѝ, но тя ми е зълва, така че ще те попитам направо: твоят интерес към нея само с работата ти ли е свързан?

— Не. — Мак смутено се раздвижи. Беше човек, свикнал по-скоро да задава въпроси, отколкото да отговаря. — Всъщност може би щеше да бъде по-лесно за мен, а със сигурност — и за нея, ако не бе свързана с работата ми. Но тя е. Беше ли добре, когато се прибра снощи?

— Вече не беше ядосана. Разстроена, но не и ядосана. Признавам, че снощи аз нагласих нещата.

— Имаш предвид розовите свещи, розовия кварц, стръковете розмарин и така нататък? — Отново успокоен, Мат сложи още едно парче от пая в устата си. — Забелязах.

— Много си прям. — Нел смутено остави чашата. — Не съм направила магия.

— Благодаря — отвърна той с пълна уста. — Сигурен съм, че ти е минало през ум. Поласкан съм, че ме намираш за достоен да бъда с Рипли.

— Шегуваш ли се с мен?

— Не съвсем. Аз я разстроих снощи и съжалявам. Но ще се разберем помежду си. Трябва да приема, че е такава, каквато е, а тя да приеме работата ми.

Нел наклони глава встрани и го погледна изпитателно:

— Бързо щеше да я отблъснеш, ако беше твърде настоятелен.

— Добре е да го знам. Имаш ли нещо против да поговорим и да записвам разговора?

— Не.

— И не поставяш никакви условия?

Нел сложи чашата с кафето си на масата:

— Няма да ти кажа нищо, което не искам да знаеш. Все още се уча, Мак. Мога да науча също толкова от теб, колкото и ти от мен. Но сега трябва да отивам на работа.

— Само един въпрос. Това, че притежаваш дарба, прави ли те щастлива?

— Да. Щастлива, съсредоточена и силна. Но мога да бъда същата и без тази дарба. — Трапчинките й трепнаха. — А сега ме попитай дали щях да бъда толкова щастлива без Зак.

— Не е необходимо.

Когато Нел си тръгна, Мак седна и дълго размишлява за нея — как е успяла да се пригоди към ритъма на живот на острова и да свикне със силата, която притежава.

Беше сигурен, че не ѝ е било лесно, и все пак като че ли за нея бе напълно естествено да преодолее ужаса от миналото и да започне нов живот.

Това, което ѝ се бе случило, не беше я уплашило. Беше способна отново да има доверие на хората, отново да се влюби. Да стане личност. Мак реши, че това прави Нел най-достойна за възхищение от всички жени, които познава.

Можеше да разбере и защо Рипли бе толкова упорито решена да я защитава. Колкото и твърдоглава да бе тя, той трябваше да я убеди, че не представлява заплаха за Нел.

Мак опакова уредите, които бе решил да вземе със себе си по време на заплануваната обиколка. Прекара около десет минути в търсене на очилата си, докато най-сетне откри, че ги е закачил за джоба на ризата си. Намери ключовете си в шкафчето за лекарства в банята, взе няколко молива и се отправи към южната част на острова.

Къщата на Лоугън го привличаше. Не би могъл да обясни почти осезаемата сила, която го теглеше натам, докато стоеше на глинестия бряг, загледан в нея. Беше голяма и асиметрична. Не би могъл да каже дали е красива или просто интересна.

„Впечатляваща е“, реши той, докато изваждаше диктофона, за да запише мислите си.

— Къщата на семейство Лоугън се намира в южната част на острова и до нея се стига по тесен, неравен път. Наоколо има и други къщи, но тя е разположена най-високо и е най-близо до морето.

Замълча за миг и усети полъха на соления морски бриз. Днес цветът на водата бе тъмносин, а вълните сякаш се надигаха право от тайнствените дълбини.

Обърна се и разгледа и останалите къщи. Навярно повечето от тях се даваха под наем. Не се чуваха никакви звуци, не се забелязваше движение, освен на морето и въздуха и полета на чайките.

„Скалите на Миа.“ Странно бе, че се намираха почти на противоположния край на острова. „Тук са по-живописни — помисли си. — По-драматични.“ Мястото му се струваше съвършено. Беше сигурен, че има какво да открие.

— На три етажа е — продължи да записва наблюденията си Мак. — Струва ми се, че след като е била построена, са направени няколко допълнения. Дървените части, доколкото мога да преценя, са от кедрово дърво, посивяло от годините. Изглежда, някой се грижи за поддържането ѝ, защото капациите на прозорците са наскоро боядисани в сиво-синкав цвят и изглеждат чисти. Верандите са доста големи, а част от задната е остъклена. На втория и третия етаж има множество балкони с извивки и висящи орнаменти. Мястото е усамотено, но не изглежда самотно. По-скоро сякаш е в очакване. Имам странното усещане, че очаква мен.

Мак мина по пясъчната пътека, която пресичаше тревната площ около къщата, стигна до задната част и застана почти над плажа да погледа тихото заливче. Имаше пристанище — също добре поддържано, но не се виждаше завързана лодка.

Не би било зле да има лодка. Най-добре — моторница.

Освен това суровият вид на къщата трябваше да бъде смекчен с цветя. Би трябвало да проучи какво вирее най-добре на този тип почва. Помисли си как ли би изглеждало, ако и двата комина пушеха, и как би се чувствал човек през зимата, пред запаления огън в камината, с поглед, зареян в морето.

Отърси се от бляновете, върна се до колата си и извади апаратурата. До пещерата нямаше много път. Забеляза, че сенчестият ѝ вход е скрит от къщата зад малко възвишение, което я прави още по-уединена и загадъчна. „Чудесно място за деца, търсещи приключения, и за влюбени двойки“, помисли си Мак.

Но ако все още се използваше за тази цел, защо ли не се забелязваха никакви следи? Докато се движеше по пътеката, не откри нито хартийки, нито стъпки — никакви знаци.

Наложи се да се върне два пъти и въпреки че въздухът в пещерата бе хладен и влажен, свали якето си. Нагласи апаратурата — под звуците на течаща вода, чийто ромон отекваше в долната камера.

Пещерата не бе много голяма. Премери на дължина около три метра и половина, а на ширина — по-малко от два и половина. Беше благодарен, че централната част е висока повече от два метра. Познаваше други пещери, където бе принуден да прикляка, да се прегърбва и дори да лази по корем.

Този път носеше халогенно джобно фенерче, което не бе взел при първата си обиколка. Изследва всеки сантиметър от пещерата и апаратурата направо полудя.

— Тук има нещо — промърмори той. — И без уредите го усещам. Като че ли някакви слоеве енергия. Нови, напластени върху по-стари. Ако пещерата, спомената в изследванията ми, е тази, това означава... Какво има тук?

Спря се и освети с фенерчето стената на пещерата. Трябваше да приклепне, за да го види по-ясно.

— Прилича на келтско писмо — продължи след миг, докато разглеждаше думите, издълбани в камъка. — Ще трябва да го превода, когато се върна.

Засега само преписа думите в бележника си и прерисува символа под тях.

— Келтски възел — знак за триединство. Този надпис изглежда толкова стар. Десет, най-много двадесет години. Още едно предположение. Ще го проверя, за да се уверя.

След това прокара пръсти по издълбания надпис. Вдлъбнатините се изпълниха със светлина и от тях заструиха тънки лъчи. Върховете на пръстите му се затоплиха.

— Господи! Това се казва находка!

Подскочи, за да вземе уреда си за измерване и видеокамерата, забравил за ниския сводест таван на пещерата. Удари главата си така силно, че видя звезди посред бял ден.

— Идиот! Негодник! По дяволите! Господи! — Разтри главата си с ръка и продължавайки да сипе ругатни, запристъпва напред, докато острата болка премина в пулсираща.

Болката бе изместена от отвращение, когато забеляза кръвта, размазана по дланта му. Потисна гнева си, извади носна кърпа и я сложи върху цицината, която бе започнала да се образува. Продължи да държи кърпата, докато изваждаше измервателния уред и камерата. След миг седна на земята.

Направи измерванията, записа ги, а после, готов да документира измененията, отново прокара пръсти по издълбания надпис. Този път не се случи нищо.

„Хайде, видях каквото видях, дори получих малко мозъчно сътресение — като наказание за любопитството си“.

Опита отново, но издълбаният надпис остана тъмен, а камъкът — хладен и влажен.

Не се обезсърчи, остана на мястото си и се опита да проясни мислите си. Престана да обръща внимание на досадната болка. Когато отново вдигна ръка, уредите записукаха.

— Какво правиш, по дяволите? Сеанс ли провеждаш?

Рипли бе застанала на входа на пещерата, а слънчевата светлина струеше около тялото ѝ като ореол. Твърде много мисли се въртяха в главата му и всичките бяха свързани с нея. Засега се отказа от надписа и я погледна.

— Днес на патрулна обиколка по пещерите ли си?

— Видях колата ти. — Огледа апаратурата му, докато влизаше навътре. Все още се чуваше пронизително пиукане. — Какво правиш тук, седнал на земята?

— Работя. — Мак се обърна, за да я погледне, после отново седна, подгъвайки крака. — Имаш ли у себе си аспирин?

— Не. — Рипли насочи джобното си фенерче към него и изведнъж се втурна напред. — За бога, Мак, ти кървиш!

— Само малко. Ударих си главата.

— Млъкни, дай да видя!

Наведе главата му напред, без да обръща внимание на възраженията от негова страна. Разроши косата му, за да стигне до драскотината.

— Господи, сестра. Ужас, имай милост!

— Не е чак толкова страшно. Няма нужда от шевове. Ако нямаше толкова много коса да пази болния ти мозък, нещата щяха да са по-различни.

— Помирихме ли се?

Рипли леко въздъхна, а после се наведе към пода на пещерата и седна с подвити крака като него.

— Помислих малко и реших, че нямам право да се меся в работата ти и да негодувам срещу това, което правиш. Беше откровен с мен от самото начало и всичко, което каза снощи, е истина. Не си ме принуждавал.

Беше сложила обици. Не ги носеше често. Бяха малки, висящи, от сребро и злато. Прииска му се да си поиграе с тях, а също и с изящната извивка на ухото ѝ.

— Изглежда, доста си размишлявала.

— Предполагам, че е така. Може би трябва да помисля още, но засега искам нещата да останат такива, каквито са.

— И аз бих искал същото, но трябва да знаеш, че ще разговарям с Нел и ще запиша разговора.

Рипли стисна устни:

— Това си е нейна работа. Само че...

— Ще бъда внимателен с нея.

Рипли го погледна в очите.

— Да — каза след миг. — Не се и съмнявам.

— С теб — също.

— Няма нужда да бъдеш внимателен с мен.

— Може би ми харесва. — Мак обгърна талията ѝ, изправи се на колене и я притегли към себе си.

С подсъзнанието си долови, че уредите отново запиукаха, но не им обърна внимание. Единственото, което желаше в момента, бе да долепи устни до нейните.

Когато устните им се срещнаха, Рипли го прегърна и притисна тялото си към неговото. За миг я обля вълна от нежност и топлина. Отдръпна се, но тръпката, която преминаваше през тялото ѝ, не изчезна.

— Мак.

— Нека не говорим. — Устните му докоснаха страните и слепоочията ѝ, а после се плъзнаха надолу към шията ѝ. — Приказките превръщат всичко в суха интелектуалност. Трябва да разуча това.

— Добра гледна точка.

— Трябва да стане скоро. — Устните му отново докоснаха нейните. — Скоро, защото иначе ще си изгубя ума.

— Смятам да помисля още малко.

Мак леко въздъхна и разхлаби прегръдката си:

— Добре, но мисли бързо, става ли?

Рипли сложи длан на бузата му:

— Със сигурност съм на път да се справя с тази част от програмата ни.

— Колко странно! — каза Миа, когато влезе в пещерата. — И колко неловко! — Видя как Рипли и Мак се отдръпват един от друг и с раздражение отметна косите си. — Нямах намерение да ви прекъсвам.

Веднага щом тя заговори, апаратурата на Мак запищя. Стрелките се движеха като камшици. Когато един от сензорите му започна да дими, той тревожно се изправи.

Без да каже нищо, Миа се обърна и излезе отново на слънчева светлина.

— Господи, направо изпържи уреда ми!

Тъй като Мак изглеждаше по-скоро развълнуван, отколкото разстроен, Рипли го остави да се занимава с апаратурата си и последва Миа навън.

— Спри!

Сякаш не я бе чула, Миа продължи по пътеката към мястото, където водата заливаше брега и отново се отдръпваше, оставяйки след себе си множество свързани един с друг вировете.

— Миа, спри за минута. Не предполагам, че идваш тук.

— Ходя там, където ми е приятно. — „Но не и тук — помисли си, загледана във водата. — Не и тук... до днес.“ — Ти ли го доведе? — Обърна се и вятърът развя косите ѝ, а очите ѝ издаваха дълбока тъга. — Каза ли му какво означава за мен това място?

За миг пропастта, която от години зееше помежду им, сякаш изчезна.

— О, Миа, как можа да си го помислиш?

— Съжалявам. — По бузата ѝ се търкулна сълза. Беше се заклела никога вече да не пророни сълза за него, но все пак една успя да се изплъзне. — Не трябваше да го казвам. Знам, че не би го направила. — Изтри сълзата и отново се обърна към водата. — Само като ви видях заедно, прегърнати, на това специално място...

— Какво... О, господи, Миа! — Рипли допря ръка до челото си, щом си спомни за надписа. — Не ми дойде наум за това, кълна се, дори не помислих.

— Не би трябвало да има значение. — Миа скръсти ръце пред гърдите си и притисна лактите си, защото истината бе, че имаше значение и винаги бе имало. — Измина много време, откакто той го написа. Бях такава глупачка да повярвам, че наистина го мисли. Чувствах нужда да вярвам.

— Той не заслужава. Никой мъж не го заслужава.

— Права си, разбира се. Но за съжаление вярвам, че за всяка от нас има по един, който заслужава всичко. — Вместо да каже каквото и

да било, Рипли сложи ръка на рамото на Миа и я задържа там, докато тя посегна и я докосна. — Липсваш ми, Рипли. — Гласът ѝ затрепери и в него се долови скръб. — И двамата оставихте дълбоки рани в мен. Но до утре и двете ще сме забравили, че съм казала това. — Освободи се бързо от ръката на Рипли и се отдръпна. — Горкият Мак! Трябва да му се извиня.

— Едва не запали една от играчките му, но бе по-скоро смаян, отколкото разстроен.

— Все пак човек трябва да се старее да се владее — отвърна тя. — Както много добре знаеш.

— На мен ли го казваш?

— Е, пак се върнахме на същото. Добре тогава, ще отида да видя какво мога да направя, за да изгладя нещата. — Миа се отправи обратно към пещерата и погледна назад към Рипли. — Идваш ли с мен?

— Не, ти върви. — Рипли изчака, докато тя се изгуби в сянката на пещерата, и дълбоко въздъхна. — Ти също ми липсваш.

Остана на мястото си, наведена над вировете, докато успя да се опомни. Миа винаги бе по-добра в извиненията. Винаги бе завиждала на способността ѝ бързо да възвръща самообладанието си.

Загледа се в малкия свят във водата, който ѝ напомни за този на острова, където всеки зависеше от другите, за да оцелее.

Миа разчиташе на нея. А Рипли не искаше да мисли за това, не желаше да приеме връзката с нея и отговорността, която лежеше на раменете ѝ. Отказът да повярва в тези неща ѝ бе отнел десетилетие нормален живот — и една скъпа приятелка.

После бе дошла Нел, кръгът отново се бе затворил и силата му бе поразителна. Сякаш никога не бе заключвала съзнанието си за него. Беше невероятно трудно отново да завърти ключа.

Сега се бе появил Мак. Рипли трябваше да реши дали той е следващата връзка във веригата, която трябва да се затегне, или ключ за друга ключалка.

С цялото си сърце искаше той да е просто мъж.

От пещерата се дочу смехът на Миа и Рипли се изправи. „Как успява да го постигне? — запита се Рипли. — Как успява да се преобрази за толкова кратко време“?

Запъти се към пещерата в мига, когато Миа и Мак се показаха на входа ѝ. За миг сякаш видя друга жена — с коси, ярки като пламък, която излезе от тъмна бездна. Видението леко се раздвижи, размаза се и изчезна като картина, оставена под дъжда. Последва леко главоболие, което винаги съпътстваше тези образи.

„Десет години“, отново си помисли Рипли. Цели десет години бе задържала всичко това в себе си. Сега то струеше през хиляди пролуки в бронята ѝ, които не можеше да запуши. Въпреки че коленете ѝ се превиваха, закрачи напред.

— Какво смешно има?

— Просто се наслаждаваме на компанията си.

Миа хвана Мак под ръка и топло го погледна през спуснатите си мигли.

Рипли само поклати глава.

— Махни тази глуповата усмивка от лицето си, Бук. Целта ѝ е толкова прозрачна. Какво правиш с мъжете, Миа? Застанеш ли на метър от някого, коефициентът му на интелигентност пада в панталоните.

— Това е само един от многото ми таланти. Не се смущавай, красавце. — Повдигна се на пръсти и целуна Мак по бузата. — Тя знае, че никога не отнемам чужди мъже.

— Тогава престани да го залъгваш. Вече започна да се изпотява.

— Харесвам го. — Миа нарочно се сгуши до Мак. — Толкова е сладък!

— Има ли начин и аз да се намеся в този разговор, без да изглеждам като глупак? — обади се Мак.

— Не. Но мисля, че вече приключваме. — Рипли пъхна палците си в джобовете на якето. — Как е главата ти?

— Една опаковка аспирин е достатъчна.

Когато той посегна да напипа подутината, Миа попита:

— Удари ли се? Дай да видя. — Беше много по-внимателна от Рипли, но също толкова решителна. След като огледа раната, Миа се обърна към Рипли и просъска: — Можеше да проявиш малко повече съчувствие.

— Това е само драскотина.

— Раната кърви, подута е и сигурно е болезнена. И за двете неща има лек. Седни! — нареди тя на Мак и посочи към една издадена

скала.

— Наистина не е нищо страшно. Не се тревожи. Вечно се удрям в нещо.

— Седни! — Миа почти го притисна надолу, а после извади от джоба си малка торбичка. — Аз съм... свързана с пещерата — продължи, докато изваждаше малко лют червен пипер от торбичката. — Както и с това. Стой мирен.

Миа докосна с пръсти раната. Мак усети затопляне и болката сякаш се събра в една точка. Преди да успее да каже нещо, Миа тихо и напевно занарежда някакви слова:

— С докосване, билка и воля аз искам тази болка да прогоня. Свободен нека бъде от страдание, преди да свърша своето заклинание. По-добре ли си сега?

— Да. — Той въздъхна дълбоко и още преди Миа да спре монотонното си нареждане, болката и пулсирането изчезнаха. — Виждаш съм, че червеният пипер помага при по-малки рани, но не и веднага.

— Билките служат само за подпомагане. Отсега нататък бъди малко по-внимателен с красивата си глава. Значи в петък вечер?

— Нямам търпение.

— Почакайте. — Рипли вдигна ръка. — За какво става дума?

— Мисля, че е честно да му се реванширам за това, че повредих апаратурата му. Поканих го да наблюдава ритуала в петък.

За миг Рипли остана безмълвна, а после сграбчи Миа за ръката:

— Може ли да поговорим?

— Разбира се. Защо не отидем в колата ми? — Миа отправи успокоителна усмивка към Мак. — В петък, след залез-слънце. Знаеш пътя.

— Явно си си загубила ума — обърна се Рипли към Миа, докато двете вървяха по пътеката. — Откога правиш изпълнения пред публика?

— Той е учен.

— Още по-лошо. Слушай... — Рипли замълча, когато започнаха да се изкачват нагоре по пътя. — Добре, слушай — отново започна тя. — Мисля, че в момента си малко замаяна и не можеш да разсъждаваш трезво.

— Чувствам се чудесно, но съм ти благодарна за загрижеността.

— Друг път чудесно! — Рипли направи три крачки встрани, три назад и размаха ръце. — Защо не започна да продаваш билети?

— Мак не е любопитен зяпач, Рипли. Много добре знаеш това. Той е интелигентен човек, с отворено съзнание. Вярвам му. — Миа леко наклони глава встрани и в погледа ѝ се долови загадъчност. — Изненадана съм, че с теб не е същото.

— Не става въпрос за доверие. — Но Рипли леко раздвижи рамене, сякаш изпитваше някаква угризение. — Помисли добре, преди да направиш нещо непоправимо.

— Той е част от всичко това — тихо каза Миа. — Много добре го знаеш. Изпитвам нещо към него. Не е сексуално влечение — побърза да добави. — Искрена симпатия. Приятелска топлина. Ако беше нещо повече, щях да действам. Но той не е за мен. — Произнесе последните думи многозначително. — Това, което ти чувстваш към него, е различно и те обезпокоява. Ако беше само сексуално привличане, вече да сте преспали.

— Откъде знаеш, че не сме? — В отговор на дяволитата усмивка на Миа Рипли изруга. — Това няма никакво значение.

— Напротив. Ти ще направиш своя избор, когато настъпи моментът. Ще поканя и Нел да дойде с нас, ако желае. — Миа отвори вратата на колата, докато Рипли кипеше от яд. — Разбира се, ти също си добре дошла.

— Ако исках да участвам в цирково представление, щях да се науча да жонглирам.

— Изборът е твой, както вече казах. — Миа влезе в колата и свали стъклото на прозореца. — Той е изключителен мъж, Рипли. Завиждам ти.

Тези думи накараха Рипли да остане с отворена уста, докато Миа потегли.

Когато Рипли се върна, Мак вече опаковаше апаратурата си. Беше свършил повече от заплануваното за деня, но възнамеряваше да се върне отново при по-благоприятна атмосфера. Трябваше да направи някои поправки и да се погрижи за себе си.

Когато сянката на Рипли се мерна на входа на пещерата, той пъкна уреда в калъфа му.

— Опита се да я разубедиш относно срещата ни?

— Точно така.

— Обеща да се въздържаш от намеса в работата ми.

— Това е различно.

— Защо не ми кажеш какво разбираш под намеса!

— Добре, знам, че си ядосан. Съжалявам, но нямам намерение да държа езика си зад зъбите, когато някой... някой, когото познавам, взема решение под влиянието на емоции. Не е честно.

— Мислиш, че ще се опитам да извлека полза от това, което я измъчва?

— А не е ли така?

За миг Мак остана безмълвен и сви рамене:

— Не знам. Има няколко дни да промени решението си.

— Тя обеща и ще спази обещанието си, както винаги.

— Ти — също. Вие сте като две части от един и същи пъзел.

Какво е причинило отчуждението помежду ви?

— Това е стара история.

— Не, не е. Тя страда и ти си загрижена за нея. Наблюдавах те. Би я защитила, ако можеше. — Взе две от чантите и се изправи. — Така е и с Нел. Служиш като щит за всеки, на когото държиш. Кой се грижи за теб, Рипли?

— Мога и сама да се грижа за себе си.

— Не се съмнявам, но не е там работата. Те държат на теб и не знаеш как да се справиш с това.

— Не ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш с какво мога да се справя.

— Познавал съм те през целия си живот.

Рипли протегна ръка, за да го спре, преди да излезе:

— Какво трябва да означава това?

— Веднъж те попитах за сънищата ти. Някой ден ще ти разкажа за моите.

„Той ми е внушил тези сънища“, каза си Рипли, докато отново се унасяше. Знаеше, че изживяването е сън, но това не го правеше поносимо.

Намираше се на плажа, където бушуваше буря. Тази буря бе нейната ярост. Имаше и други около нея, но ги виждаше само като светлини и сенки. От едната ѝ страна бе любовта, от другата — черна

бездна. Небето бе раздрано от светкавица, която се заби в земята като сребристо острие. Светът около нея бе обзет от лудост, чийто вкус ѝ се струваше примамлив.

„Изборът е твой, сега и завинаги“!

Почувства внезапен прилив на сила. Изборът — сега и завинаги! Можеше да посегне и да хване подадената ръка, която бе мост към светлината. Или да остане в мрак. Почувства жажда.

Рипли се събуди, но виденията на разруха не изчезнаха от съзнанието ѝ.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя рядко търсеше съвет, защото от жизнения си опит знаеше, че трудно възприема чуждо мнение. Но бе дълбоко разтърсена от този сън.

Много пъти през деня понечваше да разкаже всичко на Зак. Той винаги ѝ бе опора и приятелството им бе здраво и истинско, както кръвната връзка помежду им. Но бе принудена да признае, че се нуждае от женско рамо. Не можеше да става дума за Миа и Нел — връзката им бе твърде силна.

Имаше обаче една жена, свързана и с трите, която винаги бе готова откровено да изрази мнението си, дори без да са я молили да го сподели. Отиде при Лулу.

Изчака я да се прибере от книжарницата и след няколко минути — преди стопанката да се е отдала напълно на блажена почивка — тръгна към нея. Премина през тревната площ, където очите ѝ трудно възприемаха ярките цветове, с които Лулу обикновено боядисваше къщата си, и почука на задната врата. Рипли изпита задоволство, когато се убеди, че е избрала подходящ момент.

Лулу бе сменила работните си дрехи с пуловер, на който бе изписано: Кафе, шоколад, мъже... три неща, които е желателно да бъдат богати. Държеше в ръка неотворена бутилка вино, бе обути с чехли в миши цвят и изглеждаше леко раздразнена, че са я прекъснали.

— Какво става с теб? — попита тя.

Макар че това не бе най-добрият начин да поздравиш някого за добре дошъл, бе напълно в стила на Лулу.

— Можеш ли да ми отделиш минута?

— Мисля, че мога. — Извърна глава и се върна до плота, за да вземе тирбушона. — Искаш ли чаша от това?

— Нямам нищо против.

— Радвай се, че не съм запалила цигара с марихуана.

Рипли потръпна.

— По дяволите, Лу!

Лулу започна да се кикоти и с пукот извади тапата.

— Само се шегувам. Винаги си добре дошла. Никога ли не си опитвала марихуана? — Лулу въздъхна с носталгия. — Двадесет и шест години. Баща ти беше първият и последният, който ме разори. Конфискува хубавото ми сандъче с трева и запасите в скривалището ми. Знаеше, че ако поискам, бих могла да си набавя много повече, но трябваше да избира или това, или да продължа да работя за бабата на Миа и да се грижа за нея. Остави на мен самата да преценя кое от двете неща ми е по-нужно. Винаги съм харесвала баща ти.

— Трогателна история. Просто се задушavam от вълнение.

Лулу наля виното в две чаши, седна и облегна краката си на един от кухненските столове.

— Какво те води при мен, заместник-шериф Тод?

— Нека започнем, като разменим няколко думи на позлободневна тема и постепенно да стигнем до моя проблем.

— Добре. — Лулу отпи глътка вино, доволна, че напрегнатият работен ден най-сетне бе свършил. — Как е сексуалният ти живот?

— Това е част от болната тема.

— Никога не съм си мислила, че ще дойде ден, когато фаталната Рип ще поиска от мен съвет по сексуален въпрос.

Рипли не може да се сдържи да не я прекъсне:

— За бога, Лу! Никой вече не ме нарича така.

Лулу се засмя:

— Никой — освен мен. Винаги съм се възхищавала на смелостта ти да се изправяш лице в лице с проблемите. Неприятности с мъж ли имаш?

— Нещо такова. Но...

— Привлекателен мъж. Учен с докторска титла. — Лулу млясна с устни. — Не е от типа мъже, с които обикновено си имаш работа. Сериозен е, философски настроен и си пада по тънката част. Не че е женкар. Просто обича женска компания. Само да бях с тридесет години по-млада...

— Да, да, самата ти би опитала късмета си с него. — Рипли се нацупи и опря брадичка на юмруците си.

— Не се опитвай да остроумничиш. Между другото чудесно е човек да види, че си осъзнала, че тези, които имат мозък в главата, могат да бъдат и секси. Е, бива ли го в леглото?

— Не сме стигнали дотам.

Вместо да бъде изненадана, тя просто затвърди последните си наблюдения. Остави чашата си на масата и присви устни:

— Единственото обяснение за това е, че той те плаши.

— Не се боя от него. — Подобен род обвинения винаги караха Рипли да настръхва, особено когато не бяха безпочвени. — Просто съм предпазлива и изчаквам подходящия момент. Много е... сложно.

Лулу долепи върховете на пръстите си като за молитва:

— Вслушай се в мъдростта на по-възрастен човек, вироглавке.

Рипли не можа да сдържи смеха си:

— Кой се опитва да остроумничи?

— Млъкни и слушай! Мъдростта е следната: сексът е повълнуващ, когато нещата са сложни.

— Защо?

— Ами така. Когато станеш на моите години, сама ще можеш да си отговориш на въпроса.

— Аз наистина го харесвам.

— Какво лошо има в това?

— Нищо. Иска ми се веднага да бяхме го направили, за да нямам тези терзания, от които не мога да си намеря място, но всичко ми се струва толкова...

— Важно.

Рипли дълбоко въздъхна:

— Добре, да, важно е. По-лошо — мисля, че той го знае и очаква и аз да го проумея. — Лулу отпи глътка вино изчака да продължи. — Звучи глупаво, нали? Добре — Рипли кимна, изведнъж стигнала до важно прозрение: — Мисля, че вече разбирам.

— Има и още нещо.

— Да. Миа го покани да наблюдава ритуала в петък. Ако тя бъде въввлечена, същото ще стане и с Нел. Направи го само защото вчера беше разстроена. В пещерата... знаеш за коя пещера става въпрос. Прие всичко изопачено и макар да се преструваше, че бързо се е съвзела, явно бе разтърсена. Постъпи така само за да докаже, че може да се справи с всичко.

— Наистина може — тихо каза Лулу. — Ако не беше странила от нея толкова години, щеше да знаеш по-добре с какво може да се справи.

— Не мога да променя създалото се положение.

— Вече се е случило. По-важно е какво имаш намерение да правиш сега.

— Не знам какво да правя — в това е проблемът.

— Затова ли ме потърси? За да ти кажа?

Рипли вдигна чашата си:

— Исках да разбера какво мислиш. Объркана съм, Лу. Всичко се връща отново, в мен е. О, по дяволите, не знам как да го обясня! Исках да се отърва от него, накарах го да си отиде. Сега сякаш намира в мен и всеки момент ще изригне с такава сила, че не ще мога да го овладеея.

— Никога не си го приемала. Не всеки би могъл да свикне с това.

— Може би се страхувам да го приема и използвам. Аз не мога да се контролирам като Миа и не съм състрадателна като Нел. Не притежавам тези качества.

„Кръгът — помисли си Лулу. — Той винаги ще съществува“.

— Не, това, което ти притежаваш, е страст, вродено чувство за справедливост и нужда да я видиш възтържествувала. Ето затова трите можете да затворите кръга, Рипли, като влагате най-доброто от себе си.

— Или най-лошото. — Именно от това се страхуваше. То я терзаеше. — Така е станало преди триста години.

— Не можеш да промениш миналото, но бъдещето зависи от теб. Не можеш да се скриеш и от двете. Струва ми се, че мислиш, че твърде дълго си се крила.

— Никога не съм се крила. Не съм страхливка. Дори след като се справихме с Ремингтън, успях да потисна това, което е в мен, и да запазя нещата такива, каквито бяха преди. Но откакто се появи Мак, то започна да струи от пръстите ми.

— Значи се страхуваш, че ако се обвържеш с Мак, няма да можеш да овладееш силата си.

— За това става въпрос.

— И си решила да го избягваш. — Лулу сърдито въздъхна и поклати глава. — Предпочиташ да се тревожиш и измъчваш, вместо да приемеш нещата такива, каквито са.

— Не искам да наранявам хората, на които държа.

— Понякога ако не правиш нищо, би им причинила повече неприятности, отколкото ако действаш. Никога в живота си не можеш да бъдеш напълно сигурна, че постъпваш правилно.

— Е, щом приемаш нещата по този начин. — „Никой друг не може да разсее мрака, както Лулу“, помисли си Рипли. — Мисля, че от доста време очаквам нещо да се случи и това, че то не се случва, ме подлудява. Кара ме да се чувствам глупаво — добави. Не би споделила това почти с никого друг.

— И сега се каниш да направиш последната крачка?

Рипли започна да барабани с пръсти по масата и въздъхна:

— Да кажем, че имам намерение да направя тази крачка и да видя какво ще стане. Мога ли да използвам телефона?

— Защо?

— Искам да поръчам пица.

През по-голямата част от деня Мак бе зает с поправката на сензора и все пак успя да постигне само временен успех. Щяха да му бъдат нужни ден-два, за да си набави резервни части, и до ритуала в петък щеше да бъде под напрежение.

Не съм сигурен какво да очаквам в петък — записа той. — Може би така е по-добре. Грешка е човек да се впусне в едно преживяване с предварителни очаквания, защото така затваря съзнанието си за други възможности. Вече имам теория за събитията, които са се случили в пещерата на Лоугън. Келтският надпис, издълбан в камъка, в превод означава: Сърцето ми ти принадлежи. Сега и завинаги. Необходимо е време, за да се установи точната възраст на надписа (незабавна изпратих проби за изследване в лабораторията), но предполагам, че е направен през последните двадесетина години. Въз основа на това и на реакцията на Миа Девлин, когато ни откри с Рипли там, логично е да се смята, че пещерата е от особено значение за нея. Мисля, че надписът е направен от нея — или за нея.

Семейство Лоугън имат син — Самюъл, който е израснал на острова. Никой от местните жители не споменава, че е бил свързан по някакъв начин с Миа. Това преднамерено мълчание ме кара да направя заключение, че между тях е имало нещо — може би интимна връзка, преди той да напусне острова.

Това би могло да се окаже последният етап на легендата, преповтаряща се в живота на наследниците на трите сестри.

Нел и Зак са първият, а вероятно Миа и Лоугън са последният.

По средата остава Рипли. Рипли и...

Пръстите му затрепериха и той престана да пише, седна и потърка очи зад очилата си. Разсеяно посегна към чашата с кафе и я събори от масата. Наложил се да почисти и докато изпълняваше досадното задължение, имаше време да подреди мислите си.

Свързан съм с легендата — продължи Мак. — Усещах го още преди да пристигна тук и документираните сведения, които все още не съм споделил с останалите, ми помогнаха да съставя някои теории. Но теориите и реалността са различни неща, с различно влияние върху засегнатите хора. Един, от които съм и аз. По-трудно е да бъда обективен, отколкото предполагам. Да остана в ролята на наблюдател, водещ записки, когато...

Не мога да престана да мисля за нея. Трудно е да правя професионални преценки, без да се влияя от чувствата си, но как мога да бъда сигурен, че тези чувства не са породени от професионален интерес?

— Или от хормони — промърмори, но не го записа.

Дали заместник-шериф Рипли Тод ме плени с това, че притежава свръхестествена дарба, наследена от преди три столетия? Или защото е жена, която ме привлича във всяко отношение?

Започвам да мисля, че причината се крие и в двете. Вече съм стигнал твърде далеч, за да се питам защо и как са възникнали тези чувства.

Отново седна и докато се опитваше да се съсредоточи, чу, че апаратурата във всекидневната започна да издава звуци. Докато ставаше от малкото бюро, удари коленете си в долната му страна, изрече проклетие и излезе от офиса си.

Рипли стоеше на прага, втренчила навъсен поглед в апаратурата.

— Изключваш ли някога тези неща?

— Не. — Мак едва се сдържа да не разтърка корема си, където чувстваше напрежение всеки път, щом я зърнеше.

— Почуках на вратата.

— Бях в офиса и работех. Не съм те чул.

— Имаш късмет, че съм настойчива. — Тя повдигна картонената кутия, която носеше. — Доставка на пици по домовете. Огромна и с много неща отгоре — точно както я обичаш. В настроение ли си?

Устата на Мак се напълни със слюнка и стомахът му закъркори:

— Случайно от седмици си мечтая за пица.

— Аз — също. — Рипли сложи кутията върху уред, чиято цена бе шестцифрено число. Освободи се от палтото си, оставяйки го да се свлече на пода. Хвърли шапката си върху него и се приближи към Мак. — Гладен ли си?

— О, да.

— Добре, защото и аз умирам от глад.

Обгърна врата му, подскочи, обви крака около кръста му и жадно впи устни в неговите.

Мак залитна, неволно направи две крачки назад и усети, че здравият разум го напуска.

— Искам да правим секс сега — задъхано изрече тя, докато плъзгаше устни надолу по лицето и врата му. — Пицата може да почака. Съгласен ли си?

— Разбира се. — Олюлявайки се, Мак я понесе към спалнята и едва не се удари в касата на вратата. — Само да... нека... — Промени положението на устните си и издаде стон. — Отдавна мечтая да усетя вкуса ти. — Одраска леко шията ѝ със зъби. — Направо ме влудяваш.

— Ти — също. Искам да те видя гол. — Рипли сграбчи пуловера му.

— Почакай, успокой се!

— Защо? — засмя се тя и обходи с език ухото му.

— Защото... Господи! Защото отдавна мисля само за това. — Мак я притисна по-силно към себе си, докато се придвижваха към леглото. — Сякаш от столетия. Не искам да прибързвам. — Стисна в шепи косите ѝ и наведе главата ѝ назад, докато очите им се срещнаха. — Искам да се насладя на вкуса на изживяването, на твоя вкус. — Захапа леко устните ѝ. — Искам с години да се любим, да те докосвам — продължи да ѝ нашепва той, докато внимателно я спускаше към леглото.

Рипли потръпна под тежестта на тялото му.

— Изразяваш се доста добре за... задръстен учен.

— Да видим дали ще ни хареса тази игра. — Мак повдигна пуловера ѝ и прокара ръка по стегнатия ѝ корем. — С малко тренировки ще станем добър отбор. — Наведе бавно глава и прокара устни по извивката на челюстта ѝ.

Тялото ѝ тръпнеше под неговото и излъчваше почти видими енергийни вълни. Той желаше всичко това, но най-силно желаше да

я накара да се почувства замаяна от наслада.

Ръцете ѝ трепнаха, но не направиха опит да го отблъснат. Сърцето ѝ биеше учестено до неговото, а устните ѝ жадно отвърщаха на ласките му. Възбуждащо бе да знае, че е готова да остави на него да избира момента за всичко.

Тази силна жена изпитваше много силни чувства към него, за да му дари това изживяване. Сега щеше да ѝ покаже какво означава то за него.

Никога не бе срещала мъж, който да разпали толкова вълнуващи усещания у нея само с устните си. Завладя я топлина, от която ръцете, костите и мускулите ѝ сякаш започнаха да се разтапят. С въздишка се отдаде на това блаженство.

Пулсът ѝ се ускори. Не бе в състояние да мисли за нищо.

Когато той освободи ръцете ѝ, Рипли едва успя да ги повдигне и да свали очилата му, за да обходи с длани цялото му лице и отново да доближи устните му до своите.

Пръстите му се плъзнаха по кожата ѝ, докато придвижваше пуловера ѝ нагоре. Спряха се за няколко мига до ръба на сутиена ѝ и нежно заиграха със закопчалката.

Рипли енергично свали пуловера и, на свой ред, прокара ръце по тялото му. След това устните им отново се докоснаха и от гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Целувката му сякаш я накара да полети, а когато езикът му се плъзна по извивката на рамото ѝ, тя блажено замърка. Леко затрепери в очакване, докато усещаше ласките на езика му по шията си, и простена, когато се спусна към гърдите ѝ и заигра със зърната им. Извика и безпомощно се изви към него при допира на жадните му, горещи устни до кожата си. Затаи дъх и зарови пръсти в чаршафите, обзета от отчаян, неутолим копнеж.

Топлината го обгърна, сякаш бе застанал пред гореща пещ. У него се надигаше неудържим порив. Ръцете му докосваха тръпнещата ѝ плът, от която струеше енергия, силна като електричеството в множество буреносни облаци. Сподавеният ѝ вик го накара да потрепери.

Когато тя отново се отпусна, Мак се придвижи надолу и проследи формите на съвършеното ѝ атлетично тяло. Искаше да ги докосва безкрайно дълго, да ги изучава, да им се наслаждава. Сърцето

й биеше все по-неудържимо, както и неговото. Вкусът й го завладяваше и за миг се запита как е живял досега без всичко това.

Рипли бе така безпомощна, както никога досега. Никой не я бе довеждал до връхната точка на възбудата с такова безмилостно търпение. Вече му принадлежеше и в това имаше неустоима тръпка. Би му позволила да стори с нея всичко и знаеше, че то ще й достави наслада. Кожата й бе влажна и гореща. Струваше й се, че той познава всяко нервно окончание в тялото й и знае как да го накара да затрепери. Чувстваше се така свободна и жадна да се слее с него, както с никого досега. Всяко движение й изглеждаше невероятно бавно, като че плуваха под вода. Тялото му тръпнеше до нейното, сърцето му сякаш щеше да изскочи. Рипли чувстваше всичко това, както и свиването на мускулите му под ласкавия допир на ръцете си.

Когато вкусът й достигна до всичките му сетива, той се надвеси над нея и изчака прелестните й очи, замъглени от наслада, да се отворят.

Най-сетне проникна в тялото й. Все по-дълбоко.

Дишането й звучеше като стонове при бавните тласъци, а кръвта в жилите му кипеше. Долови пулса в изящната извивка на шията й, когато тя отново пое към върха на насладата.

Ръцете й се отпуснаха безпомощно.

— Не мога.

— Дай ми това — прошепна той и отново притисна устни към нейните. — Позволи ми да го изживея.

Сякаш омагьосана, Рипли се извиси и сниши с него и почувства как неутолимата жажда отново се надигна.

— Заедно с мен.

Впи пръсти в плътта му и простена, когато отново се понесе нагоре.

Той бе в нейната власт. Изведнъж целият му свят се бе променил. Зарови лице в тъмните й коси, загубил напълно разсъдък.

Чувстваше се... превъзходно. Сякаш кожата й се бе превърнала в кадифе, посипано със златен пращец. И последната следа от напрежение бе изчезнала. Не можеше да си представи какво би могло да я накара отново да се тревожи.

„Вълнуващият секс действа по-добре от всички възможни наркотици“, помисли си тя.

Обикновено не бе от типа жени, които обичаха да лежат прегърнати с мъжа и да разговарят в леглото. Но този път бе различно. Беше притиснала тялото си към Мак и се чувстваше добре, сгушена до него. Краката ѝ бяха преплетени с неговите, главата ѝ бе отпусната на рамото му, а ръцете — обвити около врата му.

Още по-вълнуващо бе да чувства стремежа му към близост с нея. Сякаш би се радвал да останат така през сливащите две-три години.

— Да не би да си научил някои сексуални тънкости от първобитните общества?

Той потърка буза в косите ѝ.

— Предпочитам да мисля, че съм добър благодарение на собственото си въображение.

— Беше неотразим.

— Ти — също.

— Хвърлих очилата ти на земята. Внимавай да не ги настъпиш.

— Разбира се. Канех се да ти кажа нещо...

— Какво?

— Красива си.

— Стига! Навярно сексът е замъглил ума ти.

— Косата ти е тъмна и гъста и все още едва се сдържам да не захая съблазнителната ти горна устна. Като прибавим към това и прекрасното ти тяло, картината става съвършена. — Когато Рипли повдигна глава и го погледна втренчено, Мак примигна, присви очи и попита. — Какво има?

— Просто се опитвам да си спомня кога за последен път съм чула думата прекрасно, употребена в подобен контекст. Наистина си необикновен, Мак. Сладък, но необикновен. — Вдигна отново глава и потърка буза в лицето му. — Имам нужда от гориво. Искаш ли пица?

— Да, ще отида да я взема.

— А, не. Аз я донесох, аз ще я взема. Ти стой тук. И не се обличай! — добави тя, претърколи се над него и стана от леглото. — Между другото твоето тяло също е прекрасно.

Докато вървеше към другата стая, енергично се протегна. С грациозна походка, както бе гола, влезе в кухнята да вземе две бири,

които да изпият с пицата. Грабна няколко салфетки, а после бързо се обърна.

„Нима е възможно човек да се чувства по-добре?“, запита се тя и замечтано си каза, че причината не е само в секса, а в самия Мак. Беше толкова привлекателен и умен, толкова сериозен, без да е скучен.

Обичаше да го слуша, да гледа как лявото ъгълче на устата му се повдига малко по-високо от дясното, когато се засмее, блясъка в очите му, когато се замисли, и вечно разрошените му коси. Привличаше я неповторимото съчетание на съсредоточеност и вродено чувство за хумор. Беше първият мъж, с когото бе готова да се обвърже. Характерът му не бе лесен, но не бе и очаквала да бъде друго.

Нима не бе прекрасно?

Хванала внимателно бутилките бира с едната си ръка, Рипли се върна във всекидневната, където бе оставила пицата. Усети как през тялото ѝ премина вълна от щастие и преди да осъзнае какво става, сърцето ѝ сякаш се преобърна, затанцува валс, а после изведнъж замря. Отвори широко очи.

— Господи!

В мига, когато стигна до внезапното прозрение, че се е влюбила, цялата апаратура в къщата се задейства. Звуците отекнаха в главата ѝ. Чуваше се пиукане, лампите примигваха, а стрелките се въртяха като луди. Рипли застина на мястото си.

Мак извика и скочи от леглото. Втурна се към всекидневната, но се препъна в чифт маратонки и се просна на пода. Изправи се, проклинайки, и както бе гол, влезе в стаята.

— Какво докосна, какво направи?

— Нищо, абсолютно нищо.

Рипли сграбчи бутилките като спасително въже. „След време — помисли си — това ще ми се струва глупаво и смешно.“ Но сега втренчено наблюдаваше как Мак трескаво се движи от апарат към апарат, отчита показанията и потупва голото си тяло, сякаш търси джоб, в който има скрит молив.

— Господи! Господи! Погледни това! — Той издърпа листите хартия и почти заби нос в тях, докато оглеждаше отпечатаното. — Важни събития. Първото е от последния час, не мога да разчета минутите и да видя какво показват диаграмите. Къде са очилата ми, по

дяволите! Не виждам нищо от тези графики. Още един от сензорите се е скапал. Невероятно!

— Мак.

— Да. Аха. — Размаха ръка, сякаш Рипли бе досадна муха, която трябваше да пропъди. — Искам само да пренавия видеокасетата, да проверя дали има някакви видими белези.

— По-добре е да облечеш нещо, защото в момента си малко... уязвим и може да се нараниш.

— Хм? Какво беше това? — смутено попита той.

— Защо не се облечем и двамата и не те оставя да се заемеш отново с работите си?

„Само идиот би отпратил една гола жена, за да се занимава с играчките си“, помисли си Мак. Особено когато тази жена е заместник-шериф Рипли Тод. Доктор Макалистър Бук не бе идиот.

— Не, хайде да хапнем пица! — Вдигна капака на кутията и ароматът, който се разнесе от нея, и уханието на Рипли отново възбудиха апетита му. — Утре ще прегледам данните. Няма къде да избягат. — Приблужи се и леко я щипна по бузата. — Не искам да ходиш никъде.

„Така е най-добре“, реши Рипли. И тя щеше да поразмишлява върху чувствата си утре.

— Внимавай къде стъпваш. Не искам да паднеш върху кутията и да смачкаш вечерята.

Рипли си заповяда да се успокои и влезе заедно с него отново в спалнята.

— Откъде е този белег на задните ти части?

— О. Навярно съм се наранил при падане от някоя скала или нещо подобно.

— Господи, Мак! — Настаниха се на леглото и сложиха пицата помежду си. Рипли му подаде бутилка бира. — Ти си безнадежден случай.

Нямаше намерение да остава. Да преспиш при някого, след като си била с него, бе съвсем различно от това да спиш с някого. Беше проява на по-дълбока близост, с която Рипли не бе свикнала.

Необяснимо как, сутринта се озова заедно с него под малкия душ. Тясното пространство не попречи на Мак да покаже на какво е

способен.

Затова когато се прибра у дома, тя все още бе замаяна и изпитваше известно неудобство. Надяваше се да се промъкне по стълбите, да се преоблече с клин за обичайния си крос по плажа и да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Но надеждите и бяха разбити, когато Нел се провикна от кухнята:

— Ти ли си, Рипли? Има прясно кафе.

— По дяволите! — промърмори тя под нос и с неохота смени посоката си. Боеше се, че ще последва откровен разговор между приятелки и не знаеше как да го избегне.

Нел работеше в кухнята, изпълнена с апетитен аромат на печени сладкиши, и изглеждаше невероятно бодрa, докато пълнеше нова кутия с кифлички.

Рипли хвърли само един поглед към нея и освен неудобство, почувства ужасен глад.

— Искаш ли закуска? — весело я попита Нел.

— Ами може би. Не — измънка тя. — Първо искам да потичам. А... мисля, че снощи трябваше да се обадя, че няма да се прибера.

— О, не се притеснявай. Мак се обади.

— Не предполагам... — Тръгна към хладилника, за да вземе бутилка вода, но изведнъж се спря. — Мак се е обадил?

— Да. Сетил се, че може би се притесняваме.

— Сетил се — повтори Рипли. За разлика от нея. Нима бе такава идиотка? — Какво каза?

— Че двамата правите страстен животински секс и няма за какво да се тревожим. — Вдигна поглед от кифличките си, а на бузите и се появиха трапчинки, когато избухна в смях при вида на ужасеното изражение на Рипли. — Просто каза, че си с него. За останалото се досетих сама.

— В страхотно шеговито настроение си тази сутрин — отбеляза Рипли и завъртя капачката на бутилката вода. — Не знаех, че се е обадил. Трябваше аз да го направя.

— Няма значение. Добре ли прекара?

— Идвам си в осем без петнадесет сутринта — би трябвало сама да си извадиш заключение.

— Бих могла, ако не ми се струваше малко раздразнителна.

— Не съм раздразнителна. — Рипли се намръщи и отпи глътка вода. — Е, добре, просто мисля, че би трябвало да ми каже, че се кани да ви се обади, или да предложи аз да се обадя — но и в двата случая би означавало, че предполага, че ще прекарам нощта при него. Аз нямах такова намерение, но той явно е подозирал, че имам, а това според мен е доста самонадеяно предположение, защото, на първо място, Мак дори не ме покани да остана.

Нел слушаше безмълвно.

— А?

— Не знам. Не знам какво говоря. Господи! — Прокара нервно студената бутилка по челото си. — Просто с мен става нещо необичайно.

— Свързано е с него.

— Да, не знам — може би. Още не съм готова за тези чувства. А сега имам нужда да потичам.

— Аз самата доста тичах — тихо каза Нел.

— Имам предвид — да потичам по плажа. — Нел кимна със съчувствие, на което Рипли отговори: — Добре, разбрах какво искаш да кажеш, но е много рано за метафори.

— Нека тогава ти задам един прям въпрос: Щастлива ли си с него?

— Да. — Стомахът на Рипли се сви на топка. — Да, щастлива съм.

— Няма да ти навреди, ако почакаш известно време да видиш какво ще излезе.

— Може би така и ще направя. Но ми се струва, че той винаги е една крачка пред мен, хитрият негодник. — Въздъхна с примирение и седна. — Мисля, че съм влюбена в него.

— О, Рипли! — Нел се наведе и обхвана с длани лицето на Рипли. — Аз също съм влюбена.

— Аз не искам да бъда.

— Знам.

Рипли буквално просъска:

— Откъде можеш да знаеш толкова много?

— Доскоро самата аз бях в същото положение. Страшничко е, но е вълнуващо и променя всичко.

— Харесвам нещата такива, каквито са. Не казвай на Зак — добави тя, но веднага се упрекна за думите си. — Какво говоря? Разбира се, че ще му кажеш. Просто изчакай няколко дни — може би ще го преодолеея.

— Добре.

Нел се обърна, за да смени тавите със сладки.

— Може би просто ме привлича твърде силно и това ме обърква.

— Предполагам, че е така.

— Ако съдя по случилото се снощи, сигурно след няколко седмици ще се изтощим взаимно.

— Случва се.

Рипли започна да барабани с пръсти по масата.

— Ако имаш намерение да стоиш тук и да ми се присмиваш, аз отивам да се преоблека и да потичам.

Нел сложи кифличките на решетката, за да изстинат. Почувства се безкрайно доволна от себе си, когато Рипли излетя като фурия навън.

— Хайде, отивай да тичаш — тихо каза тя. — Бас държа, че той ще те догони.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Въпреки че бе признат за криминално проявен и невменяем, Евън Ремингтън имаше дни на просветление. В зависимост от това какви картини минаваха през съзнанието му, от време на време проявяваше способност да разсъждава трезво и можеше дори да бъде чаровен.

Според една от медицинските сестри, която Хардинг бе интервюирал, имаше моменти, когато човек можеше да забележи у него находчивия интелект на холивудски брокер. Друг път просто седеше и от устата му течаха лиги.

За Хардинг той бе от особен интерес, който граничеше с фикс идея. Смяташе Хардинг за човек в разцвета на силите си, с безспорно забележителни постижения в развлекателната индустрия, който произхождаше от света на богатството и привилегиите. И все пак бе доведен до дъното. От една жена.

Тя също привличаше интереса му. Тиха, покорна мушица според мнението на повечето хора, които бяха я познавали по време на брака ѝ. А според мнението на феминисткия печат — жена, събрала смелостта да избяга от кошмара, в който е живяла.

Хардинг не бе убеден нито в едното, нито в другото. Но му се искаше да вярва, че е нещо повече. Имаше толкова много гледни точки. Красавицата и звярът, унищожен от любов, чудовище зад маска.

Вече разполагаше с купища бележки, записи на касета, снимки, копия от полицейски и медицински доклади. Беше създал първата чернова за началото на книгата, която бе сигурен, че ще го направи богат и известен.

Това, с което все още не разполагаше, бяха лични интервюта с ключовите герои на историята. Беше готов да вложи много време и усилия, за да се сдобие с тях. Докато се движеше по следите на Нел из страната, си съставяше впечатления и събираше данни, често прекъсваше пътуванията си и се връщаше към посещенията при Ремингтън. Всеки път се зареждаше с нови цели, нови амбиции и с

необясним гняв, който временно утихваше, а по-късно се връщаше с нова сила.

По-голямата част от пътните разходи бяха за негова сметка и въпреки че пишеше статии за списания, бе наясно, че срещата с финансовите затруднения не е далеч. Вече бе започнал да тегли от личните си спестявания, но не можеше да спре дотук.

Някога бе горд с работата си за списанието — тя му носеше удовлетворение и успех, въпреки полаганите усилия. Сега ненавиждаше всеки час, когато трябваше да изпълнява професионалните си задължения.

Историята Ремингтън/Тод го изгаряше отвътре като треска.

В Деня на свети Валентин — каква ирония! — за пръв път осъществи истински контакт с Евън Ремингтън.

— Те мислят, че съм луд.

Сега Ремингтън заговори с него, без той да го подканва. Хардинг едва не подскочи, когато чу тихия му глас, който звучеше напълно разумно. Хвърли поглед към касетофона, за да се увери, че лентата се върти.

— Кой мисли така?

— Хората тук. Сестра ми, която ме предаде, и невярната ми съпруга. Запознахте ли се със съпругата ми, мистър Хардинг?

Журналистът усети ледени тръпки, когато чу Ремингтън да го нарича по име. Беше се представял при всяко свое посещение, но не вярваше, че Евън го чува и разбира.

— Не, не съм. Надявах се вие да ми разкажете за нея.

— Какво мога да кажа за Хелън? — Последва въздишка, която издаде лека насмешка. — Тя ме измами. Тя е блудница, долна лъжкиня. Но е моята блудница. Аз ѝ дадох всичко. Направих я красива. Тя ми принадлежи. Опита ли се да ви съблазни?

Хардинг усети, че устата му пресъхва. Колкото и нелепо да бе, струваше му се, че Ремингтън чете мислите му.

— Не съм се... запознавал със съпругата ви, мистър Ремингтън. Надявам се да ми се удаде възможност. Когато това стане, бих се радвал да ѝ предам съобщение от вас.

— О, имам да казвам много неща на Хелън. Но насаме — почти прошепна болният и устните му се изкривиха в подобие на усмивка. — Много неща между съпруг и съпруга трябва да бъдат лични, не

мислите ли? Това, което се случва помежду им, в светостта на техния дом, не засяга никого.

Хардинг кимна в знак на съгласие.

— Трудно е да се запази правото на личен живот, когато човек е обект на обществено внимание, нали?

Очите на Ремингтън помръкнаха и започнаха трескаво да се оглеждат наоколо. Здравият разум го бе напуснал:

— Имам нужда от телефон. Изглежда, преместили са го. Къде е проклетият портиер?

— Сигурен съм, че веднага ще дойде. Мога ли да ви попитам кое беше първото нещо, което ви привлече у нея?

— Беше толкова чиста, обикновена — като глина, която чака да бъде моделирана. Веднага разбрах, че е създадена за мен. Аз я изваях. — Ръцете му под белезниците трепнаха. — Но не знаех колко дълбоко покварена е тя, колко работа ще бъде необходима. Посветих ѝ се изцяло. — Наведе се напред и тялото му затрепери от напрежение. — Знаете ли защо избяга?

— Защо?

— Защото е слаба и глупава. Слаба и глупава. Слаба и глупава — монотонно продължи да повтаря Евън и удари силно с юмруци по облегалките. — Аз я открих, защото не съм такъв. — Завъртя китката си, сякаш за да погледне ролекса, който вече не бе там. — Време е да си тръгвам оттук, нали? Да взема Хелън и да я отведа у дома. Има много неща да ми обяснява. Повикайте пиколото за багажа ми.

— Той... идва след малко. Разкажете ми какво се случи в онази нощ на остров Трий Сисъърс.

— Не си спомням. Както и да е, това не е важно. Трябва да хвана самолета.

— Има много време — тихо и успокоително изрече Хардинг, когато Ремингтън започна нервно да се върти на стола си. — Отишли сте там да търсите Хелън. Тя живее на острова. Сигурно сте се зарадвали да я откриете жива.

— Живееше в някаква жалка колиба, почти като градинска барака. Малка кучка! — Облиза устни. — Онази къща не ме иска.

— Къщата?

— Подстригала си е косите. Не съм ѝ давал разрешете за това. Развратила се е. Трябва да бъде наказана и да ѝ се даде урок. Да си

спомни кой командва. Кара ме да я наранявам. — Ремингтън поклати глава. — Сама си го проси.

— Тя ли ви моли да я наранявате? — предпазливо полита Хардинг. У него трепна нещо непознато, което му се стори страховито. Нещо, събудено от тази мисъл. Обзе го ужас, беше готов отново да се отдръпне. Но Ремингтън продължи:

— Не иска да се учи. Как е възможно да е толкова тъпа? Като че ли обича да бъде наказвана. Избяга, когато убих любовника ѝ. Но той се съживи. Имах право да го убия, защото се опита да ми отнеме това, което ми принадлежи. Имах правото да убия и двамата. Кой са всички онези хора?

— Какви хора?

— В гората — нетърпеливо отвърна Ремингтън. — Жените в гората. Откъде се появиха? Какво право имат да се бъркат? И той! Защо не е умрял, след като го убих? Що за свят е това?

— Какво се случи в гората?

— Гората. — Евън стисна устни и се опита да успокои учестеното си дишане. — В гората има чудовища. Зверове, скрити зад моето лице. Пропълзят в мен. Виждам светлина в кръга. Огън. Много гласове. Пищи ли някой, кой пищи? Обесете вещицата! „Не страдайте заради живота на една вещица.“ Убийте ги всичките, преди да е станало твърде късно!

Той вече пицеше и виеше като луд. Няколко души от охраната се втурнаха и наредиха на Хардинг да си тръгва. Прибра касетофона с треперещи ръце и не видя лукавия блясък в очите на Ремингтън.

Рипли с неохота се зае с досадната канцеларска работа. Беше загубила на ези-тура от Зак и все още бе ядосана, защото хубавото време се задържа дълго. Навън бе двадесет градуса, а тя не можеше да мръдне от бюрото си.

Единственото приятно нещо бе, че Зак го нямаше и тя можеше да се цупи и мислено да го нарича с всевъзможни имена. Когато вратата на полицейския участък се отвори, Рипли се приготви да му каже някои от тях в лицето, но вместо него влезе Мак с огромен букет холандски лалета зад гърба си.

— Какво правиш, да не би да си се захванал с цветарски бизнес?

— Не. — Приблѝжи се към нея и ѝ подаде пѝстрите пролетни цветя. — Честит Свети Валентин.

— О... не бях се сетила. — Сърцето ѝ подскочи и стомахът ѝ се сви на топка. — Не знам какво да кажа.

— Просто кажи благодаря и ме целуни — услужливи подсети Мак.

— Благодаря.

Цветята бяха толкова много, че трябваше да ги държи настрана, за да се приближи достатъчно и да го целуне. Когато спази тази част от ритуала, той я притегли към себе си така ласкаво, че ѝ се зави свят.

— Цветята са толкова много! — Мак долепи леко устните си до нейните. — Кажи още веднѝж благодаря.

— Бла... — Този път целувката бе по-дълбока. Кожата ѝ настрѝхна и тя се повдигна на прѝсти.

— Това би трябвало да... — Мак прокара рѝце нагоре и надолу от двете ѝ страни.

— Наистина са красиви. — Рипли се почувства глупаво с цветята в рѝка и още по-глупаво — заради желанието си да зарови лице в тях и да вдѝхне от аромата им като малко кутре. — Но не трябваше да ми носиш цветя. Наистина не ми допада цялата суетня около Свети Валентин.

— Да, просто прекалено се комерсиализира. Е, и какво от това?

Мак успя да я разсмее и тя престана да се чувства глупаво.

— Толкова са много! Цветарката навярно е коленичила, за да благодари на Бога, когато си излязъл от магазина. Я да видим има ли в какво да ги сложа.

Не намери по-подходящ съд от една пластмасова кофа, но си позволи да помирише цветята, докато я пълнеше с вода от чешмата в тоалетната.

— Ще се погрижа за тях по-добре, когато ги отнеса у дома — обеща тя, като се върна. — Наистина не знаех, че лалетата могат да бѝдат в толкова различни цветове. Мисля, че не съм обрѝщала внимание.

— Майка ми има слабост към тях. Всяка зима държи луковиците в малки стѝклени буркани.

Рипли постави импровизираната ваза на бюрото.

— Не се и съмнявам, че днес си ѝ изпратил цветя.

— Разбира се.

Рипли го погледна и поклати глава:

— Наистина си голям сладур, доктор Бук.

— Така ли мислиш?

Мак пхна ръка в единия си джоб, намръщи се и бръкна в другия. Извади малък бонбон с формата на сърце и го постави в дланта ѝ.

„Бъди моя“, прочете тя и отново усети присвиване в стомаха.

— Какво ще кажеш за това? — Дръпна я леко за косата, вързана на конска опашка. — Искаш ли да отпразнуваме този ден заедно?

— Господи, наистина те бива за тези неща! Свари ме неподготвена. Сега ще трябва да отида да ти купя някаква сантиментална картичка.

— Това е най-малкото, което можеш да направиш. — Той продължаваше да си играе с косата ѝ. — Слушай, за довечера: не се сетих, че е Денят на свети Валентин, когато поех ангажимента с Миа. Ако искаш, мога да го отменя и да отидем някъде на вечеря, да се поразходим с кола или каквото друго пожелаеш.

— О! — Рипли си спомни, че е петък. Удаваше ѝ се идеална възможност да отложи ритуала, но сърце не ѝ даде да попречи на нещо, което бе важно за работата му. „Да — помисли си и въздъхна дълбоко. — Наистина е невероятно сладък.“ — Не, не се притеснявай за това. Вече е уговорено.

— Можеш да дойдеш с мен.

Когато понечи да се отдръпне, той не пусна косата ѝ, а леко сви пръсти.

— Не знам какво ще правя. Не разчитай на мен.

— Както кажеш. — Мак мразеше да спори с нея, но знаеше как да го избягва. — Има някои неща, за които искам да поговоря с теб. Ако решиш да пропуснеш сеанса на Миа, би ли могла после да дойдеш до къщата ми?

— Какви неща?

— Ще говорим, когато дойдеш. — Дръпна косата ѝ за последен път и се отправи към вратата. — Рипли! — Спря се за миг с ръка върху дръжката и я погледна. Отстрани на хълбока ѝ висеше револверът, а до нея бяха лалетата.

— Знам, че сме на противоположни позиции по някои въпроси. Колкото по-бързо разберем защо и го приемем, толкова по-добре ще бъде и за двама ни.

— Толкова си разумен!

— Родителите ми похарчиха доста пари, за да се уверят в това.

— Напълнили са джобовете на психарите — отбеляза тя и му хвърли подигравателна усмивка.

— Права си. Ще се видим по-късно.

— Да — промърмори Рипли под носа си, когато вратата се затвори след него.

Проблемът бе, че тя не можеше да разсъждава толкова трезво. Сякаш не бе на себе си — и причината бе той.

Трудно е за една жена да запази репутацията си на твърдо ченге, докато се разхожда с огромен букет лалета, и почти невъзможно, ако е забелязана да разглежда сергия със сантиментални картички за Деня на свети Валентин.

— Тази ми харесва. — Гладис Мейси протегна ръка и потупа огромна картичка с още по-огромно розово сърце. Рипли направи всичко възможно да прикрие смущението си.

— Така ли?

— Избрах я за Карл преди около седмица и той много я хареса тази сутрин, когато му я дадох. Мъжете обичат големите картички — навярно ги карат да се чувстват по-силни.

Рипли, която не се и съмняваше, че Гладис знае повече за тези неща от нея, издърпа картичката от преградата.

— Последната е — изкоментира тя. — Късметлийка съм.

— Наистина е така. — Гладис се наведе, за да се полюбува на лалетата. — Сигурно са най-малко петдесет.

— Шестдесет — поправи я Рипли. Не се бе сдържала и ги бе преброила.

— Шестдесет лалета! Ммм! През този сезон навярно струват цяло състояние. Получи ли и нещо сладко с форма на сърце?

Рипли си спомни за малкия бонбон, който бе пъкнала в джоба си.

— Да.

— Значи ти е подарил и сладкиш — многозначително кимна Гладис. — Този мъж е хлътнал.

Рипли едва не изпусна букета:

— Какво каза?

— Казах, че този мъж е хлътнал.

— Хлътнал. — Рипли усети, че нещо я стяга в гърлото, но не бе сигурна дали е тревога или задоволство. — Тази дума витае наоколо тези дни. Защо мислиш така?

— Е, за бога, Рипли, един мъж не купува на една жена цветя и не и подарява сладкиш на Свети Валентин само защото си търси партньорка за канаста. Защо вие, младите, не ги разбирате тези неща?

— Просто си помислих, че е от хората, които биха могли да служат за пример дори на героите на „Холмарк“.

— Мъжете не правят жестове, освен когато или им се напомни, или са изпаднали в беда, или се чувстват виновни, или са влюбени. — Гладис изброи тези възможности на пръстите си, чиито нокти бяха прясно лакирани в червено по случай Деня на свети Валентин. — Поне ако съдя от своя личен опит. Напомни ли му какъв ден е днес?

— Не. Бях забравила.

— Бяхте ли се скарали за нещо?

— Не — призна Рипли.

— Мислиш ли, че има нещо, за което да се чувства виновен?

— Не, няма за какво да се чувства виновен.

— Е, тогава какво остава?

— Според твоята теория трябва да е влюбен. — Налагаше се да поразмишлява върху това. Разгледа картината в ръката си. — Е, значи обичат големи картички.

— Точно така. А сега сложи цветята в нещо хубаво. Твърде красиви са, за да стоят в тази стара кофа. — Потупа Рипли по рамото и се отдалечи.

Още преди Рипли да успее да го стори, Гладис щеше да пусне слуха, че пришълецът от континента е влюбен в заместник-шерифката. Както и обратното.

А пришълецът от континента се бе върнал към работата си. Преглеждаше и записваше различните данни, отчетени от апаратурата в нощта, която бе прекарал с Рипли. Формулираше теории, хипотези и се опитваше да стигне до логично заключение.

Не бе записал точния час, когато се бяха любили. Умът му бе зает с много по-важни неща. Не бе засякъл и продължителността. Но разпечатките — ако теорията му за повишаването и спада на енергийното ниво бяха верни — показваха по кое време се е случило и колко е продължило.

Уредите бяха регистрирали изблик след изблик, внезапни издигания, стабилни повишения и колебания. Струваше му се интересно, че не бе чул тракането им, докато са отчитали данните — още едно доказателство, че е бил напълно обсебен от нея.

Сега можеше да прегледа реални показания за това, което си бяха дали един на друг. Беше странно възбуждащо.

Измери разстоянието между внезапните издигания и постепенните повишения, изчисли интервалите между най-високите стойности на енергията и последиците от тях.

Трябваше да се поразтъпче, за да спре да си я представя гола, и да се съсредоточи върху научната страна.

— Тук забелязвам продължително ниско ниво на енергията. — Загриза една ябълка и побутна нагоре очилата си. — Явно е след кулминацията. Просто лежим и разговаряме. Има смисъл. Тогава защо отново следва повишение?

Беше почти като стъпаловидно издигане: нагоре, равно, нагоре, равно.

Опита се да помисли. Беше станала и беше отишла за пицата, беше се отбила за няколко секунди в кухнята да вземе бирите. Може би си бе представила, че отново се любят? Тази мисъл погали мъжкото му самочувствие. Но това не обясняваше следващия внезапен прилив на енергия. Този път не приличаше на стъпала, а се изстрелваше нагоре като ракета. Нищо не издаваше, че източникът е външен.

Доколкото си спомняше, той бе унесен в лека дрямка, докато я чакаше. Мислеше си за пицата и как ще я изядат заедно в леглото. Голи. Беше приятно видение, но му се струваше невъзможно то да е довело до отчитането на толкова стремително покачване. Следователно причината бе в Рипли. Но как и защо — не можеше да си обясни.

Вторична реакция? Може би. Но вторичните реакции рядко бяха силни колкото първоначалния тласък, а тук нивото скачаше до тавана.

Ако можеше отново да пресъздаде събитието... Това бе идея. Разбира се, трябваше да намери деликатен начин да ѝ го предложи.

Имаха да си говорят за много неща.

Отново впи зъби в ябълката и се почувства щастлив само при спомена за смаяния израз на лицето ѝ, когато го бе видяла да влиза с огромния букет цветя. Обичаше да ѝ поднася такива изненади и после да наблюдава държането ѝ.

Просто обичаше да я гледа.

Помисли си колко усилия ще му са необходими, за да я убеди да отидат на кратко пътуване заедно — може би през пролетта. Преди това трябваше да се залови сериозно да подреди данните и теориите си в книга. Биха могли да се отбият за малко и в Ню Йорк. Искаше му се да я запознае със семейството си. После можеха да прекарат няколко дни някъде, където тя пожелаеше. На него му бе все едно.

Да прекара известно време насаме с Рипли, далеч от работата си! Това може би щеше да му помогне да изясни още една хипотеза, върху която размишляваше. Че се влюбва в нея.

Рипли реши да стои настрана от това, което щеше да се случи в дома на Миа тази вечер. Тъй като Зак бе решил да присъства на ритуала, цялата къща бе на нейно разположение. Можеше да пусне телевизора до дупка, да похапва нещо вредно и да гледа някой страшен екшън по кабелната телевизия.

Прекарваше почти цялото си свободно време с Мак и може би в това бе проблемът. Имаше нужда да остане сама — поне за една вечер.

Реши да поизразходва малко енергия с вдигане на тежести, да вземе горещ душ, а после да се настани с пълна купа пуканки пред телевизора с приятелите си Люси и Диего.

Пусна музиката на най-силна степен в свободната стая, която използваше за тренировъчен салон, а после заедно с кучето и котарака, които се умилкваха около нея, влезе в спалнята да се преоблече. Там бяха лалетата, чиито ярки багри грееха над тоалетката. Въздухът бе изпълнен с ухание.

— Денят на свети Валентин е ден на разорение — високо каза тя, но веднага съжали. — Наистина си заслужава.

Извади картичката, която бе купила за Мак. Нямахте да ѝ отнеме много време да изтича до къщичката и да я пъкне под вратата. Всъщност може би дори бе по-добре, че не се налагаше да му даде нещо толкова сантиментално лице в лице.

Би могла да добави и една бележка, на която да напише, че могат да се видят на следващия ден. Колкото повече умуваше, толкова по-малко ѝ се искаше да говори с него за каквото и да било, след като е присъствал на магьоснически ритуал.

Не я беше грижа дали е нечестно, нереалистично или дори глупаво. Засега — а и за в близко бъдеще — искаше това, което чувстват един към друг, да няма нищо общо с работата му и с нейната... дарба.

Никога не се бе влюбвала. Какво лошо имаше в това да се наслади на изживяването и да остави всичко останало на заден план за известно време?

— Ще се върна в десет часа — каза тя на Люси и Диего. — Да не пушите, да не пиете и да не водите телефонни разговори на далечно разстояние, докато ме няма. — Грабна картичката и се запъти към вратата, която бе откъм кея за лодката.

Излезе на плажа, където бушуваше буря. Вятърът брулеше като с камшик, а по небето пробягваше синкавата светлина на светкавиците. Тя се понесе във вихър, който се усилваше на тласъци, докато сърцето ѝ запулсира с хиляда удара в минута и кожата ѝ настръхна.

На пясъка се виждаше кръг от бели пламъци. Влезе в него, полетя над него, извън него.

В кръга се откриха три силуета. Видя себе си, но сякаш бе друга жена, хваната за ръце със сестрите си. Чуваше се монотонно пеене, което сякаш звучеше вътре в нея.

Видя образа си — такъв, какъвто бе сега, жива сред бурята. Сестрите ѝ я чакаха отвъд кръга. У нея се бореха гняв и сила.

Един мъж пълзеше в краката ѝ, а друг тичаше към нея в непрогледния мрак. Но тя бе недостижима. В ръцете ѝ блестеше сребристият меч на справедливостта. Стовари го с вик и всички паднаха мъртви.

Събуди се на кея, безпомощно треперейки в хладната нощ. Кожата ѝ бе влажна и във въздуха се долавяше остър мирис на озон. Стомахът ѝ се разбунтува, когато се надигна и застана на четири крака. Нямахте сили да се изправи и остана така, докато успя да напълни измъчените си дробове с въздух. Грохотът в съзнанието ѝ постепенно затихна и край нея остана да звучи само непрестанния шум на морето.

Никога не бе имала толкова ясно видение, с толкова осезаеми последици. Дори когато упражняваше способностите си и съзнателно се стремеше към подобни неща.

Изпита желание да се прибере в стаята си, да се свие на кълбо на килима в тъмното и да заплаче като дете. Тихите, жални стонове, които се изтръгнаха от гърлото ѝ, я накараха да се опомни и да събере сили да изправи гръб, докато най-сетне започна да диша дълбоко и нормално.

Видението все още бе в съзнанието ѝ, когато стана на крака и побягна.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че искаш да присъстваш? — Нел хвана Зак за ръка и умишлено забави крачките си. Над главите им се носеха леки облаци, през които се процеждаше светлината на звездите. Лунният сърп бе забулен в бяла мъгла. Тя знаеше пътя в тъмното през градината на Миа, покрай стърчащите скали — към зимната гора. Усещаше топлината от ръката на Зак и остави Миа и Мак да се отдалечат напред. Чуваше гласа на Миа като музика, която се носеше покрай дърветата и сенките им.

— Ако предпочиташ, ще остана тук.

— Не, никога досега не си идвал с мен.

— Никога досега не си ме канила.

Пръстите ѝ се преплетоха с неговите и тя спря. Сякаш прочете мислите му.

— Не е, защото си нежелан. — На лунната светлина успя да забележи как Зак повдигна вежди и се усмихна. — Наистина.

С леко движение той доближи съединените им ръце до устните си.

— Неприятно ли ти е, че съм тук?

— Не ми е неприятно, но може би съм малко неспокойна. — Докосна леко с пръсти ръката му. — Не съм сигурна как ще реагираш, как ще възприемеш тази част от мен.

— Нел. — Зак сложи ръцете си на раменете ѝ и леко ги притисна. — Аз не съм Дарън.

— Кой?

— Проклетникът, който всеки път, щом жена му погледнела настрана, побеснявал.

След минути тя обви ръце около кръста му. Напрежението, съмненията и тревогите бяха заменени от радост.

— Наистина те обичам.

— Знам. Нима нещо... Бях решил да не се държа като консервативен глупак, ала... — Погледна в мрака, където Мак бе

изчезнал заедно с Миа. — Чел съм за ритуалите, магиите и други неща от подобен род и знам, че понякога изискват голота. Не ме е грижа, че ще прозвучи глупаво, но искам да останеш с дрехите си, когато Мак е наоколо.

Нел се опита да скрие усмивката си:

— Той е учен. Все едно — лекар.

— Пет пари не давам. В това отношение съм истински Дарън.

— Е, Дарън, не е достатъчно топло, за да изляза навън, облечена в небесния воал. Освен това — в интерес на истината — не свалям дрехите си дори когато съм само с Миа. Явно съм прекалено консервативна магьосница.

— Това ми допада. — Продължиха да вървят и Зак се остави Нел да го води. — Е... а Миа гола ли изпълнява ритуалите?

— Облечена в небесния воал — поправи го Нел. — Не мога да разбера защо се интересуваш.

— От чисто академична гледна точка.

— Да, разбира се.

Не престанаха да разменят шеги, докато стигнаха до поляната. Наоколо ѝ пълзяха сивкави сенки. По голите клонки на дърветата висяха китки от сушени билки и нанизки от кристали. Три издигнати камъка образуваха нещо като олтар. Мак се наведе над него и съсредоточено започна да следи показанията на уреда си.

Миа не му бе позволила да донесе видеокамера и касетофон. По никакъв начин не бе успял да я убеди. Но бе получил разрешение да вземе сензорите си и бележник. И своя ум.

Миа бе оставила чантата, която носеше, на земята и се приближи към Зак, за да вземе тази, която той бе донесъл за Нел.

— Да дадем на нашия учен малко време да си поиграе. — Направи жест към Мак. — Чувства се щастлив. — После обгърна с ръка раменете на Нел. — Няма причина да бъдеш толкова напрегната, малка сестричке.

— Изпитвам някакво странно чувство. За мен всичко това все още е ново.

— Съпругът ти е до теб. Идваш, вече много по-силна от първия път и с по-ясна представа за себе си. — Отмести поглед към Зак и заразглежда лицето му. — Не чувстваш ли, че той се гордее с теб? С това, което си? Има хора, които никога не ще притежават тази най-

силна магия. Без нея светлината не е достатъчно ярка. — По-скоро за да повдигне своя дух, отколкото този на Нел, леко я стисна за рамото, преди да отиде при Мак.

— Толкова е самотна! — сподели Нел със Зак. — Когато не мисли за това, е безкрайно самоуверена и никой не го забелязва. Но има моменти, в които се чувства самотна — и аз я съжалявам.

— Ти си добра приятелка, Нел.

Миа се засмя на нещо, казано от Мак, а после се отдръпна от него — не точно с танцова стъпка, но с грацията на балерина. Дългата и сива рокля се развя, а после отново се прибра, когато тя вдигна ръцете си. Гласът ѝ — плътен и мелодичен — зазвуча като песен.

— Това е нашето светилище. Светилището на трите, създадено с познание, надежда и отчаяние. От сила, надделяла над смъртта, страха и невежеството. Това е нашето светилище — повтори тя, — наследството на трите, достигнало до нас. Тази нощ сме само две.

Мак бавно се изправи. Миа се променяше пред очите му. Косите ѝ станаха по-ярки, а кожата ѝ заблестя като мрамор. Сякаш някакъв воал се вдигна над нея и тя стана още по-ослепително красива.

Питаше се дали прилага магическите си способности, за да подчертае това, което има, или при други случаи използва дарбата си, за да го прикрива. Мислено изрече проклятие, че не разполага с апаратура за записване.

— Дойдохме тук, за да благодарим, да отдадем почит на тези, които са дошли преди нас, да изразим своята признателност и да си спомним за тях. Тази земя е свещена. Ти си добре дошъл тук, Макалистър Бук, тъй като си поканен. Би било оскърбително за теб да те помоля за обещание, че няма да идваш тук без покана.

— И без това го имаш.

Тя кимна в знак на искрена благодарност.

— Зак, ти принадлежиш на Нел, а мястото е нейно, както и мое. Това означава, че е и твое. Можеш да попиташ нещо, ако искаш — добави тя, докато се навеждаше да отвори чантата си. — Мисля, че доктор Бук може да отговори на повечето въпроси.

Тъй като това бе завоалиран намек към Мак, той се приближи и застана до другия мъж.

— Свещите, които изваждат, са ритуални. Предполагам, че вече са ги осветили и са им изписали знаци. Използват сребро, което е

символ на божественото женско начало. Символите им са... — Приблѝжи се още малко и присви очи.

— А, да. Четирите стихии: Земя, Въздух, Огън и Вода. Миа не ми каза какъв ритуал ще изпълнят тази вечер, но съдейки по подготовката, сигурно ще призоват стихииите. Израз на признателност — продължи той. — Може би молба за тълкуване на сънища или пророчества. Отправя се чрез сребърни свещи. Този ритуал е много атрактивен.

— Виждаш ли го и преди?

Зак забеляза, че съпругата му извади от чантата си нож с гравирана дръжка, висока чаша и магическа пръчка с кристален връх.

— Да, ако при ритуала се генерира достатъчно енергия, може да се усети леко трептене във въздуха. Но и без това моите сензори ще регистрират повишение на енергията. Ще запалят кръга и свещите с кибритени клечки.

— Кибритени клечки? — Усмивка озари лицето на Зак.

— Гледай, човече. — Развеселен и очарован от съпругата си, той пхна ръце в джобовете си и се залюля на пети.

Докато двете запалваха кръга, Мак водеше записки в бележника си. Беше напълно стандартно запалване, с малки разлики в заклинанията и движенията от ритуалите, които бе наблюдавал по-рано.

— Жалко, че е облачно — отбеляза той, докато проверяваше новите данни, отчитани от сензора. — Би било по-добре, ако имаше повече светлина.

Още щом заговори, по земята пробяга тънка сребриста ивица, която се затвори в идеален светлинен кръг.

— Господи!

Поразен от гледката, той направи крачка напред и забрави за бележника си.

От центъра на кръга Миа и Нел запалиха свещите само с по едно замахване с ръка.

— Мислех, че вече си виждал подобни неща — каза Зак.

— Не и точно такава. Никога. — Веднага щом излезе от вцепенението. Мак се залови за работа.

— Ние сме две — заговори Миа — и водим други двама. Един обичан и един дарен с познание. Първия — за утеха, втория — за

упование. — Вдигна магическата си пръчка. — Тези неща са инструменти — продължи тя с не толкова тържествен тон. — Инструментите трябва да се ценят. — Отвори малка делва и извади шепа венчелистчета. — Ирис — за мъдрост.

От друга делва Нел извади стрък розмарин.

— А това е за любов. — Издърпа ритуалния си нож и нарисова с върха му фигури в пръстта. — Вплитаме ги тук с надежда — в и вън от този кръг — мъдрост с обич да се слее и над страха да надделее.

— Сърцата и ума си отворете — продължи Миа, докато сипваше билки и цветове в голяма купа — и своята съдба срещнете. Заради скъпите за нас неща, на двама позволихме да видят ритуала ни в нощта. По своя воля правя аз това.

— И аз — отвърна Нел.

— Добре тогава. Имате ли въпроси, професоре?

— Никога не съм наблюдавал точно този ритуал.

— Малко предупреждение: не искаме да се чувствате като досадни зяпачи. Считайте това за прелюдия към главното представление. Само не се опитвайте да влезете в кръга или дори да се приближавате, когато започнем. Разбрано?

— О, да.

— Тогава...

— Още един въпрос. — Мак вдигна пръст.

— Задай го — подкани го Миа.

— Какво е това място?

Тя протегна ръка с дланта нагоре и с леко присвити пръсти, сякаш държеше нещо ценно. Мак би се заклел, че въздухът пулсираше.

— Тук е сърцето — тихо отвърна Миа. След това свали ръка и кимна на Нел. — Бъди благословена, сестричке.

Нел вдигна ръце, пое си дъх и го задържа.

— Стихийна и спокойна. Въздух аз зова. Гръдта и да подкрепя моите крила. Издигай се, върти се и с вятъра ела, но не причинявай никому вреда. Аз съм Въздух — извика Нел, когато кристалите напевно зазвъняха — и в мен е тя. Волята ми е това.

Изви се вятър и затанцува в досега тихата нощ. Мак долови в него мирис на море, чу шепота му и усети полъха му в лицето и косите си.

— Удивително! — бе единственото, което успя да промълви, докато гледаше как Миа повтаря движението на Нел, преди да изрече заклинанието си.

— Гореща и сияйна. Огън аз зова. Сърцето ѝ дарява живот и светлина. С пламък като слънце озари нощта и не причинявай никому вреда. Аз съм Огън и в мен е тя. Волята ми е това.

Сребристите свеци лумнаха като факли и трептящият кръг се превърна във висока огнена стена.

Сензорите на Мак засвириха като алармена система. За пръв път в дългата си кариера не им обърна внимание. Моливът, който държеше, се изплъзна от ръката му. Лъхна го топлината на завесата от пламъци, зад който силуетите на двете жени сияеха също толкова ярко.

А вятърът сякаш пееше с глас на влюбена жена.

В кръга Нел и Миа се обърнаха с лице една към друга и се хванаха за ръце.

От гората като ракета изскочи Рипли. Мак успя да зърне бледото ѝ лице и тъмните ѝ очи само за миг, преди тя да се втурне в пламъците.

— Не! — Представи си, че я вижда горяща, и се спусна напред.

— Отдръпни се! — нареди му Миа и коленичи до Рипли.

— По дяволите, сигурно е пострадала! — Мак колебливо вдигна ръка и я притисна към невидима бариера, която засъска и от нея изскочиха искри, но остана непроницаема. Нищо, видяно досега, не го бе подготвило за изживяването да стои безсилен пред магията и да не може да достигне до любимата жена. — Развалете кръга — промълви той с умоляващ тон. — Пуснете ме.

— Не можеш да влезеш тук.

— Трябва да стигна до нея. — Размаха юмруци срещу преградата, въпреки непоносимата топлина, която излъчваше.

— Нел. — Зак неспокойно пристъпи към огъня. Усети силата му и за пръв път изпита известен страх.

— Всичко е наред. Уверявам ви, че тя е в безопасност. — Без да откъсне поглед от съпруга си, Нел притисна главата на своята сестра към гърдите си. — Моля ви.

— Ти знаеш по-добре — заговори Миа със спокоен тон и приглади назад косите на Рипли. Щом видя очите ѝ да се проясняват, сърцето ѝ започна да бие учестено. — Не те очаквах, а и ти не бе подготвена за това.

— Не ѝ се карай. Цялата трепери. Какво има, Рипли? — попита Нел? — Какво се е случило?

Рипли поклати глава и с мъка застана на колене:

— Не мога да го контролирам. Не можах да го спра. Не знам какво да правя.

— Разкажи ми — настоя Миа и хвърли тревожен поглед към мъжете. Волята ѝ и огнената стена нямаше да ги възпират още дълго. Любовта не признаваше прегради.

— Побързай!

— Видение. Врълхлетя ме като удар. Това, което е било и което би могло да се случи. Лошо е. Аз нося вина за него. — Простена и отново се сви на кълбо. — Мъчително е.

— Знаеш какво трябва да се направи.

— Не.

— Напротив, знаеш — повтори Миа и с безмилостен жест я накара да се надигне. — Ти дойде и знаеш какво трябва да сториш тук и сега. Останалото ще стане, когато е писано.

Стомахът ѝ се сви:

— Не искам това.

— И все пак дойде. За да спасиш нас? Е, тогава спаси първо себе си. Направи го. Сега!

Беше задъхана и погледът, който хвърли на Миа, бе изпълнен с враждебност. Но подаде ръката си:

— Е, добре, помогнете ми да стана. Няма да го направя на колене.

Нел и Миа я хванаха за ръце. Когато се изправи, те я пуснаха.

— Не помня думите.

— Напротив, помниш ги. Престани да увърташ!

Рипли гневно въздъхна. Гърлото ѝ бе така пресъхнало, че пареше, а стомахът ѝ непрекъснато къркореше.

— Земята призовавам, щедра и добра. Храни тя от нас засети семена... — Усети как в нея започна да нахлува сила и за миг се олюля. — Миа...

— Довърши!

— Дари ни мъдростта и не причинявай никому вреда. Земя съм аз и в мен е тя. Волята ми е това. — Силата я изпълни и разсея болката. По земята под кея поникнаха цветя.

— И последното.

Миа стисне здраво ръката ѝ и се хвана за Нел. Сега бяха свързани — кръг в кръга.

— Ние сме трите сестри. Зовем Вода, море, реки.

— В сърцето ѝ огромно — продължи Нел — животът се роди.

— Тих дъжд, когато пада, никой да не страда.

Рипли вдигна глава и се присъедини към сестрите си за последната част от заклинанието.

— Ние сме Вода и в нас е тя. Волята ни е това. Заваля дъжд, нежен като коприна, чиито капки блестяха като сребро.

— Ние сме трите сестри — тихо повтори Миа, така че е само Нел и Рипли да я чуят.

Тъй като нямаше друг избор, Мак изчака ритуалът да свърши и кръгът да угасне. В мига, когато вече можеше да се приближи, хвана Рипли за ръката. Усети, че през дланите му премина електрически ток, но продължи да я държи.

— Добре ли си?

— Да, чувствам нужда да...

— Не се дърпай от мен.

В гласа му долови строга нотка.

— Не бих се дърпала, ако не беше ме сграбчил така силно.

— Извинявай — каза той и пусна ръката ѝ.

— Слушай, по дяволите! — Рипли го побутна да се отдалечи от нея. — Точно сега не съм в настроение. Трябват ми няколко минути, за да се опомня.

— Почивай си колкото искаш, мен ме чака работа.

Мак се върна да вземе бележника си и да провери показанията на уредите.

— Не беше любезно от твоя страна — смъмри я Миа.

— Не ми се карай.

— Прави каквото искаш. Ние се връщаме в къщата. Ти също си добре дошла, разбира се. Или върни по дяволите, които често ти харесва да преследваш!

Рипли вирна нос и тръгна след Мак.

— Хей! — Зак препречи пътя ѝ, прокара пръсти през косите ѝ и обхвана лицето ѝ с длани. — Изплаши ме.

— И аз се изплаших.

— Дължиш на човека извинение. Аз съм виждал на какво сте способни трите заедно. На него му е за пръв път, Рип. — Притегли я по-близо за миг. — Нормално е да се разтревожи, когато те видя да се хвърляш в огъня.

— Добре, добре. — Никой не можеше да бъде по-мъдър съветник от брат й. — Ще поговоря с него. Върви с Нел и Миа в къщата. Ние ще дойдем след малко.

— Добре.

Рипли се успокои, взе един от разпилените моливи на Мак и му го подаде:

— Извинявай, че ти се сопнах.

— Няма проблем.

— Слушай, не ми се сърди. Не знаеш какво е да...

— Права си, не знам — прекъсна я той. — А ти не знаеш как се чувствах, докато стоях там и те гледах, без да мога да сторя нищо. Мислех, че си пострадала.

— Добре, съжалявам. Не можех... — За неин ужас, гласът й секна и погледът й се премрежи от сълзи. — По дяволите, казах ти, че не съм в настроение!

— Точно така. — Прегърна я и погали косите й. — Защо не поостанеш тук за малко?

— Мразя да плача.

— Знам. Просто постои.

Тя се предаде и обви ръце около врата му.

— Само минута.

— Добре. И аз ще постоя. Мислех, че... — Сякаш отново видя лицето й, бледо като восък, миг преди да премине през златистите пламъци. — Не знаех какво да мисля. Подготвен съм за неща от този род. Виждал съм магии и вярвам в тях. Но всичко видно — и дори фантазията ми — бледнее пред това, което направихте вие трите тази нощ.

— Не исках да идвам тук.

— А защо дойде? Какво те изплаши толкова, че те накара да тръгнеш насам?

Рипли поклати глава:

— Не искам да го разказвам два пъти. Да се върнем в къщата на Миа.

Мак нарами чантата с оборудването си.

— Лицето ти имаше измъчен израз — видях го.

— Кръгът не беше подготвен за мен и аз — за него.

— Не, преди това. Преди онзи безумен скок.

— Твърде наблюдателен си за човек, който вечно губи очилата си.

— Те са само за четене и за гледане отблизо. — Мак изпита желание да я приласкае като малко дете. Но се боеше, че ако го направи, и двамата ще се почувстват неловко.

— Сега чувстваш ли болка?

— Не — въздъхна тя. — Не и след като призовах своята стихия и приех силата ѝ в кръга на трите. Вече няма болка.

— Но това не те прави щастлива.

Също като Нел, и тя лесно намери пътя през тъмната гора към дома на Миа. Вече се виждаха светлините от прозорците.

— Нел изпитва радост, Миа добива някакво чувство за сигурност. За Нел е ново изживяване, за Миа е неизменно като дишането.

— А за теб?

— Аз го приемам като досадно препятствие.

— И предпочиташ да го заобикаляш.

— Но накъдето и да тръгна, винаги се озовава пред мен — довърши тя с огорчение и поклати глава в знак, че няма желание да отговаря на повече въпроси.

Мак предположи, че почерпката с храна и вино е друг ритуал, използван като мост между свръхестественото и обикновения живот. Макар и да не вярваше, че ще забрави дори малка подробност от случилото се в тази нощ, нахвърля бележки, докато Миа се вживяваше в ролята на домакиня.

— Мога ли да задавам въпроси?

Миа му се усмихна.

— Разбира се — отвърна и се настани удобно на един стол. — Но е възможно да останат без отговор.

— Това, което направихте тази вечер — подготовката, ритуалните инструменти и реквизит... бяха твърде прости за толкова изключително постижение.

— Твърде много реквизит и показност обикновено са белег за липса на свръхестествени способности или се използват за подхранване на егото — може би за впечатляване на публиката.

— Необходими ли са ви изобщо?

— Интересен въпрос, Мак. Как мислиш?

— Мисля, че не. — А преди видяното тази вечер дори той не би повярвал. — Мисля, че дарбата на всяка от вас е достатъчно силна и без тях. Например ти би могла да запалиш огън в камината си, без да помръднеш от този стол, без да подреждаш свещи и да правиш ритуални заклинания.

Тя отпусна гръб на облегалката и се загледа в него. Какво ли в този човек я караше да бъде напълно откровена? Беше готова да сподели неща, които никога не бе доверявала на непосветен.

— За всяка традиция си има причина, дори за суеверието. Използваме ги за по-голяма тържественост. Помагат ни да съсредоточаваме силата си и да засвидетелстваме уважение към източника ѝ. Но, разбира се... — В камината зад нея пламна огън. — Иначе си напълно прав.

— Излишно перчене — промърмори Рипли.

Миа се засмя и огънят намаля до приятно тлееща жарава.

— И ти си права. — Отпи глътка вино и очите ѝ срещнаха погледа на Рипли над ръба на чашата. — Някога приемаше тези неща с повече чувство за хумор.

— А ти ми изнасяше лекции, че трябва да бъда по-отговорна.

— Признавам — така е. Колко досадно от моя страна!

— О, не започвайте да се заяждате! — намеси се Нел.

— Писна ми да ви слушам.

— Преди години би могла да влезе в ролята на посредник. — Миа отново отпи вино. — Ние сме трите. Това не може да бъде променено или избегнато. Знаеш легендата — обърна се към Мак.

— Много добре. Сестрата, наречена Въздух, напуснала убежището си на острова. Омъжила се, но съпругът и не я приемал такава, каквата е, не я зачитал и накрая я унищожил.

— Тя се е самоунищожила — възрази Нел. — Защото не е събрала смелост да повярва в себе си.

— Може би — кимна Мак. — Сестрата, наречена Земя, отказала да се примири със случилото се. Разяждало я отвътре, докато накрая използвала силата си за отмъщение.

— Потърсила справедливост. — Рипли скочи на крака. — Нуждаела се е от нея.

— Тази нужда я накарала да наруши клетвата си. — Миа леко повдигна ръката си от облегалката на стола в отново я отпусна. Моментът не бе подходящ за препирни. — Отрекла се от същността си и използвала свръхестествените си способности, за да причини вреда.

— Не могла да обуздае гнева — каза Рипли с треперещ глас. — Не могла да предотврати случилото се.

— Не успяла да го овладее или спре и обрекла себе си и всички, които обичала.

— А третата — заговори Рипли, — която се наричала Огън, открила тюлен в човешки образ, заспал в пещера близо до залив. Взела кожата му, скрила я и го принудила да се обвърже с нея.

— Това не противоречи на законите на магията. — С престорено нехаен жест Миа се наведе над масата и си взе парче сирене. — Направила го свой любовник, съпруг и баща на децата си и заедно със своите, отгледала и децата на загубените си сестри. — Струваше ѝ се, че сиренето има вкус на тебешир, но вяло продължи да дъвче. — Отдала му сърцето си. Но един ден не била достатъчно бдителна и той намерил кожата си. Когато я нахлузил, въпреки че обичал жена си, морето го зовяло и той забравил за нея, любовта и децата им — сякаш никога не са съществували — и се върнал в дълбините. — Повдигна рамене. — След загубата на сестрите и съпруга си тя потънала в скръб и отчаяние. Проклела магическата си дарба за това, че ѝ дарила любовта, а след това ѝ я отнела. Отрекла се от нея и се хвърлила от скалите в морето, където изчезнал любимият ѝ.

— Смъртта не е решение — намеси се Нел. — Знам това.

— Но за нея е било единственото — възрази Миа. — Затова триста години по-късно наследниците на трите сестри трябва да възстановят равновесието, като завъртят обратно всеки ключ — по три пъти. Иначе островът ще потъне навеки.

— Щом вярваш в това, защо живееш тук? — попита Рипли. — За какво ти е тази къща, книжарницата и всичко останало?

— Това е моят дом и моето време. Както и твоето и на Нел. Ако не вярваш, защо си тук тази нощ? — Миа долови напирания гняв, но и страданието, изписано по лицето на Рипли. Трудно бе след толкова години отново да потърси подкрепа, но тя се изправи и протегна ръка. — Кажи ми. Нека ти помогна.

— Видях... беше мъчително, сякаш нещо разреза цялото ми тяло. Стана толкова бързо, че няхах време да реагирам.

— Знаеш, че не би трябвало да е така. Не се изисква ничия болка и страдание.

— „Всичко ще се върне тройно.“ — Една сълза потече от окото ѝ, преди да успее да я спре. — Тя е причинила гибелта им.

— Не сама. Всяка от трите носи отговорност. Разкажи ми. — Миа изтри сълзата от лицето на Рипли. — Какво видя?

— Видях... — Образът отново изплува в съзнанието ѝ и гласът ѝ прозвуча по-спокойно, когато заговори: — Не знам кой беше и какво олицетворяваше, но той ще дойде. Никой от вас не може да ме спре, както и аз — себе си. Беше моят меч, Миа. Ритуалният ми меч. Убих го с него... и убих всички ни.

— Няма да го направиш, няма — повтори Миа, преди Рипли да успее да възрази. — По-силна си.

— Искях да го нараня. Почувствах гнева. Никога не съм била в състояние да владея силата си, когато емоциите ми вземат връх. Защо мислиш, че престанах?

— Защото се страхуваше. — Погледът на Миа издаде ярост, сдържана от десет години. — Отрече се от мен и от същността си, защото се боеше от това, което си способна да сториш. Ти просто си глупачка! — Тя рязко се завъртя и извика, когато Рипли я сграбчи за косите и ги дръпна.

— Кого наричаш глупачка, ти, кльоцава, себична кучко? — Присви очи и се засмя при вида на вдигнатия юмрук на Миа. — Да, ще ме уплашиш. Удари ме с така свит палец и ще те заболи повече, отколкото мен. Държиш се като глезено момиче, Миа.

— Интересно заключение, като се има предвид, че ти си тази, която ме дърпа за косата.

Рипли разтърси рамене и я пусна.

— Добре, наравно сме. — Шумно издиша и примигна, когато осъзна, че всички други в стаята са станали прави. Беше забравила за присъствието им. — Извинявайте.

Миа приглади косите си и отново седна на стола:

— Побесня, когато те нарекох глупачка, нали?

— Разбира се, по дяволите! Внимавай какво говориш.

— И все пак не използва силата си, за да ме нападнеш в гръб. —

Миа повдигна чашата си. — Дори не ти хрумна.

„Хитра вещица“, помисли си Рипли със скрито възхищение. Винаги се бе впечатлявала от находчивостта ѝ.

— Не бях чак толкова ядосана.

— Напротив! — обади се Зак и се върна на мястото си. — Най-много от всичко на света мразиш да те наричат страхливка и глупачка. Миа те нарече и с двете. И се отърва само с едно дръпване на косата.

— Не е едно и също.

— Почти. — Зак хвана съпругата си за ръка и прикова поглед в сестра си. — Има две неща, които не си, Рип. Не си страхлива и не си глупава. Всички в тази стая са посветени в това, което правите. Аз не разбирам от тези неща, но те познавам. Време е да престанеш да мислиш, че всичко тежи върху твоите плещи. Никой тук не е сам.

— Не бих понесла да пострадате заради мен. Ти, мама и татко, Нел. Не бих могла да живея с тази вина. Отговори ми — настоя, обръщайки се към Миа. — Направо, без заобикалки. Ако напусна острова, ако събера багажа си, кача се на следващия ферибот и просто не се върна, това ще прекъсне ли веригата?

— Вече знаеш отговора. Но защо не попитаме Мак? Той е експерт в тази област. Какво е обективното ви мнение, доктор Бук?

— Самият остров таи в себе си сила, която очаква да бъде използвана.

— Тогава ако го напусна, мога ли да прекъсна връзката си с него?

— До известна степен — да, но това само би те отдалечило от източника на силата ти. Не би променило нищо. Съжалявам. Не е от значение къде се намиращ, а какво правиш.

Явно не бе доволна от отговора му. Мак разпери ръце и се опита да обясни теорията си:

— Добре. Ако изхождаме от хипотезата, че легендата е факт — имаш избор: да направиш или да не направиш нещо. Ти си тук. —

Използва салфетка — все едно бе островът — и сложи върху нея три маслини. След това взе едната от тях и я постави върху чинийка. — Напускаш. Променяш единствено мястото, където трябва да направиш избора си: действие или въздържание. Каквото и да сториш, четирите стихии съществуват. Не можеш да се съпротивиш срещу основния естествен закон. Същността ти не се променя, а стореното от теб отново ще достигне дотук — по суша, въздух, огън и вода. — Завъртя пръст в средата на салфетката. — Право до източника. Неизбежно е. Единственият ти логичен избор е да останеш. Тук си по-силна, а и единството на трите ви е от значение.

— Прав е — гласът на Нел привлече вниманието й. — Веднъж вече променихме събитията. Все още сме три, а преди години са останали само две. Без теб и Миа, и без теб — обърна се тя към Зак, — и сега щеше да има само две сестри. Техният кръг е бил разрушен до този момент. Нашият е непокътнат.

— Но колелото е малко ръждясало — подхвърли Миа и набоде ново парче сирене. — Трябва да влезеш във форма, заместник-шерифе. Рипли грабна една маслина и я пъкна в устата си:

— Ще вляза, по дяволите!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Какво ще кажеш да изключиш всички тези неща за тази вечер? — Рипли застана на прага на жълтата къща. Нямахше желание, когато влезе, непрестанно да е следена от някакви проклети машини, особено след преживяното.

— Добре. — Мак мина покрай нея, остави чантата с оборудването си и започна да изключва уредите.

Не бе очаквал да я убеди да дойде с него. Въпреки че външно не го бе показала, предполагаше, че е уморена. Или поне — че изпитва нужда да остане сама. Беше се върнала към предишната си същност и бе започнала да разменя язвителни реплики с Миа, както обикновено, сякаш случилото се не бе нещо важно. Невероятно бързо бе възстановила бронята си — почти толкова непроницаема, колкото преградата, която му бе попречила да влезе в кръга. Колко ли уязвима се бе почувствала, когато тази броня се бе пропукала?

— Искаш ли да поседим? — попита той, след като влязоха и тя затвори вратата. — Или веднага да си легнем?

— О, да действаме по същество?

Мак се смути.

— Не говоря за секс. Предположих, че искаш да поспиш.

Рипли се убеди, че наистина е имал предвид точно това. Оцени загрижеността му и закрачи из стаята.

— Струва ми се малко рано. Нали искаше да разговаряш с мен за нещо?

— Да. Не мислех, че си готова за това тази вечер.

— Не съм уморена. Резултатът не е такъв.

— А какъв... нека ти помогна да свалиш палтото си.

Рипли го изпревари, разтърси рамене и сама се съблече.

— Знам какъв въпрос ти хрумна — все едно си го задал: Какъв е резултатът? Чувствам се, сякаш съм поела огромна доза кофеин. Заредена с енергия — заяви тя, приближи се и силно го побутна назад. — Войнствена. — Повтори движението си. — Така че — да, искам да

си лягаме. — Когато го блъсна за трети път, той неволно прекрачи заднишком прага на спалнята. — Но никой няма да спи.

— Добре. Защо просто не...

Рипли отново го побутна и светна лампата:

— Не искам приказки, при това на тъмно.

— Добре. — Нещо го накара да изпита чувството, че е пуснал в дома си кръвожадна вълчица. Очите ѝ изглеждаха различни — по-яркозелени и по-проницателни. Като на хищник. Кръвта му запулсира бързо. — Ще... спусна пердетата.

— Остави ги!

— Рипли — възрази Мак и се засмя насила. — На уединено място сме, но все пак...

— Остави ги! — С рязко движение свали пуловера си. — Ако харесваш тази риза и искаш да я запазиш, съблечи я веднага, защото иначе ще я разкъсам.

— Знаеш ли... — въздъхна той и се опита да се усмихне, — плашиш ме.

— Добре. Страхувай се. — Хвърли се към него, повали го на леглото и изви гръбнак като дива котка. Издаде звук, подобен на ръмжене, и оголи зъби. След това ги впи във врата му.

— Господи! — Мак почувства неудържима възбуда.

— Искам го бързо! — задъхано каза тя и разкъса предниците на ризата му. — И грубо. Веднага!

Протегна ръце към нея, а тя сграбчи косите му в шепа и сля устните си с неговите в страстна целувка. Топлината, която струеше от нея, завладя тялото му, достигна до всяко нервно окончание, спря дъха му и накара кръвта му да закипи.

Понесе се във вихрушка към мрака, където болката и насладата бяха неразделни — еднакво силни и неудържими. В отговор животинското у него се пробуди и разруши всички задръжки. Изви тялото си към нейното и повдигна треперещи ръце, готови да разкъсват. Дръпна косите ѝ, наведе главата ѝ назад и впи зъби в голата ѝ шия. Не бе обзет от отчаяние, а от неутолима жажда.

Претърколиха се върху леглото, жадни за още плът, още изгаряща страст.

Тя пламтеше от копнеж и излъчваше първична сила. Ноктите и зъбите и се плъзгаха по кожата му. Когато пръстите му проникнаха в

тялото ѝ, издаде вик на яростен триумф.

„Нагоре! — бе единствената и мисъл. — По-бързо!“ Искаше безброй пъти да изживее върха на насладата. В съзнанието ѝ танцуваха светлини и ослепителен сребрист дъжд. Почувства бурята, която ги зареждаше. Плъзна се по тялото му като змия и запрепуска към върхната точка.

Сякаш бе лишен от сетни сили, погълнат от горещата ѝ, влажна плът. С премрежен поглед проследи движенията на тръпнещото ѝ тяло, надвесено над неговото и плувнало в пот. Гъстите ѝ кафяви коси се разпиляха около лицето му, когато рязко се наведе и жадно всмука долната му устна.

При всеки нов тласък ръцете му все по-силно притискаха ханша ѝ. Тя изправи гръб и безмилостно го понесе нагоре.

— Не, не още! — задъхано промълви Рипли.

През премрежения си поглед Мак видя високо вдигнатите ѝ ръце — както когато бе призовала своята стихия. Това бе шок за него, сякаш стрела с червен връх разсече мъглата на блаженството. Чиста, остра и зашеметяваща, тя прониза и двамата.

Лежеше неподвижно, сякаш бе безжизнен, но му бе все едно. Точно в този миг смъртта му се струваше нищожна цена за такова изживяване.

Всички грижи, тревоги и трезви мисли се бяха изпарили и бяха отстъпили място на завладяващи усещания. Може би завинаги бе загубил способността си да ходи, говори и разсъждава, но това бе незначително неудобство. Щеше да напусне този свят като невероятно щастлив човек.

Рипли тихо замърка. „Аха“, прокрадна се смътна мисъл в съзнанието му. Все още можеше да чува. Това го зарадва. После устните ѝ докоснаха неговите. Тялото му усещаше и допир. Още по-добре!

— Мак?

Той отвори уста и издаде някакъв звук, който нямаше нищо общо с говор, но му даде надежда.

— Мак? — отново каза тя и плъзна ръка надолу по тялото му.

О, да, определено бе способен да усеща допир.

— Аха. — Прочисти гърлото си и успя да отвори едното си око. Не бе ослепял. Още един плюс! — Да. Не спях. — Гласът му бе пресипнал, но не го бе загубил. Осъзна, че го измъчва ужасна жажда. — Имах преживяване на границата на смъртта. Не беше лошо.

— Е, сега, след като се върна от отвъдното... — Тя прокара ръце по тялото му и той бе изумен, когато отново долови блясъка в очите ѝ. — Нека го повторим.

— Хей! — Дъхът му секна, когато устните ѝ се плъзнаха надолу по гърдите му. — Нужно ми е време да се възстановя. Може би месец.

Похотливият ѝ смях накара кожата му да настръхне:

— В такъв случай ще се наложи просто да лежиш и да ме оставиш да действам.

Ласките на устните ѝ го накараха да се почувства, сякаш се разтапя.

— Е, щом се налага — действай!

Рипли знаеше, че е в беда. Никога досега не бе споделяла силата си с мъж. Не бе изпитвала нужда или желание. С Мак неудържимият ѝ порив за пълна близост я бе накарал да свърже и тази част от себе си с него. Вече нямаше и следа от съмнение, че е влюбена в него и всяка надежда разумът ѝ да надделее се бе изпарила.

По природа хората от семейство Тод не бяха влюбчиви, а когато откриеха истинската любов — беше завинаги. Изглежда, и тя не правеше изключение. Но нямаше представа какво да прави.

Точно сега не я бе грижа!

Що се отнасяше до Мак, все още се чувстваше леко замаян и не виждаше причина да негодува срещу това усещане. Вятърът навън започна да се усилива. Свирепият му вой създаваше впечатление за още по-голям уют в къщата. Сякаш двамата бяха единствените хора на острова. Ако питаха него, би се радвал да е така.

— Какво имаше да ми казваш?

— Мм? — Той продължи да си играе с косите ѝ и през ума му мина мисълта, че би могъл да се излежава цял живот с нея върху смачканите чаршафи. — Може да почака.

— Защо? Аз съм тук, ти — също. Жадна съм. — Рипли стана и отметна косите си назад. — Не спомена ли за вино?

— Може би. Сигурна ли си, че си във форма за вино и сериозен разговор?

Тя извърна глава:

— Да. Иначе ще се наложи ти да влезеш във форма за нещо друго.

Колкото и уничително бе да го признае, Мак бе сигурен, че ако отново му се нахвърлеше, не би издържал.

— Аз ще донеса виното. — Припряно стана от леглото и това накара Рипли да се засмее. Отвори едно чекмедже и й хвърли тениска и чифт къси панталони. — Заповядай.

— Благодаря. Имаш ли нещо за ядене?

— Зависи какво искаш.

— Само няколко хапки. Стомахът ми къркори.

— Имам само чипс.

— Достатъчно е. — Рипли нахлузи панталоните и стегна колана.

— Ще го донеса.

Щом остана сама, тя облече неговата тениска и се наслади на уханието му. Стори й се наивно женско удоволствие, но никой нямаше да разбере.

Когато влезе при него в кухнята, Мак вече бе отворил виното и бе извадил на плота две чаши и пакет чипс. Тя грабна пакета, отпусна се на един стол и се приготви да хапне.

— Нека... да отидем в другата стая — предложи той. Чувстваше се малко неспокоен и това помрачаваше насладата му. Нямаше представа как ще реагира Рипли на това, което имаше да й каже. Нейната непредсказуемост бе едно от нещата, с които го бе пленила.

— Защо?

„Ето още едно от тях“, помисли си Мак. Рипли задаваше въпроси често — почти колкото него.

— Защото там ще ни бъде по-удобно.

— В хола? Нали няма да седим върху уредите ти?

— Не, разбира се. Не съм изнесъл дивана. Освен това можем да запалим камината. Студено ли ти е на краката? Да ти дам ли чорапи?

— Не, всичко е наред. — „Но не и с него“, забеляза Рипли. Долови някаква тревога. Докато вървяха към хола, се запита каква ли е причината за нея. Никак не бе лесно да стигнат до дивана и това я

наведе на мисълта, че едва ли е използвал стаята по предназначението ѝ, откакто се бе настанил в къщата.

Мак сложи бутилката вино на земята и започна да отмества купчините книги от възглавничките. Тя понечи да му каже да не си прави труд, но внезапно замълча.

Вино и разговор пред запалена камина. Романтика. „Точно такава обстановка би искал да създаде един мъж — помисли си Рипли, — за да се обясни в любов на една жена.“ Сърцето ѝ започна да бие учестено.

— Важен ли е този разговор? — попита тя с треперещи устни.

— Мисля, че да. — Той се засуети пред камината. — Изпитвам известно безпокойство. Не го очаквах. Не знам откъде да започна.

— Ще измислиш. — Тя почувства, че леко се олюлява и седна.

Мак сложи дърва и подпалки и се обърна към нея. Нужна ѝ бе минута, за да осъзнае какво издава погледът му. Очите му имаха израза на зает с научните си изследвания човек.

— Да, бих могла да я запаля — заговори Рипли. — Но няма да го сторя.

— Просто се замислих. Според някои предания, запалването на огън е една от основните форми на магия — обикновено умението, което се усвоява първо и се загубва последно. Така ли е?

— Предполагам, че говориш за съзнателно усвояване чрез напътствия, съсредоточаване и контрол. — Рипли усети топлината на огъня и се премести. — Миа е по-добра в обясненията на подобни неща. Аз... отдавна не бях мислила за тях. А тя не престава.

— Може би затова контролът и философията при нея са поестествени. — Мак запали кибритена клечка. — Твоята сила е по-... не знам как да се изразя... експлозивна, докато нейната е по-съсредоточена. — Скочи на крака, когато пламъците се усилиха, и потърка ръце в джинсите си. — Опитвам се да реша как да пристъпя към това, което искам да ти кажа.

Стомахът ѝ се сви:

— Просто го кажи.

— Предпочитам да действам по предварително съставен план. — Той се наведе да налее виното. — Преди тази вечер имах такъв. Но когато те видях и донякъде разбрах какво преживяваш, какво чувстваш, а после бях с теб... Рипли. — Седна до нея, подаде ѝ виното

и докосна ръката ѝ. — Искам да знаеш, че никога не е било така вълнуващо, както с теб. С никоя друга.

В гърлото ѝ напиреха сълзи и за първи път в живота ѝ те ѝ се струваха приятни:

— С мен е различно.

Той кимна и в съзнанието му се прокрадна мисълта, че е изтълкувала думите му като различно изживяване на близостта заради свръхестествените си способности.

— Е, добре. Опитвам се да кажа, че е така, защото... — Прокара пръсти през косите си. — ... защото означаваш нещо за мен, защото това, което съществува между нас, е важно за мен, останалото е малко по-сложно. Тревожа се, че особено след като ти се доверя за останалото, ще си помислиш, че се интересувам от теб само заради работата си. Не е така, Рипли. Ти просто означаваш много за мен.

Всичките ѝ съмнения изчезнаха:

— Дори не ми е хрумвало. Иначе нямаше все още да бъда тук, не бих поискала да остана тук — а аз искам.

Той хвана ръката ѝ, целуна дланта ѝ и от краката до гърлото ѝ пропълзя тръпка.

— Мак... — прошепна.

— Отначало мислех да го разкрия първо на Миа, но сега искам да го кажа на теб.

— Не разбирам... на Миа?

— Теоретично погледнато, тя е главната връзка. Но все пак всичко е свързано. Освен това осъзнах, че чувствам нужда да го споделя първо с теб. — Отново целуна ръката ѝ — този път някак разсеяно, а после отпи глътка вино — като професор, почувствал нужда да накваси устата си, преди да започне лекция.

Чудесното ѝ настроение започна да помръква.

— Мисля, че е крайно време да изплюеш камъчето, Мак.

— Добре. Всяка от сестрите е имала наследници. Някои от тях са останали на острова, други са го напуснали и не са се върнали. Трети са пътували, създали са семейства и са дошли отново тук да отгледат децата си. Предполагам, че знаеш всичко това, както и че наследниците им също като тях са направили избора си — и така поколения наред. До ден-днешен на Трий Систърс има техни потомци. Но останалите са разпилени по света.

— Не разбирам накъде биеш.

— Може би е по-добре да ти покажа. Почакай само минута.

Рипли го проследи с поглед, когато той стана и започна да си проправя път сред техниката. Препъна се в нещо и проклятието, което го чу да изрича, я накара да изпита известно злорадство.

„Негодник!“, помисли си тя и удари с юмрук по възглавницата. Явно не се канеше да ѝ се врене във вечна любов, да излее душата си пред нея и да я моли на колене да се омъжи за него. Докато очакваше признанието му със светнали очи, той отново бе свел нещата до глупавите си научни изследвания. „Всъщност кой изопачава нещата?“, напомни си Рипли. Тя бе започнала да храни надежди. Бе сантименталната глупачка, която мечтаеше за любов и бе престанала да разсъждава трезво. Трябваше да поправи тази грешка.

Не любовта. Като наследница на рода Тод, бе приела факта, че го обича и че това е завинаги. Но щеше да възвърне способността си да мисли. Той бе избраникът ѝ и трябваше да приеме съдбата си. Доктор Макалистър Бук нямаше само да изучава вещиците. Със сигурност щеше и да се ожени за една от тях. Веднага щом намереше начин да го накара.

— Извинявай. — Този път Мак се придвижи по внимателно между уредите. — Бях забравил къде съм я сложил. Както става с всичко останало. — Изражението му се промени, когато срещна гневния ѝ поглед. — А... какво има?

— Нищо — Рипли потупа възглавницата до себе си. — Просто ми се стори жалко да седя сама пред камината. — Когато той седна до нея, съблазнително плъзна крака си върху неговия. — Така е много по-добре.

— Е! — Кръвното му налягане започна стремително да се покачва, когато тя се наведе и потърка устни в брадичката му. — Мисля, че би искала да прочетеш това.

— Ммм. Защо не ми го прочетеш ти? — Леко всмука меката част на ухото му. — Имаш толкова секси глас. — Извади очилата от джоба му. — А и знаеш колко неустоим ми се струваш, когато си с тях.

Мак промърмори нещо неразбираемо и колебливо сложи очилата.

— Това е ксерокопие. Оригиналният дневник е запечатан, защото страниците са стари и се късат лесно. Написан е от моята пра... много

пъти прабаба. По майчина линия. Първата бележка е от 1758-а и е направена на остров Трий Систърс.

Рипли настръхна:

— Какво каза?

— Просто слушай. „Днес — прочете той — най-малкото от децата ми се сдоби с рожба. Наречекоха го Себастиан и е напълно здрав. Благодарна съм, че Хестър и чудесният ѝ млад съпруг решиха да останат на острова и да създадат дом тук. Другите ми деца са толкова далеч и въпреки че от време на време надниквам в стъклената топка и ги виждам, сърцето ми страда, защото не мога да докосна лицата им и лицата на внуците си. Никога вече не ще напусна острова. Ето какво още видях: остава ми известно време на тази земя и знам, че смъртта не е край. Но когато погледна това красиво създание — бебето на моето бебе, се натъзвавам, че няма да доживея да го видя пораснало“.

Мак се осмели да погледне Рипли. Взираше се в него, сякаш никога досега не го бе виждала. Реши, че е най-добре да сподели всичко наведнъж.

— „Мъчно ми е, че собствената ми майка не е избрала живота — продължи да чете той, — че се е лишила от радостта, която изпитах в този ден, когато видях появата на рожба на едно от своите деца. Времето отминава бързо. Един ден потомък на това момче ще възстанови равновесието, ако децата ни си спомнят и направят разумен избор.“

Рипли бе забравила, че държи чаша, но пръстите и се вкопчиха в нея така силно, че кокалчетата им побеляха.

— Откъде се сдоби с това?

— Миналото лято тършувах из сандъците на тавана в къщата на родителите си. Там открих този дневник. Бях ровил из тях и друг път. Майка ми побесняваше, защото винаги разхвърлях старите вещи. Не знам как не съм го забелязал по-рано, освен ако приема теорията, че не е било писано да го открия преди месец юни миналата година.

— Юни. — Рипли потръпна и се изправи. Нел бе пристигнала на острова именно през юни и трите се бяха свързали. Усети, че Мак понечи да каже нещо, но вдигна ръка и му даде знак да замълчи. Трябваше ѝ време да осмисли чутото досега. — Предполагаш, че е написан от твоя прабаба?

— Не предполагам. Проследих родословието, Рипли. Казвала се е Констанс, а най-малката ѝ дъщеря, Хестър се е омъжила за Джеймс Макалистър на 15 май 1757-а. Първородният им син, Себастиан Едуард Макалистър, е роден на остров Трий Систърс. Сражавал се е във Войната за независимост. Оженил се, имал деца и се установил в Ню Йорк. Разклоненията достигат до майка ми и до мен.

— Твърдиш, че си потомък на...

— Разполагам с цялата документация: брачни свидетелства, удостоверения за раждане... Мога да кажа, че със сигурност сме далечни братовчеди.

Рипли втренчи поглед в него, а след това извърна глава и се загледа в огъня.

— Защо не ни го каза, когато пристигна?

— Малко ми е трудно да призная. — Прииска му се отново да я приласкае в скута си. Но не мислеше, че това може да стане, преди да довършат разговора. — Бях готов да го използвам като средство да постигна целите си.

— Най-силният ти коз — отбеляза тя.

— Да. Предполагах, че ако Миа издигне прегради, тази информация ще ми помогне да съборя някои от тях. Но тя ми оказва пълно съдействие и започнах да се чувствам неудобно, че го крия. Канех се да ѝ кажа тази вечер. Но изпитвах нужда да го споделя първо с теб.

— Защо?

— Защото държа на теб. Сигурно ще ме упрекнеш, но...

Рипли поклати глава.

— Не. — Беше разтърсена, но не и ядосана. — Аз бих направила същото, за да постигна това, което искам.

— Не очаквах да те срещна тук. Разбираш какво искам да кажа. Не знаех, че ще се обвържа с теб. Занимавам се с неща, които според повечето хора са далеч от логиката. По-сигурно е да подхожда логически към въпроса. Но подсъзнателно, на лично ниво, това място винаги ме е привличало, без да знам къде се намира. Миналото лято най-сетне разбрах.

— Но не дойде веднага.

— Трябваше да събера информация, да направя проучвания, анализ и проверка на фактите.

— Вечният учен.

Рипли седна на облегалката на стола. Най-важната крачка вече бе направена.

— Сънувах острова, преди да узная къде е. Сънувах и теб. Всичко това бе толкова силно, такава неизменна част от живота ми, че трябваше да подхожда към него така, както съм свикнал: като изследвам всичко подробно.

— И до какви изводи стигнахте при изследванията си доктор Бук?

— Имам купища сведения, но не мисля, че би проявила интерес да ги прочетеш. — Отправи ѝ въпросителен поглед, в отговор, на който тя поклати глава. — Добре. Но освен това просто изпитвам чувството, че съм намерил своето място. Ще изиграя някаква роля тук, макар и все още да не знам каква.

Рипли отново стана:

— Роля в какво?

— Във възстановяване на равновесието.

— Нима и ти — с гениалния си аналитичен ум — вярваш, че този остров е обречен да потъне в морето? Как можеш да приемаш някакво проклятие отпреди векове за истина? Островите не потъват изведнъж като пробити лодки.

— Много уважавани учени биха оспорили това твърдение, като дадат за пример Атлантида.

— И ти си един от тях — промърмори тя.

— Да, но преди да ме нападнеш и да те разбия, нека ти кажа, че винаги има място за не толкова буквални тълкувания. Може би силен ураган, земетресение...

— Земетресение? — Беше почувствала как земята затреперва под краката ѝ. Самата тя я бе накарала да затрепери. Не искаше да мисли за това. — За бога, Мак!

— Нали не искаш да се впусна в обяснения за разместването на земните пластове?

Рипли понечи да каже нещо, но само поклати глава.

— Така и предположих. Имам научни степени по геология и метеорология и мога да те отегча с лекциите си на тази тема. Но казано с най-прости думи, природата е кучка и няма капка милост към нас.

Тя го изглежда замислено. „Сериозен, секси, кротък в непоколебимо уверен.“ Нищо чудно, че се бе влюбила в него.

— Знаеш ли какво? Обзалагам се, че лекциите ти не са толкова скучни, колкото твърдиш.

— Ще загубиш. — Мак се осмели да протегне ръка и да докосне нейната. — Небето и земята не просто поддържат живота ни, Рипли. От нас се иска да го заслужим.

— И трябва да решим докъде ще стигнем.

— В общи линии това е истината.

Рипли изду бузи и изпусна въздуха.

— Все по-трудно ми е да си внушавам, че всичко е измислица. Първо се появи Нел, после ти, а сега и това — добави тя и хвърли поглед към ксерокопието от дневника. — Сякаш се намирам в клетка, чиито решетки все повече се сгъстяват и става все по-невъзможно да се измъкна — Намръщено погледна страниците, когато в съзнанието ѝ се прокрадна друга мисъл. — Ти си родствено свързан със сестрите. — Срещна погледа му. — Имаш ли магически способности?

— Не, въпреки че ми се струва нечестно — отвърна той. — Наследил съм интереса, увлечението, но не и практическите умения.

Рипли изпита облекчение и се настани на дивана до него.

— Е, поне това е нещо.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миа прочете първата бележка в дневника, докато седеше на бюрото в офиса си. Навън бе завалил проливен дъжд, който барабанеше по стъклата на прозореца.

Беше облечена в яркосиньо — за да разсее мрачните чувства, навявани от времето, и носеше обещията, които Нел ѝ бе подарила за последния ѝ рожден ден. Заигра с висулките им и се чу звън, когато фигурките на звезди и луни се удариха едни в други.

Щом свърши бележката, тя се облегна назад и с усмивка погледна Мак.

— Е, здравей, братовчеде.

— Не бях сигурен как ще го приемеш.

— Опитвам се да приемам нещата такива, каквито са. Може ли да задържа това копие? Бих искала да прочета и останалите бележки.

— Разбира се.

Миа остави страниците и вдигна чашата кафе с мляко:

— Всички парчета се подреждат идеално, нали?

— Мисля, че е страхотно съвпадение... — заговори Мак, но тя го прекъсна.

— Често съвпаденията са това, което възстановява хармонията. Мога да проследя родословието си до сестрите. Знам, че някои от наследниците им са останали на острова, а други са се разпилели. Сега си спомням, че едното от разклоненията носеше името Макалистър. Единствен син между три дъщери. Напуснал острова, оцелял през войната и намерил късмета си другаде. Странно е, че не се сетих за това до днес и не го свързах с теб, не мислиш ли? Предполагам, че не е било писано. И все пак — чувствах някаква връзка с теб. Това ме радва. И ми носи облекчение.

— Първото чувство, което изпитах, когато събрах парчетата, не беше облекчение.

— А какво?

— Вълнение. Потомък на магьосница и тюлен — страхотно! — Той отчупи парче от кифлата, която Миа бе настояла да опита. — Бях малко ядосан, че не съм наследил никаква сила.

— Не е така. — Искреното възхищение в гласа ѝ почти го накара да се изчерви. — Твоята сила е умът ти. Отвореното ти съзнание е нещо изключително. Още по-ценно е това, че имаш и сърце. И двете ще ни бъдат нужни. — Замълча за миг. — Тя ще се нуждае от теб.

Тези думи го накараха да потръпне. Миа ги бе изрекла тихо и спокойно.

— Направи ми една услуга и не споменавай за това пред Рипли. Истински би я вбесило.

— Ти я разбираш, долавяш многобройните ѝ недостатъци и дразнещи привички. И все пак я обичаш.

— Да, така е, аз... — Мак замълча и побутна кифлата встрани. — Беше подло.

— Бих се извинила, но няма да е искрено. — Топлият ѝ смях го накара веднага да ѝ прости. — Знаех, че си влюбен в нея, но исках да те чуя да го изричаш. Би ли се чувствал щастлив, ако останеш да живееш на острова?

Той не отговори веднага.

— Добре познаваш Рипли, нали? Не би била щастлива никъде другаде. И отговорът ми е — да, мога да бъда щастлив тук. В интерес на истината: през целия си живот съм се стремил към това място.

— Наистина те харесвам. Дори малко съжалявам, че не си създаден за мен. И аз — за теб — добави тя, когато долови лека тревога в погледа му. — Радвам се, че можем да бъдем приятели. Мисля, че двамата с нея ще превъзмогнете всичко.

— Много я обичаш, нали?

За миг спокойствието на Миа бе нарушено. Страните и поруменяха, което се случваше рядко. Сви рамене.

— Да, почти толкова, колкото ме вбесява. А сега се надявам, че мога да разчитам да запазиш това в тайна, както аз — твоите чувства.

— Дадено!

— За да подпечатаме този договор... — Тя стана и се обърна към етажерката зад себе си. Свали резбована дървена кутийка и извади от нея медальон с форма на звезда и вграден скъпоценен камък. — Принадлежи на рода ми... на нашия род — поправи се, — откакто

сестрите са се заселили на острова. Според преданието онази, чиято наследница съм аз, го направила от паднала звезда, а камъка взела от слънчев лъч. Пазех го за теб.

— Миа...

Тя го прекъсна с лека целувка и окачи медальона на врата му.

— Бъди благословен, братовчеде.

Хардинг направи още едно посещение при Евън Ремингтън. Вече бе съставил ясен план за следващото си пътуване, но чувстваше, че е важно отново да се срещне с Ремингтън, преди да тръгне. Изпитваше някаква необяснима връзка със задържания. Тази мисъл бе едновременно ужасяваща и примамлива. Ремингтън бе чудовище. И все пак...

Нима у всеки човек не дремеше по един звяр? Здравомислещите и интелигентни хора, към които Хардинг причисляваше и себе си, умееха да го потискат, да го контролират. Струваше му се, че това само прави по-интересни онези, които дават воля на този звяр да се развихри.

Внушаваше си, че честите му посещения при Ремингтън са породени само от професионален интерес. Но в действителност бе открил, че тези срещи със злото са вълнуващи.

„Всички сме само на крачка от бездната — помисля си Хардинг и задълба в съчиненията си, докато чакаше да го пуснат. — Само като наблюдаваме и се опитваме да разберем онези, които са паднали в нея, можем да осъзнаем какво ни чака отвъд пределите на здравия разум“.

Влезе в стаята за свиждания и щракването на ключалката отекна в тишината. „Дали това е последния звук, който чуваме, преди да паднем? — мислено си записа той. — Дали след него изчезва всяка надежда?“

Този път Ремингтън не бе окован. Бяха предупредили Хардинг, че част от лечението и рехабилитацията на пациента е да му позволят да стои без белезници. Досега не бе правил опити за насилие над други хора или над себе си, а при последните сеанси проявяваше разсъдливост и желание да постигне някакъв резултат.

Стаята бе малка и почти празна. Имаше само маса с два стола. Въпреки че ръцете на Ремингтън не бяха заклещени за облегалките, Хардинг чу звън на верига, която бе около дясната му китка. В ъгъла

имаше трети стол, зает от широкоплещест охранител с бледо лице. Камерите на охраната запечатваха всяко движение и звук.

„В бездната — помисли си Хардинг — или както и да я наричаме, нищо съкровено не може да бъде запазено в тайна.“

— Мистър Ремингтън.

— Евън. — Днес имаше вид на напълно нормален човек. — Вече се познаваме толкова добре, че официалностите са неуместни. Аз ще те наричам Джонатан. Джонатан, знаеш ли, че си единственият, който идва да разговаря с мен? Твърдят, че сестра ми е идвала — не си спомням. Помня само теб.

Гласът бе тих, но съвършено ясен. Хардинг вътрешно потръпна при спомена за вида и говора на Ремингтън при първото свиждане.

Все още бе слаб, твърде блед и с одърпани коси. Но Хардинг бе сигурен, че ако отново облечеше марков костюм и се върнеше в Лос Анджелис, партньорите му просто биха казали, че е преуморен.

— Изглеждаш чудесно, Евън.

— Не съм в най-добрата си форма, но човек трябва да има предвид обстоятелствата — Един мускул на бузата му трепна. — Мястото ми не е тук. Адвокатите ми са виновни за всичко. Но вече се погрижих да си получат заслуженото. Глупави, некомпетентни копелета! Уволних ги. До края на тази седмица ще имам нови представители и скоро ще бъда свободен.

— Разбирам.

— Мисля, че наистина ме разбираш. — Ремингтън се наведе напред, а след това вдигна поглед към камерите. — Защиатавах себе си и това, което е мое. — Очите му срещнаха тези на Хардинг и зад бледите им ириси пробегна нещо мрачно. — Бях предаден и несправедливо наказан. Тук трябва да бъдат онези, които се надигнаха срещу мен. Не аз.

Хардинг не можеше да отмести поглед, да прекъсне връзката.

— Бившата ти съпруга?

— Съпругата ми — поправи го Ремингтън и едва доловимо прошепна: — Докато смъртта ни раздели. Когато я видиш, предай й, че мисля за нея.

— Моля?

— Не можеш да довършиш започнатото, да получиш това, което искаш, докато не се справиш с нея и с останалите. Помислил съм за

това. — Ремингтън бавно кимна, докато почти безцветните му очи втренчено се взираха в Хардинг. — Имам предостатъчно време за размисъл. Трябва ми някой, който да й напомни, че не съм забравил. Да покаже на всички, че не могат да живеят, сякаш не съществувам. Пратеник, ако желаш.

— Мистър Ремингтън. Евън. Аз съм журналист. Писател.

— Знам що за човек си и какво искаш: слава, богатство, признание, уважение. Мога да ти осигуря тези неща. Натрупах състояние, като помогнах на други хора да ги постигнат. Ти искаш да станеш звезда, Джонатан. Мога да те направя звезда.

Нещо отново пробегна зад очите му — като акула под повърхността на дълбок басейн. Хардинг потреперя, но не можа да откъсне поглед. По кожата му полазиха хладни тръпки и усети, че някаква сила го тегли и го кара да чувства непоносима тежест в гърдите.

— Ще напиша книга.

— Да, да, важна книга. Ще разкажеш всичко така, както трябва да бъде разказано. Погрижи се да има справедлив край. Искам да бъдат наказани. — Протегна ръка и обхвана китката на Хардинг. — Искам ги мъртви.

Нещо профуча във въздуха, изсвистя и накара охранителя да скочи на крака.

— „Не ще страдаш заради живота на една вещица“ — равнодушно каза Хардинг и по лицето на Ремингтън се появи смразяваща усмивка.

— Без физически контакт! — нареди пазачът и се приближи към масата. Но Ремингтън вече пускаше ръката му.

— Съжалявам — промълви той с наведена глава. — Забравих. Просто исках да стисна ръката му. Единствено той ме посещава. Идва да разговаря с мен.

— Тъкмо се сбогувахме. — Хардинг чу сякаш отдалеч собствения си глас. — Налага се да пътувам. Няма да мога да дойда скоро. Трябва да тръгвам. — Изправи се тромаво. Чувстваше пулсираща болка в слепоочията.

Ремингтън за последен път вдигна поглед:

— Пак ще се видим.

— Разбира се.

Ремингтън отново наведе глава и послушно затътри крака след охранителя към килията си. Сърцето му се изпълни с пъклено задоволство. Беше открил, че лудостта е сила.

Когато се качи на ферибота за Трий Систърс, Хардинг не си спомняше почти нищо от случилото се по време на свиждането с Ремингтън. Това бе изнервящо и го накара да се запита дали не се разболява от нещо. Паметта за подробности бе едно от най-развитите му умения. А сега събитие, станало само преди осем часа, се губеше в съзнанието му като зад матово стъкло.

Не помнеше за какво бяха разговаряли, а само как изведнъж бе почувствал толкова силно главоболие, че му бе причерняло. Беше се наложило да полежи на предната седалка, докато пристъпите отминат, и едва тогава се бе осмелил да тръгне.

Мисълта за това все още го караше да трепери. Бурното море и леденостуденият дъжд още повече влошаваха състоянието му. Сгуши се в колата си и глътна без вода таблетка против морска болест. Не би понесъл да бъде принуден да тича в дъжда до парапета и да повърне в развълнуваната вода.

За да го предотврати, отново се отпусна на седалката и започна да диша дълбоко и бавно. Докато броеше минутите до стъпването си на твърда земя, неусетно заспа.

Сънува как под кожата му пропълзят студени змии.

Видя жена със сини очи и дълги златисти коси, която плачеше и умоляваше, докато той стоварваше върху тялото ѝ тежък бастун — удар след удар. „Сега е укротена. Най-сетне. Изчадие на Сатаната.“

Небето бе раздрано от синя светкавица, която се устреми като стрела към него и прониза сърцето му.

Сънува ужас, отмъщение и омраза.

Сънува красива жена, облечена в бяло, която ридаше върху мраморен под.

Озова се в тъмна гора при новолуние, с нож в ръка, допрян до нежна женска шия. Този път, когато разряза плътта и ръката му се обагри с кръв, светът изригна. Небето и морето се разтвориха, за да погълнат всички, дръзнали да се изправят срещу него...

Събуди се с викове. Ръцете му притискаха собственото му гърло, сякаш се опитваха да го удушат и да убият. Нещо, пропълзяло в него

— каквото и да бе то. За миг ужасено втренчи поглед в огледалото за задно виждане. В него се вираха чужди очи — безцветни, почти прозрачни.

Силно изсвирване възвести пристигането на ферибота на Трий Сисъърс. Очите, които видя в огледалото, след като изтри с кърпичка влажното си лице, бяха зачервени, блуждаещи и — неговите собствени.

„Просто халюцинация“, внуши си той. Беше преуморен от пътувания и работа. Твърде често сменяше часовата зона. Трябваше да си почине ден-два, за да възстанови силите си.

Обнадежден от тази идея, закопча предпазния колан и потегли. Спусна се по рампата на ферибота на остров Трий Сисъърс.

Бурята премина в снежна виелица. На втория ден от нея Мак се откъсна от работата си и се огледа наоколо. Беше получил нова пратка книги и резервни части за някои от уредите си. В момента върху масата в кухнята бяха разхвърляни парчета от разглобен сензор. На плота бе сложен монитор с извадени вътрешности.

Все още се долавяше мирисът на яйцата, които бе изгорил сутринта. Не биваше да се залавя с тях, когато умът му бе другаде.

Беше счупил и една чаша. Имаше дълбока рана на петата, защото се бе разсеял за миг, преди да помете парчетата.

Беше превърнал цялата къща в лаборатория, което не му се струваше толкова лошо. Но не бе взел със себе си асистента, който му помагаше да разчиства, и в стаите цареше пълен безпорядък.

Щом къщата бе твърде малка за него и оборудването му, определено не би имало място за...

„Рипли“, побърза да довърши той. Все още не бе готов да използва думата съпруга дори в мислите си.

Истината бе, че искаше да се ожени за нея и не се съмняваше, че тя ще се съгласи. Просто щеше да ѝ го предложи едва след като приеме истината за своята същност. Всеки ден щеше да противопоставя търпението си на нейната упоритост.

Но всяко нещо с времето си.

Когато човек искаше да се установи трайно някъде, трябваше да намери постоянно жилище. Колкото и да бе привързан към тази къща,

тя не му се струваше подходяща. Освен това сериозно се съмняваше, че Миа ще я продаде.

Стана и настъпи някакъв болт, при това точно с порязаната си пета. Изрече няколко остроумни ругатни и тръгна да търси обувките, които си бе въобразил, че вече са на краката му. Намери един чифт на прага на спалнята, където бог знае как се бяха озовали и чакаха да се препъне в тях. Взе ги, надникна в стаята и се намръщи.

Обикновено не живееше като мърльо. По-точно — не му харесваше да живее в такава обстановка. Просто се случваше.

Забравил за обувките, запретна ръкави. Реши да подреди спалнята и се надяваше физическото усилие да проясни ума му. Трябваше да помисли за жилище.

Необходимо му бе достатъчно пространство, за да смести оборудването си така, че да не пречи на никого. Имаше нужда и от кабинет.

Не помнеше кога за последен път е сменял чаршафите и за сигурно ги свали.

Не би било зле да има помещение за вдигане на тежести и за други физически упражнения. „Рипли би искала и своя стая — предположи той, докато събираше чорапи, ризи и бельо, — кътче, в което да се уединява, когато ми е сърдита.“

Майка му наричаше своето аварияно изход. Мисълта за нея му напомни да се обади у дома.

Отнесе прането в малкото помещение до кухнята, където едва не стъпи отново върху същия болт, и натъпка всичко в пералнята. Сипа прах, след което му хрумна да състави списък на изискванията си за жилище, тръгна да търси бележник и забрави да включи пералнята.

„Най-малко три спални — помисли си. — По-добре четири.“ Трябваше да бъде близо до морето. Където и да е на острови би го устроило, но Рипли бе свикнала да живее точно до плажа, така че...

— Бук, ти си идиот! Отговорът е пред очите ти! Трябваше да го осъзнаеш още когато я видя за пръв път. — Втурна се към телефона и набра номера за далечни справки. — Ню Йорк — каза на служителката. — Трябва ми номерът на „Лоугън Ентърпрайзиз“.

Час по-късно, за да отпразнува първата стъпка към закупуването на собствено жилище, Мак се осмели да предизвика природата. Тодъс

Лоугън не бе приел предложението с огромна радост, но и не го бе отхвърлил.

Познанството на баща му с Лоугън бе от полза. „Всяка връзка с ценна“, помисли си Мак, въздъхна и реши да отиде пеша до кафе книжарницата, вместо да рискува да тръгне с роувъра си по заледените улици.

Имаше добро предчувствие и бе сигурен, че ще се споразумее с Лоугън. Все пак трябваше да се посъветва с баща си. Единственото, в което не се съмняваше, бе, че когато човек желае нещо толкова силно и другата страна го знае, смъкването на кожата е неизбежно.

Трябваше да проучи как се движат цените на недвижимите имоти в този район и разсеяно потупа джоба си, търсейки лист хартия да си го запише. Парите не бяха от голямо значение, важен бе принципът. Освен това бе сигурен, че ако се остави да го изиграят, Рипли ще побеснее. Не искаше началото да бъде съпроводено с лоши чувства.

„Утре — обеща си Мак — ще отида с колата да огледам бъдещия ни дом.“

Развеселен от идеята, закрочи по улицата с притворени очи. Вятърът свиреше в ушите му и навяваше в лицето му смесица от сняг и лед.

„Вижте го! — помисли си Рипли. — Разхожда се във виелицата и не гледа къде стъпва, сякаш е слънчев юлски ден.“ Този човек имаше нужда от бавачка. Нямахше кой друг да се заеме с тази роля, освен нея.

Тръгна срещу него, но прецени разстоянието и скоростта му и се спря. Мак връхлетя право на нея.

— Господи! — За разлика от Рипли, той не бе очаквал това и залитна. Инстинктивно се хвана за нея и двамата едва се задържаха на крака. — Извинявай.

Тя избухна в смях и приятелски го смушка с лакът:

— В колко стени се блъскаш на ден?

— Не съм ги броил. Струва ми се унизително. Господи, изглеждаш страхотно!

Отново я сграбчи, но този път съзнателно, накара я да се повдигне на пръсти и последва дълга, гореща целувка. Рипли се почувства приятно замаяна.

— Премръзнала съм, носът ми е зачервен и едва чувствам краката си. Със Зак имахме доста работа през последния час на крайбрежния път: прекъснати кабели, коли в канавките и дърво, повалено върху покрива на работилницата на Ед Сътър.

— Би могло да се използва.

— Много смешно! Мисля, че най-късно утре вятърът ще отслабне — каза тя и погледна към морето и небето, както жителите на острова са предвиждали времето от векове. И двете бяха оловносиви. — Но ще падне доста чистене. Какво правиш навън, по дяволите? Да не би да ти е спрял токът?

— Когато излязох, не беше. Искрах да пийна хубаво кафе. — Опитва се да прецени от коя посока е дошла и накъде се е запътила. — Да ме нагледаш ли идваше?

— Част от задълженията ми е да наглеждам жителите на щастливото ни островче.

— Благодаря за загрижеността, заместник-шериф Тод. Какво ще кажеш да те почерпя едно кафе?

— Ще се възползвам от поканата да прекарам десетина минути на топло и сухо място.

Тръгнаха по главната улица, хванати за ръце.

— Да взема ли две порции супа за вкъщи? Можем да вечеряме заедно.

— Едва ли през нощта в къщата ти ще има ток. У дома имаме генератор. Защо не си вземеш всичко необходимо за една вечер и не дойдеш при нас?

— Нел ще готви ли?

— Разбира се.

— Ще дойда. — Мак ѝ отвори вратата.

Лулу се появи изневиделица иззад една етажерка с книги.

— Трябваше да предположа, че пристигат лунатици. Нормалните хора са си у дома и обсъждат времето.

— А ти защо не си? — попита Рипли.

— Защото на острова има достатъчно луди, за да работи книжарницата. Неколцина от тях са горе, в кафенето.

— И ние отиваме там. Нел тръгна ли си?

— Все още не. Миа я освободи, но тя реши да се обади на Пег да не идва. Скоро затваряме — най-късно след час.

— Разумно решение. — Рипли свали мократа си шапка и тръгна към стълбите. — Ще ми направиш ли една услуга? — обърна се тя към Мак.

— Разбира се.

— Постой тук и придружи Нел до дома.

— С удоволствие.

— Благодаря. Спестяваш ми притесненията. Ще кажа на Зак да не се тревожи.

— Ще я помоля да отскочим до моята къща — да ми помогне да събере нещата си.

Рипли го погледна дяволито:

— Много си хитър.

— Доста хора са ми го казвали. — Задържа ръката ѝ в своята, докато вървяха към барплота.

— Току-що се обади Зак — каза им Нел. — Имали сте ужасен ден, а?

— Рискове на професията. Можеш да ми налееш две дълги кафета в термос и ще му занеса едното. Този приятел има голямо желание да черпи — добави тя и посочи към Мак.

— И за мен едно дълго, но ще го изпия тук. А това... ябълков сладкиш ли е?

— Да, още е топъл. Ще вземеш ли едно парче?

— Искан ли питане!

Рипли се облегна на плота и вяло огледа кафенето.

— Поканих този лакомник на вечеря с преспиване.

— Ще ядем пай с пилешко.

— Домашно приготвен пай с пилешко?

Нел се засмя, докато затваряше кутиите с готови ястия:

— Много е лесно да ти се угоди. Рипли се обърна с гръб към масите.

— Кой е онзи тип, който седи сам? — попита тя Нел. — С кафявия пуловер и ботушите.

— Не знам. Идва за пръв път. Предполагам, че е отседнал в хотела. Пристигна преди около половин час.

— Заговори ли го?

Нел отрязва голямо парче сладкиш за Мак:

— Разменихме няколко любезни реплики. Пристигнал е с ферибота преди два дни. Точно когато започна бурята. Тук идват какви ли не хора, Рипли.

— Просто е странно конте като него да дойде насам по това време на година. В хотела не е отседнала бизнес делегация. Няма значение. — Взе чашите, който Нел сложи на плота. — Благодаря, чао засега! — обърна се към Мак и не можа да отблъсне целувката му, защото ръцете ѝ бяха заети.

— Внимавай в тази виелица. — Извади шапката ѝ от джоба и я сложи на главата ѝ.

Хардинг наблюдаваше непринудения разговор иззад вестника, който си бе купил от хотела. Беше познал Рипли Тод от събраните материали. Както и Нел. Но реакцията му при вида и на двете бе необяснима.

Беше очаквал да го обземе приятно нетърпение, когато познае главните герои на сцената. Вместо това, бе изпитал неудържима ярост, която го бе накарала да затрепери, щом бе зърнал Нел зад барплота.

Беше принуден да се скрие зад една от етажерките с книги, докато възвърне самообладанието си. Там бе плувнал в пот и си бе представил как ръцете му притискат шията ѝ.

Силата на това изживяване едва не го бе подтикнала да си тръгне. Но бе отминало — почти толкова бързо, колкото се бе появило — и той си бе спомнил своята цел. Разказът, книгата. Славата и богатството.

Беше се приближил към бара да поръча обяд с обичайното си спокойствие. Искаше да наблюдава нея и останалите няколко дни преди да опита да разговаря с тях.

Вече бе загубил известно време. През първите двадесет и четири часа на острова болестта, която незнайно откъде бе прихванал, не му даваше покой. Почти не бе успял да поспи, защото го измъчваха кошмари, от които се будеше, плувнал в пот.

Но този следобед се почувства по-добре. Почти възвърна предишната си същност.

„Все още не съм във форма“, каза си Хардинг. Добрата храна и малко движение щяха да го ободрят.

Супата определено му се бе отразила добре, поне, преди да влезе брюнетката. При появата ѝ отново го бе обзело напрежение. Главоболието и необяснимата ярост се бяха върнали. В съзнанието си я бе видял с насочен срещу него револвер в ръка, беше я чул да му крещи и това го бе накарало да изпита желание да се нахвърли върху нея с юмруци.

Следващото му видение отново бе тя, но навън — в бурята, с развети от вятъра коси и проблясващ в ръцете меч.

Благодари на Бога, че тя излезе и заедно с нея изчезна и това странно настроение.

И все пак ръката му затрепери, когато отново хвана лъжицата.

Рипли донесе кафето на Зак и отпи от своето, докато той довършваше телефонен разговор. Чу го да уверява някого, че се вземат всички необходими мерки за спешна помощ в бурята.

Предположи, че разговаря с нов жител на острова. Вероятно семейство Картър, който се бяха заселили през септември. Никой друг не бе толкова отскоро на Трий Систърс, че да изпадне в паника заради една зимна буря.

— Джъстийн Картър — потвърди Зак, щом затвори. — Изплашила се от виелицата.

— Или ще свикне, или ще се запъти обратно към континента преди следващата зима. Слушай, поканих Мак на вечеря. Сигурно ще спре токът.

— Чудесна идея.

— Помолих го да остане в кафенето, докато Нел си тръгне, и да я придружи до дома.

— Добре си се сетила. Благодаря. Какво има?

— Може би бурята ме плаши. Имам лошо предчувствие, свързано с един човек, когото видях в кафенето. Не мога да си го обясня. Градски жител. Нови ботуши, маникюр, маркови дрехи. Наближава петдесетте. Има набито телосложение, но ми се стори малко болнав. Блед, потен.

— По това време на годината върлува грип.

— Да, така е. Хрумна ми да отскоча до хотела и да опитам да се добера до някаква информация за него.

Зак винаги се доверяваше на инстинктите на Рипли и посочи към телефона.

— Позвъни им, за да си спестиш още едно излизане в това ужасно време.

— Не, по-добре е да отида лично. Тръпки ме побиха от него, Зак — призна тя. — Просто си седеше, четеше вестник и обядваше, но ме накара да се разтреперя. Искам да проверя що за човек е.

— Добре. Кажете ми, когато разбереш.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Процедури, извършвани по план, съставен въз основа на изчисления и хипотези — това бяха инструментите на заниманията му с наука, макар и все още не общоприета дисциплина. Те бяха неразделна част от живота му. Освен пътя към открития. Мак винаги бе търсил утеха в тези занимания.

За пръв път, откакто бе поел в тази посока, се чувстваше несигурен.

Никога не се бе колебал да поема рискове, защото без тях не би постигнал нищо значимо. Но всяка стъпка, която предприемаше, сега го отвеждаше все по-напред по странен и интересен път, който не изминаваше сам.

— Сигурна ли си, че искаш да го направиш?

Нел вдигна поглед към Мак, който стоеше, наведен над главата ѝ:

— Напълно.

— Не искам да се чувстваш задължена. — Той прикрепи следващия електрод. — Не мисли, че е наложително да си любезна с един луд. Ако не желаяш, просто ми кажи и ще забравим за това.

— Мак, не мисля, че си луд, и не се чувствам задължена. Просто ми е интересно.

— Радвам се. — Той заобиколи дивана, където лежеше Нел, и я погледна. Както вече ѝ бе казал веднъж, тя сияеше. Освен това явно бе човек с отворено съзнание. — Ще бъда внимателен. Ще процедирам бавно. Но в момента, в който искаш да спрем, просто ми кажи.

— Добре, обещавам. — Трапчинките ѝ затрептяха. — Престани да се тревожиш за мен.

— Не става въпрос само за теб. — Срещна въпросителния ѝ поглед и прокара пръсти през косите си. — Всичко, което направя или не направя сега, по някакъв начин засяга Рипли. Не мога да си обясня откъде е тази убеденост. Не ми се струва логично, но просто го знам.

— Ти си свързан с нея — тихо каза Нел. — Аз — също. Никой от нас не би сторил нищо, което да я нарани. — Докосна ръката му. — Но

е много вероятно и двамата да направим неща, които я дразнят. Просто трябва да го приемем.

— Права си. Е, добре... — Кимна към двата електрода в ръцете си. — Трябва да ги сложа... Налага се да отчетем сърдечния ти ритъм, така че...

Нел погледна белите лепенки, закрепени на ръката му.

— А!

— Ако изпитваш неудобство, ще пропуснем тази част.

Прецени изражението му и реши, че единственият мъж, на когото има повече доверие, отколкото на този, който сега се опитва да прикрие смущението си, е съпругът ѝ.

— Щом се налага... — отвърна тя и разкопча блузата си.

Мак действаше бързо и внимателно:

— Просто се отпусни. Ще отчетем ритъма ти при почивка.

Обърна се и започна да работи с уредите, които бе донесъл от къщата. Не бе имал намерение да ги взема и да провежда теста. Искаше да изчака. Но когато с Нел бяха отскочили дотам, тя бе започнала да задава въпроси. Беше взел първите от тях за учтива проява на любопитства, но следващите бяха по-прями и конкретни.

Неусетно се впуснаха в обсъждане на физическите реакции на магията — мозъчни вълни, сърдечен ритъм — в тя се съгласи да се подложи на поредица тестове.

— Е, къде се научи да готвиш?

— От майка си. След като загубихме баща ми, тя започна собствен бизнес с доставки на храна.

Мак направи необходимите настройки и започна да следи показанията.

— Мислила ли си някога да откриеш ресторант?

— В интерес на истината — да, но ми се струва, че е свързано с твърде много ограничения. Харесва ми да имам малка собствена фирма за доставки и да работя в кафенето на Миа. Въпреки че имам някои идеи в тази връзка. Мисля, че бихме могли... че тя би могла — поправи се Нел — да разшири дейността. Открит бар през лятото, може би клуб по готварство. Ще поговоря с нея, когато измисля нещо по-конкретно.

— Имаш глава за бизнес.

— О, определено! — отбеляза тя с нескрита гордост. — Занимавах се с тази част от работата във фирмата на майка ми. Обичам да организирам нещата.

— И да твориш. Влагаш много творчество в готвенето.

Трапчинките ѝ отново се появиха и издадоха искрено задоволство.

— Приятно ми е да го чуя.

— Това е дарба — както силата ти.

Жизнените ѝ показатели бяха стабилни. Мак погледна графиката на ЕКГ и нахвърля някакви записки на лаптопа си.

— Интересувам се кога разбра, че имаш свръхестествени способности. Струва ми се, че Миа го знае, откакто се е родила.

— Така е. Разговаряли сме по този въпрос.

— А Рипли?

— Избягва темата, но мисля, че и с нея е същото. Винаги го е знаела.

„Дали винаги е било бреме за нея?“, запита се Мак.

— А при теб как е?

— Беше откритие и процес на обучение. Като дете сънувах острова и хората, които щях да срещна тук. Но никога не съм мислила за това като за... не знам как да го нарека... спомени или пророчество. После, когато срещнах Евън... — Ръцете ѝ се напрегнаха и отново се отпуснаха. — Забравих за тях или ги блокирах. След като го напуснах, единствената ми ясна мисъл бе за бягство. Но сънищата отново започнаха да ме спхождат.

— Плашеха ли те?

— Не, напротив. Първо ми носеха успокоение, а после — някакъв необясним копнеж. Един ден видях картина на фара, скалите и дома на Миа — и осъзнах, че това е мястото, към което се стремя. Беше... съдба. Знаеш ли какво е най-сетне да откриеш своето място?

Мак се сети за къщата до залива:

— Да, познавам това чувство.

— Тогава навярно знаеш, че не е просто облекчение, а и възбуждане. В онзи ден през юни, когато се качих с колата си на ферибота и за пръв път зърнах Систърс, си помислих: „Най-сетне! Тук е моят дом.“

— Познала си го.

— Част от мен. Друга част просто копнееше за това място. После се запознах с Миа — и така започна всичко.

Той продължи да следи показанията и съсредоточено да изчислява промените, повишенията и спадовете.

— Би ли могла да я наречеш своя учителка?

— Да. Макар и да твърди, че само ми е припомнила неща, които зная. — Нел извърна глава към Мак. „Изглежда толкова спокоен! — помисли си тя. — Спокоен и сдържан.“ А гласът му издаваше приятелска топлина. — Когато за пръв път ми помогна да използвам магическите си способности, раздвижих въздуха.

— Как ти се стори?

— Изумително, вълнуващо. И някак познато.

— Можеш ли да го направиш сега?

— Сега?

— Стига да не те смущава. Нищо голямо. Не искам да разместваш мебелите. Само лек вятър — заради показанията.

— Ти си много интересен човек, Мак.

— Моля?

— Само лек вятър заради твоите показания — засмя се тя. — Нищо чудно, че Рипли е луда по теб.

— Какво каза?

— Добре. Да полъхне вятър лек и зарадва тоз човек.

Още преди въздухът да се раздвижи, показанията скочиха. „Като пристъп“, помисли си Мак и отбеляза промените в сърдечния ритъм и мозъчните вълни.

Уредите отчетоха още по-голямо покачване, когато наистина полъхна вятър.

— Невероятно! Погледни тази графика! Знаех си. Не е просто повишение на мозъчната активност, а почти пълно активиране на дясното полукълбо. Творчество, въображение. Страхотно!

Нел отново се засмя и успокои въздуха. „Нищо особено, доктор Бук.“

— Това ли търсеше?

— Голяма част от хипотезите ми се потвърждават. Можеш ли да направиш нещо друго? Нещо по-сложно. Не че това, което стори токущо, е малко — побърза да добави той. — Нещо, което изисква по-голямо усилие.

— По-шокиращо?

— Точно така.

— Нека помисля.

Сви устни, докато размишляваше. Искаше да го изненада и затова изрече наум заклинание за приятно и силно въздействие върху сетивата.

Този път покачването настъпи по-бързо и бе по-голямо. Иглата на ЕКГ — графиката се движеше с широк размах. Внезапно зазвуча музика на арфи, гайди и флейти, появиха се дъги и стаята се изпълни с нежен аромат на пролетни цветя.

Мак едва успя да отчете бързите промени. За да бъде сигурен, че всичко е запаметено, провери камерите, мониторите и буквално затанцува около ЕКГ-апарата.

— Харесва ли ти? — закачливо попита Нел.

— Страхотно е, мамка му! Извинявай. Можеш ли да го задържиш още минута? — попита, докато проверяваше енергийния сензор. — Между другото наистина ми харесва.

— С нетърпение очаквам пролетта.

— Аз — също, особено през последните два дни. Дишането е учестено, но не значително. Пулсът е ускорен, стабилен. Физическото усилие изглежда минимално. Хм, сърдечният ритъм отново е напълно спокоен. Дали това спокойствие се дължи на използваната сила или на резултата?

— На резултата — отвърна Нел.

Той примигна и отново я погледна съсредоточено:

— Какво?

— Говореше на себе си, но мисля, че знам отговора. — Тя се засмя, когато видя Диего да влиза в стаята и да се опитва да си поиграе с дъгите ѝ. — Това е успокояваща магия. Кара ме да се отпусна.

— Така ли? — Заинтригуван, той седна на пода до нея и се заслуша в нежния звън на струните на арфи. — Би ли казала, че физическите ти реакции отразяват естеството на магията?

— Именно.

— Значи онази вечер на поляната са били по-силни заради онова, което направихте — и защото трите бяхте заедно.

— Усещането винаги е по-силно, когато сме трите. Чувствам се така, сякаш мога да преместя планини. Часове след това съм заредена с

енергия.

Мак си спомни в каква посока бе насочила Рипли тази енергия и прочисти гърлото си.

— Добре. А как успяваш да поддържаш действието на магията, докато те разсейвам с приказки?

За миг Нел го изгледа с недоумение.

— Никога не съм мислила за това. Уместен въпрос. Не осъзнавах, че ме разсейваш. Нека помисля... може би просто действието продължава — предположи тя.

— Не, не е точно така. По-скоро мога да върша две неща едновременно.

— Като например да се чешеш по главата и в същото време да потъркваш корема си.

— Не — отвърна Нел. — По-скоро... като да готвиш печено и да слагаш масата. Можеш да мислиш за едното и да не го оставиш да загори, но същевременно лесно успяваш да се справиш с другото.

— Колко е девет по шест?

— Петдесет и четири. О, разбирам — функциите на лявото полукълбо. Добра съм в сметките.

— Кажете азбуката отзад напред.

Тя се съсредоточи и започна. Два пъти забави, поколеба се, но музиката и цветовете не изчезнаха нито за миг.

— Имаш ли гъдел? Изражението ѝ стана подозрително:

— Защо?

— Искам да опитам с физическо разсейване.

Притисна коляното ѝ и я накара да подскочи. Точно в този миг Рипли и Зак влязоха в стаята.

— Какво става тук, по дяволите?

Щом чу гласа на Рипли, Мак потръпна и мислено се упрекна, че не бе погледнал часовника. След това осъзна, че ръката му все още е върху коляното на Нел — а съпругът ѝ е въоръжен! — и бързо я отмести.

— Мм.

— Доколкото виждам — каза Зак и намигна на Нел, — този приятел си позволява волности със съпругата ми. — Люси бе влязла заедно с него и той машинално се наведе да я погали по главата, докато

тя подушваше въздуха и махаше с опашка. — Би трябвало да разчистим сметките си навън.

— Слушам обяснението ти — обади се Рипли, което напомни на Мак, че и тя е въоръжена.

— Аз... Нел се съгласи да участва в няколко експеримента... — започна той.

— Не е съвсем вярно — намеси се Нел и го накара да пребледнее. Щом видя ужасения му поглед, тя избухна в смях: — Сама изявих желание да участвам.

— Би ли спряла музиката и светлинните ефекти? — хладно каза Рипли.

— Добре.

Нел прекъсна действието на магията и за миг настъпи пълна тишина.

— Е... — Зак съблече палтото си. — Какво има за вечеря?

— Можеш да ми помогнеш да я приготвя — весело отвърна Нел. — Веднага щом ме откачат от тези машини.

— О, извинявай. Сега ще... — Мак посегна към електродите, които отчитаха сърдечния ѝ ритъм, но отдръпна ръцете си, сякаш ги бе опарил. — Нали няма да ме застрелят в гръб? — попита той Нел.

— Уверявам те, че Зак няма да го направи. Просто се пошегува с теб.

— Нямах предвид него.

Възможно най-внимателно откачи електродите и се обърна, когато тя започна да закопчава блузата си.

— Беше забавно — сподели Нел, щом стана. — И ползотворно. Зак, ела да ми помогнеш в кухнята. Веднага!

— Добре, добре. Мразя да пропускам забавления — промърмори той, когато тя го поведе към вратата.

— Добре, Бук. Ще ми обясниш ли най-сетне защо не трябва да вадя оръжието си?

— Защото насилието никога не е разумно решение. — Отговорът ѝ бе гневно гърлено ръмжене. Мак прекъсна изключването на уредите си и се обърна към нея. — Добре, явно си ми сърдита поради две причини, така че ще карам едно по едно. Между мен и Нел не се е случило нищо интимно. Всичко беше напълно професионално.

— За бога, ако си бях помислила нещо друго, вече нямаше да си жив!

— Не се и съмнявам. — Свали очилата си, за да я види по-ясно и да ги запази — в случай че тя замахне с юмрук срещу лицето му. — Освен това си ядосана, защото донесох част от апаратурата за експеримента с Нел.

— Бинго! Поканих те на вечеря в дома си. Това не е някаква скапана лаборатория.

— Този дом е и на Нел — напомни ѝ той. — Не бих донесъл нищо без нейно съгласие.

— Придумал си я.

— Умея да придумвам, когато се налага — призна той. — Но този път не бе необходимо. Истината е, че тя проявява голям интерес. Изучава същността си и това с част от себепознанието. Съжалявам, че те разстройва, боях се, че ще реагираш така. Ако бях обърнал внимание колко е часът, щях да изключа всичко, преди да се приберете.

— Значи се канеше да го скриеш от мен? Интересно!

Беше завладян от гняв:

— Не бих си го и помислил, заместник-шериф Тод. Никога не съм крил заниманията си от теб и не бих го сторил и сега. Но от самото начало се опитвам да се съобразявам с отношението ти към тях.

— Тогава защо...

Мак размаха пръст и я прекъсна:

— Просто трябва да приемеш факта, че това е работата ми. Но тук е твоят дом и присъствието ми в него при тези обстоятелства те дразни. Извинявам се. Петнадесет минути ще ми бъдат достатъчни да събера и изнеса всички уреди. Ще уведомя Нел да готви за един човек по-малко.

— О, престани да се държиш като смахнат!

— Знаеш ли, Рипли, няма смисъл да спорим, докато стигнем до задънена улица. Не е в ничий интерес.

Когато той посегна да свали камерата си от статива, тя хвана косите си и рязко ги дръпна, докато силната болка проясни съзнанието ѝ.

— Може би е в мой. Не съм те молила да си тръгваш.

— А за какво ме молиш?

— Не знам! Прибирам се след напрегнат работен ден, уморена и изнервена, влизам и те заварвам да правиш щури експерименти с Нел, която не просто ти съдейства, а го прави с безкрайно удоволствие. Искях да пийна една бира и да взема душ, не бях настроена за скандал.

— Напълно обяснимо. Дължа ти извинение само за това, че не прецених кога да свърша с експеримента. Но то не променя факта, че се занимавам с такива неща.

— Прав си, не го променя. — „Не променя и това — помисли си тя, — че бях готова да го сграбча за гърлото и че е очаквал да реагирам точно така.“ Не само се държеше ужасно, а и бе предсказуема! Беше унижително да си го помисли. — Пропусна една от причините да ти се сърдя.

Мак прибра камерата и затвори лаптопа си.

— И тя е?...

— Искам да знам защо не се обърна към мен.

— Не успях да те попитам дали имаш нещо против да проведе експеримента с Нел, защото ти не беше тук.

— Не, защо не помоли мен да ти съдействам? — Когато срещна озадачения му поглед, тя сви рамене. — Мисля, че е непочтено от твоя страна да потърсиш първо Нел, а не мен.

Точно когато смяташе, че я е наддумал, Рипли бе прибегнала до друга тактика.

— А би ли се съгласила?

— Не знам — въздъхна тя. — Може би. Поне бих си помислила. Но ти не ме попита.

— Сериозно ли говориш или нарочно извърташ нещата в тази посока, за да ме правиш на глупак? — Въпреки че понякога се държеше като смахнат учен, умът му бе остър като бръснач.

— Тази част е само страничен ефект от държането ми. Не трябваше да те нападам така. Извинявай за обидното отношение към работата ти.

— Сега пък се извиняваш! Трябва да поседна.

— Успокой се, Бук. — Рипли се приближи към него и сложи ръце на раменете му. — Донеси бирите, а после, докато взема горещ душ, ще ми обясниш какви са тези твои експерименти. Може би ще ти позволя да ги проведеш и с мен.

— Мога да го направя. — Протегна ръце и хвана нейните, преди да ги отмести. — Но първо имам един въпрос. Защо изведнъж реши да ми съдействаш?

— Защото, както сам каза, трябва да приема факта, че това е работата ти. Уважавам те, Мак. Изглежда, налага се да свикна да уважавам и заниманията ти.

Никое професионално постижение и академично звание не му бе донесло такава радост, както това трудно извоювано изявление. Приблужи се към нея и обхвана с длани лицето ѝ:

— Благодаря ти.

— Няма за какво. И все пак си смахнат.

— Разбрано.

Усети как устните ѝ се разтегнаха в усмивка, когато ги докосна със своите.

— Паранормалната наука...

— Слушай, така ще ме накараш да се разколебая още в началото — предупреди го Рипли. — Според мен това са взаимно изключващи се думи.

Бяха в спалнята ѝ и тя седеше с кръстосани крака на леглото, докато той нагласяше апаратурата си.

— Преди време и астрономията е била считана за отклонение от основните научни дисциплини. Ако науката не разширява обхвата си и не изучава всички възможности, настъпва застой. Не бихме открили нищо ново, ако тъпчем на едно място.

— Науката и образованието са част от нещата, превърнали магията в нещо неприемливо и допринесли за преследването на онези, които я практикуват.

— Права си, но бих добавил към тази смесица: невежество, нетолерантност и страх. Именно науката и образованието могат след време да постигнат обратното.

— Безпощадно са клали такива като нас. — В гласа ѝ се долови хладен гняв и мъчителен страх.

— Не можеш да простиш?

— А ти би ли могъл? — Рипли неспокойно раздвижи рамене. — Не мисля за това често, но не е зле понякога човек да си спомня какво може да се случи, когато хората започнат да те сочат с пръст.

— Тревожиш се какво би те сполетяло, ако външни хора започнат да любопитстват?

— Мога да се грижа за себе си. Както сестрите са се погрижили за спасението си. Знаеш ли колко вещици са били обесени в Салем, Мак? Нито една — побърза да каже, преди да чуе отговора му. — Всичките са били невинни, безпомощни жертви.

— Затова си станала ченге — отбеляза той. — Избрала си да закриляш невинните и безпомощните заради онези, които не е имало кой да защити.

Тя понечи да заговори, но само въздъхна:

— Не е необходимо човек да е супергерой, за да пази реда на Трий Систерс.

— Не това е важното, нали? Ти закриляш, Миа образова чрез книгите, а Нел храни. Всяка от вас е избрала призванието си, за да лекува стари рани. За равновесие.

— Струва ми се, че задълбаваме твърде надълбоко.

Мак нежно погали косите ѝ, преди да се залови със свързването на кабелите.

Тази ласка отпусна всички мускули в тялото ѝ.

— Подлагала ли си се някога на хипноза?

Щом чу въпроса, мускулите ѝ отново се стегнаха:

— Не. Защо?

Той нехайно се извърна към нея:

— Бих искал да опитам. Правоспособен съм.

— Не си правил такива шантави неща с Нел.

— Не бих употребил думата шантави. Не, не съм хипнотизирал Нел. Не исках да насилвам нещата. Но с теб имаме по-различна връзка. Ще ми се да вярвам, че помежду ни съществува пълно доверие. Не бих те наранил.

— Знам. Всъщност може би няма да ми подейства.

— Това е едно от нещата, които искам да разбера. Процесът е прост, основан на техники за релаксация, и е напълно безопасен.

— Не се страхувам...

— Добре. Тогава легни.

— Почакай. — Паника скова гърлото ѝ. — Защо просто не процедираш по същия начин, както с Нел преди вечеря?

— Точно това смятам да направя. Но ми се иска да добавя още няколко теста, стига да си съгласна. Първо, интересувам се дали дарбата ти те прави повече или по-малко податлива на хипноза. Второ, ако можеш да бъдеш хипнотизирана, дали в това състояние си способна да проявяваш способностите си.

— Хрумвало ли ти е, че е възможно в това състояние да нямам пълен контрол?

Той разсеяно кимна и я побутна да легне по гръб:

— Би било интересно, не мислиш ли?

— Интересно. Господи! Не помниш ли, че Миа изгори една от джаджите ти, когато бе леко раздразнена?

— Беше забележително! Но не ме нарани — напомни ѝ той. — И ти няма да ме нараниш. Сега ще те включа. Обясних ти за какво служат машините.

— Да, да.

— Трябва да свалиш пуловера.

Рипли хвърли поглед към камерата и закачливо попита:

— Гледаш ли тези касети с колегите си на ергенски партита?

— Разбира се. Видеофилм с полугола жена е идеалното развлечение след досадна лабораторна работа. — Целуна я по челото, преди да закрепил електрода. — Но тази ще запазя в личната си колекция.

Премина през същите стъпки, както с Нел. Непринуден разговор, наблюдение и записване на жизнените ѝ показатели при почивка. Когато я помоли да направи малка магия, настъпи лека промяна. „Тревожност“, отбеляза той. Явно нямаше особено желание да показва силата си.

Все пак изпълни молбата му и лампата в съседната баня бързо запримигва.

— Правех това, докато Зак взема душ, когато бяхме деца — сподели тя. — Само за да го ядосам.

— Покажи ми нещо по-голямо, по-впечатляващо. Пулсът ѝ се учести повече, отколкото на Нел. „Отново тревожност“, реши той. Но между графиките на мозъчните вълни имаше забележителна прилика.

Рипли сви ръце в шепи и ги вдигна. В тях засия кълбо от светлина, което полетя към тавана. След него още едно, и още едно... Докато гледаше как се подреждат, той се усмихна.

— Бейзболно игрище. Деветима играчи.

— Още един батсмън — добави тя и изпрати поредното кълбо.
— И това правех като дете. — Осъзна, че ѝ е липсвало. — Когато не можех или не исках да заспя. Да видим ще му хареса ли играта на фастбол. — От кълбото — питчър се откъсна друго, по-малко и синьо. Чу се пронизителен звук и пробегна лъч светлина.

— Bravo! База, дясно. Тройно прегрупиране. — Забравил за уредите си, Мак седна на ръба на леглото и с интерес проследи първата част от играта. — Продължавай! — настоя той. — На колко години беше, когато осъзна, че притежаваш дарба?

— Не знам — откакто се помня. Двойна игра. Върви като по вода.

— Играла ли си някога наистина?

— О, да! Умея да хващам. А ти?

— Не. Твърде непохватен съм. Колко правя осемдесет и четири делено на дванадесет?

— Удар! Страничният се оттегля. Какво колко прави? Математика. Мразя сметките! — Рипли смръщи вежди. — Не знаех, че ще ме изпитваш.

— Опитай — подкани я той и отново стана да погледне показанията.

— Мразя числото дванадесет. Ниско, аут! Шест. Не, почакай. По дяволите! Седем по две е четиринадесет, значи... Седем. Е, и?

Беше обзет от вълнение, но единственото, което лицето му изразяваше, бе, че му е забавно.

— Въпреки че задейства лявата половина от мозъка си, магията продължи да действа.

Рипли изреди азбуката на обратно на един дъх. Мак не бе напълно сигурен какъв признак е това за ума и характера ѝ, но показанията бяха високи и стабилни.

— Добре. Достатъчно, спри!

— Тъкмо започна да става интересно.

— По-късно ще продължим.

— Чувствам се като в училище — промърмори тя, но разтвори шепи, събра кълбата едно по едно и ги угаси.

— Искам отново да се отпуснеш. Вдишай през носа и издишай през устата. Бавно, дълбоко.

Готова да се нацупи заради прекъсването на играта, Рипли го погледна и видя това, което бе видяла и Нел — спокойствие и непоколебима увереност.

— Достатъчно отпусната съм.

— Дишай, Рипли! Брой колко пъти. Бавно, дълбоко, спокойно. — Седна до нея на леглото и провери пулса и с ръка. — Отпусни пръстите на краката си.

— Какво да отпусна?

— Пръстите на краката. Нека се отпуснат и тялото ти се освободи от цялото напрежение.

— Не съм напрегната. — Но пулсът ѝ се ускори. — Ако това е прелюдия към хипноза, няма да се получи.

— Нека поне да опитаме. — Без да откъсне поглед от лицето ѝ, Мак плъзна ръка към свивката на лакътя и обратно към китката ѝ. Пулсът ѝ отново бе умерен. — Отпусни ходилата си. Цял ден си била на крак. Нека напрежението излезе от тях. От глезените ти.

Гласът му бе тих и успокояващ, а допирът на пръстите му и бе приятен.

— Отпусни прасците си! Сякаш в тялото ти нахлува вода и отмива напрежението. Нека и съзнанието ти почива. Не мисли за нищо. Коленете ти се отпускат, после и бедрата ти. Представи си празна бяла стена — без нищо по нея. Това успокоява очите. — Мак извади медальона изпод ризата си. Два пъти уви верижката около ръката си. — Вдъхни спокойствие, изгони напрежението. Тук си в безопасност. Можеш просто да се носиш, отпусната.

— Не трябва ли да кажеш, че ми се приспива?

— Не. Дишай! Съсредоточи се върху медальона. Пулсът ѝ отново запрепуска, когато той задържа украшението пред погледа ѝ.

— Това е на Миа.

— Отпусни се. Съсредоточи се. В безопасност си. Знаеш, че можеш да ми имаш доверие.

Рипли овлажни устни:

— Каквото и да правиш, няма да се получи.

— Медальонът е пред тази бяла стена. Той е единственото нещо, което виждаш. Единственото, което искаш да виждаш. Проясни съзнанието си. Гледай само към медальона. Слушай гласа ми. Изпитваш нужда да чуваш само него. — Продължи да я релаксира

постепенно, докато клепачите ѝ се притвориха. Тогава я въведе в състояние на дълбока хипноза. — Доброволката е необичайно податлива на хипноза. Жизнените признаци са стабилни, показанията са нормални за състояние на транс. Рипли, чуваш ли ме?

— Да.

— Искам да помниш, че си в безопасност и не си длъжна да правиш нищо, което не желает или ти е неприятно. Ако те помоля за нещо, което не искаш да направиш, кажи ми. Разбираш ли?

— Да.

— Можеш ли да раздвижиш въздуха?

— Да.

— Ще го направиш ли? Леко.

Тя вдигна ръце, сякаш за прегръдка — и въздухът затрептя като развълнувана водна повърхност.

— Как се чувстваш? — попита Мак.

— Не мога да обясня. Щастлива, но и уплашена.

— От какво?

— Желая това твърде силно.

— Направи отново онази магия! — нареди той. Не бе честно да ѝ задава такива въпроси, без да е поискал съгласието ѝ, преди да я хипнотизира. — Помниш ли светлинните кълба? Можеш ли да ги създадеш отново?

— Не ми разрешават да си играя, когато е време за сън — каза тя с детски глас, в който прозвуча дяволита нотка. — Но тайно го правя.

Мак се загледа в нея, вместо в кълбата, които се издигнаха към тавана.

— Доброволката е в регресия, без да е имало директно внушение. Изглежда, детската игра е предизвикала това.

Като учен искаше да продължи в тази посока, но съвестта му не го позволи:

— Рипли, ти не си малко момиче. Искам да останеш тук и сега!

— С Миа се забавлявахме. Ако не трябваше да порасна, все още щяхме да бъдем приятелки.

Последните думи бяха изречени сърдито и тя нацупи устни, докато си играеше с кълбата.

— Трябва да останеш тук и сега!

Последва дълга въздишка:

— Да, тук съм.

— Може ли да докосна едно от кълбата?

— Няма да пострадаш. Не искам да те наранявам. — Спусна едното от тях достатъчно ниско над главата му, за да го достигне.

Мак проследи с пръсти съвършената му сферична форма.

— Красиво е. Това, което е вътре в теб, е красиво.

— Има и тъмна страна. — След тези думи тялото ѝ се изви и светлините се разлетяха из стаята като ярки звезди.

Мак инстинктивно залегна. Кълбата засвистяха и запулсираха в кървавочервено.

— Спри магията!

— Нещо приближава. Преследва плячка, иска да се храни. — Косите ѝ започнаха да се накъдрят. — То се връща. С тройна сила.

— Рипли! — Светлините профучаха покрай лицето му, когато се втурна към нея. — Спри я! Искам да прекъснеш действието ѝ и да се върнеш. Ще броя от десет назад.

— Тя се нуждае от напътствията ти.

— Ще я изведа от това състояние. — Мак сграбчи раменете на Рипли, която в момента бе друга жена. — Нямах право да се вселяваш в нея!

— Тя е в мен и аз съм в нея. Покажи ѝ пътя. Покажи ѝ нейния път. Не бива да поема по моя — или сме загубени.

— Рипли, съсредоточи се върху гласа ми. Върху моя глас. — Необходимо бе невероятно самообладание, за да продължи да говори със спокоен тон. Настойчив, но спокоен. — Върни се, когато стигна до едно, ще се събудиш.

— Той носи смърт. Жадува смърт.

— Няма да я получи! — решително отсече Мак. — Десет, девет. Бавно се събуждаш. Седем, шест. Ще се почувстваш отпочинала, ободрена. Пет, четири. Ще си спомняш всичко. В безопасност си. Върни се. Събуди се, Рипли! Три, две, едно.

Докато броеше, видя как тя се върна — не само в съзнание, а и към физическата си същност. Клепачите ѝ затрептяха, светлинните кълба изчезнаха и в стаята настъпи тишина.

Рипли въздъхна и преглътна.

— Мамка му! — бе единственото, което успя да промълви, преди Мак да я сграбчи и да я притисне в скута си.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не можеше да я пусне и не преставаше да се упреква за това, че си бе позволил волности с нея. Нищо, което бе виждал, преживявал и предполагал, че е възможно, не го бе ужасявало така, както преобразяването ѝ пред очите му.

— Всичко е наред. — Тя го потупа по гърба. Когато осъзна, че и двамата треперят, обви ръце около врата му и се притисна към него. — Добре съм.

Мак поклати глава и зарови лице в косите ѝ:

— Заслужавам да бъда разстрелян.

След като не успя да го успокои с нежни ласки, Рипли прибегна до тактика, която бе по-обичайна за нея.

— Стегни се, Бук! — нареди тя и го отблъсна. — Никой не е пострадал.

— Аз те хипнотизирах и те направих уязвима. — Когато той се отдръпна, Рипли видя, че изражението му не издава страх, а гняв. — Това те нарани — беше очевидно. В един миг ти изчезна.

— Не, не изчезнах. — Заради неговата реакция самата тя не бе имала време да реагира. Сега стомахът ѝ се сви. Нещо бе влязло в нея. Не, не бе точно така. Нещо бе превзело тялото ѝ. — Бях тук — бавно промълви Рипли, докато се опитваше да си обясни преживяното. — Сякаш се намирах под вода. Не чувствах, че се давя или потъвам, а сякаш... се носех. Не беше мъчително. По-скоро след мигновения шок просто следях безучастно какво става. — Смръщи вежди и се замисли. — Но не бих казала, че беше приятно. Не ми харесва друг човек да влиза в тялото ми и да говори чрез мен.

— Как се чувстваш сега?

— Добре. Всъщност чувствам се чудесно. Престани да мериш пулса ми, докторе!

— Нека откача тези неща.

Но когато посегна към електродите, тя хвана ръката му:

— Почакай. Какво постигна с целия експеримент?

— Получих предупреждение — с неохота отвърна Мак. — Да бъда по-предпазлив.

— Не така. Разсъждавай като учен, както когато започнахме. Трябва да бъдеш обективен, нали?

— По дяволите обективността!

— Стига, Мак! Не можем да изхвърлим резултата през прозореца. Кажи ми. Интересувам се. — Когато видя намръщеното му изражение, тя въздъхна. — Вече не става въпрос само за работата ти. Проявявам личен интерес към това, което се случи тук.

Права бе. Затова Мак се постара да възвърне спокойствието си.

— Какво точно си спомняш?

— Мисля, че всичко. За около минута сякаш отново бях на осем години. Стори ми се страхотно.

— Сама започна да изпадаш в регресия. — Мак притисна слепоочията си. „Проясни ума си! — заповяда си той. — Остави емоциите настрана и й дай ясни отговори.“ — Може би играта е изпълнила ролята на внушение. Ако искаш бърз анализ, бих казал, че си се върнала във времето, когато в теб не е имало конфликт. На подсъзнателно ниво си изпитвала нужда да се върнеш до момент, в който нещата са били по-прости и ти си била в мир със себе си. Тогава си се радвала на дарбата си.

— Да. И за момент — на Мисията... на своята посветеност, както би я нарекъл. — Рипли неспокойно разтърси рамене. — Но когато порасне, човек започва да мисли за бремето. За последствията.

Мак докосна бузата ѝ:

— Всичко това те измъчва.

— Нещата не са прости, нали? За мен от десет години не са. — Той остана, загледан в нея, и търпеливо я изчака да продължи. Думите затрептяха на езика ѝ и изведнъж бликнаха като порой: — В сънищата си започнах да виждам какво би могло да се случи, ако прекрача границата. Ако не бъда достатъчно внимателна. Понякога в онези сънища се чувствах доволна. Струваше ми се страхотно да мога да правя каквото искам — когато поискам. Правилата да вървят по дяволите.

— Но вместо да го направиш — тихо каза той, — просто си се отказала от всичко.

— Когато Сам Лоугън изостави Миа, тя бе съкрушена. Не преставах да се питам защо не стори нищо, за да накара негодника да си плати. Да страда така, както тя страдаше. Твърдо реших: ако някой се опита да се отнесе с мен по същия начин, да... — Рипли потръпна. — Представих си го и преди да осъзная, от небето падна мълния. Беше като стрела, насочена надолу. Потопих лодката на Зак — спомни си тя и се усмихна насила. — Никой не пострада, но беше чиста случайност. Можеше да загине, а аз не бях в състояние да го предотвратя. Нямах контрол над гнева си.

Мак сложи ръка на коляното ѝ и го погали:

— На колко години беше?

— Наближавах двадесет. Но това няма значение — продължи разпалено тя. — Знаеш, че няма. „Не причинявай вреда!“ Това е най-важното, а не бях сигурна, че мога да изпълня тази част от обета. Господи, бе слязъл от онази лодка само двадесет минути преди да се случи! Не мислех за него. Не ме беше грижа за никого. Гневът ме бе обсебил изцяло.

— И затова се отказа от дарбата и от приятелката си.

— Трябваше. Двете неща бяха неразделни. Миа за нищо на света не би разбрала и не би приела решението ми. Непрекъснато щеше да ми натяква. Освен това ѝ бях сърдита, защото... — Рипли изтри една сълза и изрече на глас това, което досега не бе признавала дори пред себе си: — Чувствах болката ѝ, сякаш е моя. Физически я усещах. Скръбта, отчаяната ѝ любов към него. Беше непоносимо за мен. Бяхме твърде близки и не можех да дишам.

— Преживяла си го толкова тежко, колкото и тя. Може би дори по-тежко.

— Предполагам. Не съм споделяла с никого. Бих искала да остане между нас.

Мак кимна и топлите му устни докоснаха нейните:

— Рано или късно трябва да поговориш с Миа.

— Предпочитам да бъде по-късно. — Тя отново се намръщи и нервно потърка чело. — Да продължаваме, а? Да се върнем на въпроса за онова, което се случи. Вече имаш графиките и видеозаписа. — Кимна към техниката му. — Не мислех, че ще успееш да ме хипнотизираш. Не преставам да те подценявам. Беше отпускащо, дори приятно. — Отметна косите си назад. — А после...

— После какво? — подкани я той. Не бе нужно да поглежда уредите си, за да разбере, че пулсът и дишането ѝ са учестени.

— Като че ли нещо отчаяно се мъчеше да се промъкне в мен. Дебнеше и чакаше. Господи, звучи драматично! — Въпреки че се засмя на себе си, Рипли неспокойно притисна колене към гърдите си. — Не беше тя, беше нещо... друго.

— То те нарани.

— Не успя, но се опита. После се плъзнах под водата, а тя изплува на повърхността. Не мога да го обясня по друг начин.

— Този е добър.

— Не мисля. Нямах контрол, както когато не можах да предотвратя случилото се с лодката на Зак. Не контролирах и онова, което стана с кълбата тази вечер. Въпреки че тя беше в мен — или поне част от нея, — струваше ми се, че също няма власт. Сякаш силата беше някъде между двете ни и някой се домогваше до нея. — Затрепери и кожата ѝ настръхна. — Не искам да продължавам с експеримента.

— Добре, ще спрем. — Той хвана ръцете ѝ и нежно ги разтри. — Ще прибера всичко.

Рипли кимна, но знаеше, че Мак не я разбира. Не искаше да продължава, но се боеше, че няма да ѝ бъде даден избор.

Усещаше, че нещо се задава и ще я преследва.

Позволи му да я завие, сякаш бе дете. Когато я притегли към себе си в мрака, тя се престори, че спи. Погали косите ѝ и очите ѝ се насълзиха.

Ако бе нормална, обикновена жена, животът ѝ щеше да бъде такъв. Да се чувства спокойна в прегръдката на любимия. Нещо съвсем просто, което би означавало всичко за нея.

Ако не го бе срещнала, щеше да живее, както по-рано. От време на време по някоя кратка авантюра с мъж, който би привлякъл интереса ѝ. Дали отново щеше да започне да използва дарбата си — не можеше да бъде сигурна. Но сърцето ѝ щеше да принадлежи на самата нея.

След като бе отдала сърцето си, рискуваше не само себе си, а и онзи, в чиито ръце бе то. Как би могла?

Уморена от тревогите, тя вдъхна от аромата му и се унесе.

Отново бушуваше студена буря. Вълните се разбиваха с яростен грохот. Проблесна светкавица и небето сякаш се пропука. През пролуките бликна черен дъжд, чиито струи се замятаха и запреплитаха като заскрежени жици от силния вятър. Бурята бе дива, подвластна само на нея.

Чувстваше тялото си изпълнено със свръхестествена сила, огромна енергия, каквато дори не бе вярвала, че е възможно да съществува. Благодарение на тази сила щеше да постигне своето отмъщение.

Не. Справедливост. Да търсиш възмездие за злото не бе отмъщение. Да го изискаш. Да го осъществиш с ясно съзнание.

Но съзнанието ѝ не бе ясно. Беше заслепена от жаждата си и знаеше това. Проклинаше се.

Погледна мъжа, който пълзеше в краката ѝ. Какво бе силата, ако не можеше да бъде използвана за постигане на правда, за да спре злото и да накаже злодея?

— Ако направиш това, всичко ще свърши с насилие. Ще ни обречеш на безнадеждност. — Скърбящи те ѝ сестри стояха в кръга, а тя бе извън него.

— Имам право!

— Никой няма. Ако го сториш, изтръгваш сърцето на дарбата. Отричаш се от същността си.

Вече бе загубена:

— Не мога да го спра.

— Можеш. Само ти можеш. Ела при нас. Той ще те унищожи.

Сведе поглед надолу и видя как лицето на мъжа се промени. Чертите му се преобразиха и ужасът стори място на злоба и ненаситен глад.

— Не, това е неговият край. — Вдигна ръка и от пръстите ѝ изскочи светкавица, която се превърна в сребърен меч. — Със силата си в този час живота ти отнемам аз. Правда да се възцари, с кръв за невинна кръв плати. На яростта си воля давам и пътя си предначертавам. От днес нататък на света ще вкусвам на властта плода. — Стовари меча си с едно рязко движение. Усмихна се, когато острието разряза плътта. И той изчезна.

В нощта отекнаха писъци, земята затрепери. През бурята към нея тичаше любимият ѝ.

— Стой далеч! — извика тя. — Не се приближавай!

Но той продължи отчаяно да се стреми към нея. От върха на меча ѝ изригна светкавица и прониза сърцето му.

— Рипли! Хайде, скъпа, събуди се. Имаш кошмари.

Тя ридаеше и мъчителната и скръб го разтревожи повече, отколкото треперещото ѝ тяло.

— Не можах да спра. Аз го убих. Не успях да го накарам да спре...

— Всичко свърши. — Мак посегна към нощната лампа, но не намери ключа. Не можа да стори друго, освен да я притисне и да я залюлее в прегръдката си. — Всичко свърши. Добре си. Събуди се. — Целуна влажните ѝ бузи и челото.

Ръцете ѝ го притиснаха като стоманена хватка.

— Мак.

— Да. Тук съм. Сънува кошмар. Искаш ли да запаля лампата, да ти донеса вода?

— Не, само... нека останем така за минута.

— Разбира се.

„Не беше просто кошмарен сън — помисли си тя, докато се притискаше към него, — а видение, съчетаващо случилото се в миналото и това, което би могло да се случи в бъдеще.“ Беше познала лицето — лицата — на мъжа на брега. Беше виждала едното от тях и в други сънища — лицето на онзи, който бе умрял преди векове, прокълнат от сестрата, наречена Земя. Другото бе зърнала за пръв път в гората до жълтата къща. То бе на мъжа, опрял нож до гърлото на Нел. А третото бе видяла в кафенето, полускрито зад вестник над купичка супа.

Трите части на едно цяло? Три стъпки в една съдба. Господи! Откъде би могла да го знае?

Беше ги убила. Накрая бе видяла себе си в бурята, с меч в ръка. Беше извършила убийство, защото притежаваше силата да го стори и не бе в състояние да потисне гнева.

Цената бе ужасно скъпа.

Мъжът, който се бе втурнал към нея през бурята, бе Мак. Него бе покосила, защото не можеше да контролира това, което бе вътре в нея.

— Няма да позволя да се случи — прошепна тя. — Няма!

— Разкажи ми какво сънува. Ще ти олекне.

— Не. Но ето това ще помогне. — Вдигна лице и сля устните си с неговите. — Докосвай ме. Господи! Искам да се любим. Чувствам нужда да бъда с теб. — От очите ѝ потекоха сълзи, докато плъзгаше ръце по тялото му. — Не мога без теб.

Копнееше да получи и да даде. Може би за последен път. Всичко, за което мечтаеше, всичко, което би могла да има, щеше да бъде събрано в този свършен любовен акт.

Въпреки тъмнината, виждаше ясно всяка черта на лицето му и тя се запечатваше в съзнанието ѝ. Как бе могла да се влюби така силно, така отчаяно? Никога не бе вярвала, че е способна на това, никога не го бе желала. А сега то я изгаряше отвътре. Връзката с него бе начало и край за нея и нямаше думи да му го каже. Не ѝ бяха нужни.

Този път ги завладя безкрайна нежност, непозната и за двамата досега. Мак шепнеше името ѝ. Беше готов да ѝ даде всичко — сърцето, ума и тялото си. Искаше да я стопли с ръцете и устните си и винаги да я закриля.

Двамата се издигнаха и снишиха. Въздишките им се сляха и настъпи тържество на любовта, от което вкусиха на малки глътки: нежна ласка, сливане на устни тих копнеж, който раздвижи душите. Единението бе свършено. Обгърна ги безкрайна топлина и се понесоха заедно в мрака, със сърца, биещи като едно — към разцъфването на насладата.

Устните му попиха сълзите ѝ и той усети вкуса им. Пръстите им се преплетоха.

— Неповторима си! — прошепна нежно Мак. Понесе ги вълна, ефирна като коприна.

През останалата част от нощта Рипли спа непробудно в прегръдката му, без да сънува.

Все пак сутринта неизбежно настъпи. Беше подготвена за нея. Трябваше да предприеме стъпки, които си обеща да направи без колебание и разкаяние.

Излезе рано от къщата. Хвърли последен поглед към Мак, за да се увери, че спи спокойно в леглото ѝ. За миг си представи какво биха могли да имат. След това затвори вратата и тръгна, без да поглежда назад.

Нел вече бе станала и си тананикаше в кухнята, а скоро и брат ѝ щеше да бъде на крак. Трябваше да побърза.

Излезе през входната врата и леко подтичвайки, тръгна към участъка.

През нощта вятърът и дъждът бяха спрели. Небето бе ясно, но въздухът все още бе хладен. Чуваше се шумът на морето. Скоро щяха да се надигнат вълни и да изхвърлят на брега какво ли не.

Но тази сутрин нямаше намерение да тича дълго по плажната ивица.

Селото бе неподвижно — като на картина, сковано от прозрачна ледена покривка. Тя си представи как се пробужда, прозява се, протяга се и разчупва леда като черупка на яйце.

Твърдо решена да се погрижи за безопасността на дома си и на всички в него, отключи вратата на участъка. Вътре бе студено, което и напомни, че са на аварийно хранване. През нощта токът бе спрял и генераторът се бе включил. Предполагаше, че по-късно със Зак ще бъдат затрупани с работа покрай другите обитатели на острова, останали без електричество.

Но по-късно.

Провери колко е часът и включи компютъра. Имаше достатъчно мощност, за да работи, докато извлече информацията, която ѝ трябва.

Джонатан К. Хардинг. Запретна ръкави и започна да търси.

Обичайната полицейска работа я накара да се почувства уверена. За нея това бе рутина — като втора природа. Беше отскочила до хотела и бе поискала домашния му адрес или поне този, който бе посочил.

Най-сетне щеше да разбере що за птица е той. Така щеше да започне да подрежда парчетата от мозайката и да си обяснява каква е неговата роля в личната ѝ драма.

Прегледа бързо сведенията, които се появиха на екрана. Хардинг. Джонатан Куинси. Четиридесет и осем годишен. Разведен. Без деца. Лос Анджелис.

— Ел Ей — повтори тя и почувства същата лека тръпка, която бе преминала през тялото ѝ, когато бе получила адреса му от

регистрацията на хотела.

Евън Ремингтън бе от Лос Анджелис. „Той и много други хора“, каза си, както предишния ден. Но този път не и се стори толкова убедително.

Прочете трудовата му биография. Журналист. Репортер. Кучи син.

— Значи търсиш гореща клюка, а, Хардинг? Е, няма да я получиш. Само опитай да се добереш до мен и Нел и... — Замълча, шумно въздъхна и съзнателно се отърси от внезапно надигналия се гняв.

„Идвали са и други журналисти — напомни си. — Любопитни зяпачи и паразити.“ Бяха се справили с тях без сериозни проблеми. Щяха да постъпят по същия начин и с този.

Отново се съсредоточи върху сведенията и забеляза, че Хардинг няма криминално досие. Дори глоба за неправилно паркиране. По всичко личеше, че е съвестен гражданин, спазващ закона.

Отпусна се на стола си и се замисли.

Ако бе репортер от Ел Ей, откъде би започнала да търси материали за интересна статия? Семейството на Ремингтън ѝ се струваше добра отправна точка. Сестра му, партньорите и приятелите му. Би издирила ключовите участници, сред които бе и Нел. Оттук? Би проучила полицейските доклади и би провела интервюта с хора, познавали и Ремингтън, и Нел.

Но всичко това бе само подготовка. Човек не можеше да стигне до най-пикантната част, без да е разговарял с главните герои.

Сграбчи телефонната слушалка с намерението да позвъни в психиатричната клиника, където бе настанен Ремингтън. Чу се изпращяване и линията прекъсна. „Първо токът — помисли си тя, — а сега и телефоните.“ Мърморейки, извади мобилния си телефон и го включи. Скръцна със зъби, когато се появи надпис, че батерията е изтощена.

— По дяволите!

Стана от стола и нервно закрачи из участъка. Обзе я безпокойство. Дали в нея заговори полицайката, жената или вещицата — нямаше значение. Трябваше на всяка цена да разбере срещал ли се е Хардинг с Ремингтън.

— Добре.

Положи усилие отново да се успокои. Най-важното бе да запази спокойствие и самообладание.

Беше минало доста време, откак за последен път се бе носила извън тялото си. Нямаше подръка инструменти, които да ѝ помогнат да съсредоточи енергията си. Въпреки че за миг и хрумна да потърси помощ от Миа, прие факта, че е съвсем сама.

Постара се да не прибързва и запали кръг, чийто център проясни и отвори съзнанието ѝ.

— Призовавам всяка сила на света да отвори моите очи. Тялото ми да стои така, а душата ми да полети. Волята ми е това. Видение да се яви.

Почувства приятен гъдел, който пропълзя през тялото ѝ. Вътрешната ѝ същност се отдели от обвивката, в която се намираше.

Погледна надолу и видя себе си — Рипли, която стоеше в кръга с вдигната глава и притворени очи.

Знаеше, че при продължителен полет извън тялото си рискува да се предаде на приятното усещане и побърза да насочи енергията си право към целта. Понесе се в ефира.

Усети брулеция вятър и морето под себе си. Испита неописуема радост, но знаеше, че тя е опасно изкушение. За да не попадне в капана на блажено спокойствие и реене, изпълни съзнанието си със звуци. У нея оживяха гласовете на жителите на цял град, изразяващи тревоги, радости, гняв и страсти, примесени с опияняваща музика.

Когато се спусна, отдели част от тях от останалите и откри това, което ѝ бе нужно.

— Никаква промяна през нощта — каза една медицинска сестра и подаде някакъв картон на друга. Мислите им издаваха леко раздразнение.

Оплаквания, умора, спомен за семейна кавга и упорита нужда от сладолед.

— Е, поне когато са в кома, създават по-малко неприятности. Странно е, че изпадна в това състояние часове след като си тръгна журналистът. Дни наред беше жизнен, уверен и разсъдлив, а после изведнъж — този обрат.

Докато сестрите вървяха по коридора, едната от тях леко потрепери, когато Рипли мина покрай тях.

— Тръпки ме побиват.

Сестрата отключи една врата и влезе в стаята, в която лежеше Ремингтън. Множество уреди отчитаха жизнените му показатели, а няколко камери го държаха под наблюдение.

Рипли се понесе над него и го огледа. В кома, вързан и под ключ. Нима би могъл да навреди на някого?

Когато тази мисъл мина през ума ѝ, очите му се отвориха и в тях проблесна смразяващо задоволство.

Почувства, че нещо я пробужда в сърцето. Болката бе остра и невероятно осезаема. Силата у нея и около нея започна да чезне и тя усети, че се спуска надолу.

Мислите му разтърсиха съзнанието ѝ. Окървавени юмруци, вещаещи отмъщение, смърт и разруха. Сграбчиха я като ненаситни ръце, които ѝ въздействаха странно възбуждащо и я изкушаваха да се предаде. И не само се предаде, а да им бъде подвластна.

„Не, няма да подчините волята ми!“

Упорито се съпротиви и напрегна сили да се освободи. В гърлото ѝ се надигна паника, когато осъзна силата на това, което бе оживяло у него. Отскубна се с вик на ярост и страх.

След миг се озова, просната в кръга, който бе запалила върху дъските на пода в участъка. Потръпна от болка, разкъса ризата си и с ужас втренчи поглед в огромните червени рани между гърдите си.

Изправи се с мъка и събра сили да угаси кръга. Докато търсеше аптекката, вратата внезапно с трясък се отвори.

Миа нахълта вътре като ураган:

— Какво си въобразяваш, че правиш, по дяволите?

Рипли инстинктивно затвори предниците на ризата си:

— Какво правиш тук?

— Нима мислеше, че няма да разбере? — Миа се приближи, разтреперана от гняв. — Че няма да го почувствам? Как се осмеляваш да правиш подобни неща сама, без необходимата подготовка? Нима не знаеш какво рискуваш?

— Сама поех този риск и нямаш право да ме шпионираш.

— Изложи на опасност всичко и много добре знаеш, че не съм те шпионирала. Прекъсна приятния ми сън.

Рипли наклони глава встрани и я огледа. Косите на Миа се рееха в безпорядък, не бе сложила червило на устните си, а страните ѝ бяха бледи.

— Явно не си имала време да се изрисуваш с бойни краски. Не съм те виждала без грим, откакто бяхме на петнадесет.

— Дори негримирана, винаги изглеждам по-добре от теб. Особено сега. Бледа си като платно. Седни. Седни! — повтори тя и побутна Рипли към един стол.

— Гледай си работата.

— За съжаление работата ми е свързана с теб. Щом си искала да провериш какво става с Ремингтън, защо просто не надникна?

— Не ми изнасяй лекции, Миа! Знаеш, че в това отношение не съм късметлийка като теб, а и нямам стъклена топка или...

— И чаша вода би свършила работа, както отлично знаеш. Глупаво и опасно е да летиш без партньор, които да те повика обратно, ако е необходимо.

— Е, този път не бе необходимо. И сама се справих доста добре.

— Можеше да ме помолиш за помощ. — В гнева ѝ се прокрадна болка. — За бога, Рипли, толкова ли ме мразиш?

Рипли смаяно отпусна ръце и отвори широко очи:

— Не те мразя. Не можех...

— Какво си направила със себе си? — Яростта на Миа отшумя, щом видя раните. Бързо разтвори предниците на ризата на Рипли и дълбоко в душата си потръпна. — Той го е направил. Как е възможно? Била си в кръга. Той е просто човек. Как е успял да пробие защитата ти и да стори това с физическото ти тяло?

— Не е просто човек — възрази Рипли. — Вече не. У него се таи нещо, което е много силно и много тъмно. Част от него е тук. Има един човек, отседнал в хотела. — Разказа на Миа всичко, което знаеше, щеше да предупреди и Нел, за да бъдат подготвени.

— Трябва да проуча това — пророни Миа, — да помисля. Ще намерим отговора. Впрочем пазиш ли все още амулета си или някой от закрилническите камъни?

— Миа...

— Не се дръж глупаво. Не и сега! Носи амулета! Първо го презареди. Трябва да стоиш далеч от Хардинг, докато не узнаем повече.

— Знам. Няма да позволя това да се случи, Миа. Обещай, че няма да ме спреш, каквото и да се наложи да сторя.

— Ще намерим начин. А сега — нека се погрижа за тези изгаряния.

— Ти ще ме спреш — каза Рипли и неспокойно стисна ръката на Миа. — По-силна си от мен и знаеш колко отчаяна трябва да съм, за да го призная.

— Ще направя каквото с необходимо. — Миа нетърпеливо отблъсна ръката ѝ. — Навярно те боли. Нека ги отстраня.

— За миг огънят ми се стори възбуждащ. — Рипли дълбоко си пое дъх. — Изкуши ме. Желаех го.

— Това е част от коварството. — Кожата на Миа настръхна от студен, натрапчив страх. — И ти го знаеш.

— Да, знам. И сега го почувствах. Двете с Нел можете се изправите срещу него, а Нел ще закриля и Зак. Но видях какво би могло да се случи и няма да поемам рискове. Не мога да си тръгна оттук — не би помогнало. Затова Мак трябва да си тръгне.

— Няма да го направи. — Миа облекчи раните ѝ с върховете на пръстите си.

— Ще го убедя.

Миа долови в пулса ѝ любов и страх. Сърцето ѝ се изпълни със съчувствие:

— Опитай.

„Трябва да направя тези стъпки“, напомни си Рипли, докато вървеше към жълтата къща. Особено тази бе крайно необходима. Нямаше нужда от ясновидство или кристална топка, за да предвиди, че ще бъде мъчително. По-мъчително от белезите, които дори Миа не бе успяла да заличи напълно от кожата ѝ. Може би след разговора им той щеше да я намрази. Но щеше да бъде в безопасност.

Почука без колебание на вратата и влезе.

Мак стоеше в претъпканата спалня, облечен с раздърпана тениска и джинси, и преглеждаше видеозаписа от предишната вечер. Сърцето ѝ подскочи, когато го видя на екрана — толкова спокоен и уверен, докато седеше до нея на леглото, отмерваше пулса ѝ и ѝ вдъхваше сигурност.

Потръпна, щом срещна съсредоточения му поглед и долови топлотата в очите му.

Той стана, закри монитора с тялото си и го изключи.

— Здравей! Тази сутрин се изниза, без да ме събудиш.

— Бързах да свърша доста неща — каза тя с престолено равнодушие. — Отново си се заловил за работа, а?

— Може да почака. Искаш ли кафе?

— Да, с удоволствие.

Не избегна целувката му, но и не отвърна. Знаеше, че е озадачен и се втурна след него в кухнята.

— Искам да поговоря с теб — започна тя. — От доста време излизаме заедно.

— Излизаме?

— Да. Помежду ни се случва нещо чудесно, особено в леглото. — Рипли седна, протегна крака напред и ги кръстоса. — Но ми се струва твърде обвързващо. Господи, особено снощи! Трябва да сложа край на това.

— Край? — Осъзна, че неволно бе започнал да повтаря думите ѝ като ехо и поклати глава. — Знам, че снощният сеанс беше тежък. — Донесе две чаши и наля кафе. — Необходимо ти е време да се съвземеш.

— Не ме разбираш. — Вече дълбоко разкъсвана, тя пое чашата, която Мак ѝ подаде. — Не става въпрос само за работата ти и моето съдействие. Трябва да призная, че открих нещо много по-интересно. Гениите могат да бъдат и секси. Никога не съм имала толкова умен приятел. — Отпи глътка кафе, опари езика си, но продължи: — Слушай, Мак. Ти си страхотен човек и мисля, че и на двамата ни беше приятно заедно. Дори ми помогна да си изясня доста неща. Благодаря ти.

— Така ли?

Стори ѝ се, че долавя в погледа му лека насмешка.

— Да. Но започвам да се чувствам доста обвързана. Нужно е да продължа напред.

— Ясно. — Тонът му бе спокоен, сякаш дори безразличен. — Значи ме зарязваш.

— Звучи жестоко. — Реакцията му не бе такава, каквато бе очаквала. Не изглеждаше ядосан, разстроен или шокиран. Просто проявяваше любопитство. — Нека да запазим приятелския тон и да кажем, че ни беше забавно.

— Добре. — Мак се облегна на плота, кръстоса крака, почти имитирайки движението ѝ, и отпи кафе. — Беше забавно.

— Чудесно. — В сърцето ѝ се надигна леко негодувание и гласът ѝ го издаде: — Разбрах, че си изключително разумен човек и може би затова не си мой тип. Предполагам, че скоро ще си тръгнеш за Ню Йорк.

— Не, поне не в близките няколко седмици.

— Не виждам смисъл да оставаш. Не искам повече да те зальгвам.

— Струва ми се уместно да отбележа, че ти не си центърът на вселената за мен. Имам още работа на Систърс.

— Не очаквай повече съдействие от мен. Слушай, просто си мисля как ще се чувстваш. Тук светът е малък. Хората ще разберат, че съм скъсала с теб. Положението ще бъде смущаващо.

— Ще се справя с това.

— Прав си. Не е мой проблем. — Рипли стана.

— Точно така, не е — учтиво потвърди той и остави чашата си. Следващото му действие бе неочаквано за нея. В един миг я оглеждаше любопитно, а в следващия изведнъж я сграбчи в прегръдката си. Горещите му устни ненаситно се впиха в нейните. — Защо ме лъжеш?

Беше задъхана и не можеше да подреди мислите си.

— Долу ръцете!

— Защо лъжеш? — повтори Мак и я притисна с гръб към вратата на хладилника.

„Безразличен ли? — каза си тя. — Нима наистина си помислих, че е безразличен?“

— Откъде ти хрумна тази глупост? — Разтърси я силно. — Защо се опитваш да ме нараниш?

Наистина го бе накарала да почувства мъчително свиване в сърцето и стомаха.

— Не се опитвам да те нараня, но ще го направя, ако продължиш да ми се натрапваш. Не те искам.

— Лъжеш! Притискаше се към мен в съня си.

— Не нося отговорност за това, което правя насън.

— Търсеше ме в мрака. — Тонът му издаваше непоколебимост, а дълбоко в себе си се чувстваше така, сякаш се бореше за живота си. —

Ти ми се отдаде.

— Сексът е просто...

— Не беше само секс. — Мак си спомни какво бяха изживели. Отпусна ръце и гневът му прерасна в ярост: — Нима си въобразяваш, че можеш да ме изгониш от острова с този номер? Защо?

— Не те искам тук. — Рипли го отблъсна и с треперещ глас добави: — Не те искам близо до себе си.

— Защо?

— Защото съм влюбена в теб, идиот такъв.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той плъзна длани от раменете до китките ѝ, хвана ръцете ѝ и се наведе да я целуне по челото.

— За твое сведение, глупачке, аз също съм влюбен в теб. Да започнем оттук.

— Моля? Какво каза? — Ако не бе стиснал ръцете ѝ по-здраво, би ги отскубнала. — Пусни ме.

— Не — реагира нежно Мак. — Няма да те пусна, Рипли. Няма да си тръгна оттук и няма да престана да те обичам. Преглътни този факт и ще седнем да изясним какво те е изплашило толкова, че да искаш да си отида.

— Мак, ако ме обичаш, събери багажа си и се върни в Ню Йорк за известно време.

— Това не е решение. Не е — повтори той, когато Рипли отново понечи да заговори.

— Не бъди толкова...

— Непреклонен е често употребявана дума за мен. Звучи по-изискано, отколкото твърдоглав, в този случай не мисля, че което и да е от двете е уместно. — Наведе глава встрани. — Винаги когато си уплашена от нещо и разтревожена за някого, реакцията ти е бягство. Както си се отрекла от дарбата си — продължи Мак и не ѝ даде възможност да възрази. — Както си обърнала гръб на Миа. Няма да ти позволя да постъпиш така и с мен, Рипли. — Повдигна съединените им ръце и целуна кокалчетата на пръстите ѝ. — Толкова те обичам!

— Недей. — Струваше ѝ се, че сърцето ѝ няма да издържи. — Почакай.

— Мразя да ти казвам не толкова пъти. Някога ще ти се реванширам. — Наведе се и я целуна така нежно, че ѝ се зави свят.

— Не знам как да постъпя. Никога не съм преживявала подобно нещо.

— И аз. Ще намерим изход. Нека първо да седнем.

— Обещах на Зак, че ще се върна след двадесет минути. Не предполагах, че ще ми отнеме толкова време...

— Да скъсаш с мен — усмихна се Мак. — Изненада! Искаш ли да му се обадиш?

Тя поклати глава.

— Не мога да разсъждавам трезво. За бога, той знае къде да ме намери, ако трябва. — Сърцето ѝ преливаше от вълнение и не я свърташе на едно място. — Значи си влюбен в мен?

— Разбира се.

— Е — промърмори, — защо не ми го каза по-рано?

— А ти защо не спомена, че си влюбена в мек?

— Аз първа те попитах.

— Хвана ме натясно. Може би съм чакал удобен момент. Нали разбираш... — Притисна раменете ѝ и я побутна към един стол. — Да те разнежа.

— Може би и аз съм очаквала същото.

— Наистина ли? Странен начин е да го постигнеш, като заявиш, че ме зарязваш.

— Мак. — Наведе се напред и този път тя хвана ръцете му. — Ти си първия мъж, на когото го казвам. Трябва да внимаваш, преди да го разгласиш. Ако говориш за това нехайно и лекомислено, силата му отслабва. Първият си, защото си първият. За мен ще бъдеш единственият. Такива сме ние от фамилията Тод. Когато се обвържем с някого, то е за цял живот. Затова трябва да се ожениш за мен.

Изведнъж сякаш всичко в тялото му се преобърна.

— Трябва да се ожена за теб?

— Да. Като гаранция.

— Почакай. — Заля го вълна на задоволство. — Няма ли да получа годежен пръстен или нещо подобно? Няма ли да паднеш на колене и да поискаш да ти отговоря с да или не?

— Насилваш късмета си.

— Имам чувството, че късметът ми е проработил. Ще купувам къща.

— О! — За миг Рипли изпита тъга. Следващата ѝ реакция бе примирение, — в Ню Йорк. Е, там е работата ти. Предполагам, че винаги ще имат нужда от ченгета.

— Вероятно. Но къщата, която ще купувам, е тук. Нима мислиш, че бих поискал от теб да напуснеш мястото, където е сърцето ти? Не разбираш ли, че и моето вече е тук?

Рипли втренчи поглед в него. Дълго не можа да стори друго, освен да стои и да се взира в очите му. Видя в тях съвместния им живот.

— Не ме карай да плача. Мразя това.

— Предложих цена за къщата на Лоугън.

— На... — Голяма, красива и до морето. — Не е обявена за продан.

— Но ще бъде продадена. Мога да бъда много настойчив. Искам деца.

— Аз — също. — Пръстите ѝ притиснаха неговите. — Идеална е за нас. Удобна и стабилна. Но първо трябва да направиш нещо за мен.

— Няма да си тръгна.

— Имаш ли ми достатъчно доверие, за да сториш това единствено нещо?

— И този номер няма да мине. Каж ми какво те плаши. Започни със съня от снощи.

Рипли извърна глава:

— Аз те убих.

— Как? — попита той, явно заинтригуван.

— За бога, как можеш да бъдеш толкова хладнокръвен? Сложих край на живота ти, на съществуването ти.

— По-бързо ще стигнем до решението, ако не изпадаме в паника. Разкажи ми съня си.

Тя стана от масата и три пъти обиколи стаята, опитвайки се да разсее напрежението. Най-сетне сподели тревогите си с него. Докато разказваше, видението отново оживя в съзнанието ѝ и страхът пропълзя до всяка клетка на тялото ѝ.

— Убих те и унищожих всичко, което имаше значение за мен — завърши Рипли. — Не мога да понеса това бреме, Мак. Не е по силите ми. Затова се отрекох от същността си и обърнах гръб на Миа. Струваше ми се верният... единственият изход. Донякъде все още смятам, че е така.

— Но знаеш, че не може вечно да избягваш това и че един ден ще се изправиш лице в лице с него.

— Молиш ме да изложа на риск теб, семейството си и дома си.

— Не — увери я тихо той. — Моля те да ни защитиш.

Емоциите я завладяха изцяло:

— Господи, Мак, отговорността е твърде голяма!

— Знам. Ще ти помогна, Рипли. Мисля, че е писано да те обичам — добави той и разтвори ръката ѝ, свита в шепа. — Да бъда част от това. Не вярвам, че призиванието ми е случайност, както и идването ми тук и дори този разговор. Знам, че заедно сме по-силни, отколкото разделени.

Тя сведе поглед към преплетените им пръсти. Всичко, което бе искала, без да осъзнава, бе в ръцете ѝ.

— Ако те убия, наистина няма да си го простя.

Устните му трепнаха:

— И аз няма да ти го простя.

— Носиш ли медальона на Миа?

— Да.

— Не ходи никъде без него! И без това. — Рипли пхна ръка в джоба си. Навярно бе предполагала докъде ще стигнат и затова го бе взела. Представляваше три споени кръга с гравирани символи. — Беше на баба ми.

Смутен и невероятно трогнат, Мак прочисти гърлото си.

— Значи все пак ще получа пръстен.

— Така изглежда. Но е тесен за пръста ти — носи го на верижката на медальона.

Взе го и се опита да разчете символите без очила:

— Прилича на келтско писмо.

— Такова е. Средният надпис означава справедливост, а другите два — състрадание и любов. Мисля, че е достатъчно ясно.

— Красив е. — Той свали медальона и наниза пръстена на верижката. — Благодаря.

Преди да я сложи на врата си, Рипли хвана ръката му:

— Хипнотизирай ме отново.

— Твърде опасно е.

— Стига с тези глупости! Положението е опасно. Искам да ме въведеш в състояние на хипноза и да направиш някакво постхипнотично внушение. Нещо, което ще ме спре, ако започна да губя контрол.

— Първо, когато си в състояние на транс, си невероятно податлива на чужди енергийни влияния. Беше като гъба, Рипли — попиваше всичко, което се опита да влезе в теб. Второ, нямам представа дали ще има полза от внушението. Когато си в пълно съзнание, ти проявяваш силна собствена воля и не се поддаваш на подобни въздействия.

— Поне е още едно ниво на защита. Не можем да бъдем сигурни, че няма полза, ако не опитаме. Пък е и нещо, което можем да направим — и аз ти имам доверие. Моля те за помощ.

— Това също е огромна отговорност. Добре, ще опитаме. Не сега — побърза да добави той. — Трябва ми време за още малко проучвания и подготовка. И най-важното: искам Нел и Миа да присъстват.

— Защо не може да бъде само между нас?

— Защото не засяга само нас. Ще опитам, но когато създадете кръга си. Почакай тук за минута.

Каза го с толкова непоколебим тон, че Рипли не бе сигурна дали е ядосана, развеселена или впечатлена. Но седна и забарабани с пръсти по масата, когато Мак излезе от стаята. Докато слушаше как тършува в спалнята и мърмори на себе си, изпи изстиналото кафе.

Той се върна и ѝ подаде ръка да стане.

— Купих това преди десетина години в Ирландия. — Разтвори ръката ѝ и постави върху дланта ѝ кръгла сребърна плочка. През центъра минаваше сребърна спирала, а от двете ѝ страни бяха вградени малки, съвършено кръгли камъни.

— Розов кварц и лунен камък — рече Рипли.

— За любов и състрадание. Купих го като талисман, за късмет. Винаги го нося със себе си. Често не мога да го намеря, но винаги изниква отнякъде. Късмет е, че сега го открих. Отзад има кукичка и предполагам, че някога е бил носен като медальон. Можеш просто да го държиш в джоба си. Тогава не съм знаел, че го купувам за теб.

Рипли отпусна глава на рамото му:

— Това ще ме разнежи.

— Нямам нищо против.

— Трябва да се връщам на работа и не бива да изглеждам унесена в блянове. Истински те обичам — увери го тя и срещна устните му. — Истински.

Изпрати я до вратата, като внимаваше да не се държи, сякаш я гони. Имаше куп работа.

Мак не бе глупав и не се заблуждаваше, че е неуязвим. Дори — че не може да бъде убит. Вярваше, че сънят на Рипли е пророчество за това, което би могло да се случи. Цикълът, започнал преди триста години, все още бе в сила.

Беше достатъчно умен, за да му хрумнат различни начини да се защити, и бе убеден, че знанието е сила. Щеше да натрупа още знания и да укрепи щита, който предпазваше и двамата. Не можеше да рискува отново да я въведе в състояние на транс и да я направи уязвима, без да е сигурен, че е в безопасност.

Извади копието от дневника на далечната си прабаба и откри страницата, която му трябваше.

17 февруари

Рано е. Призори. Студено и много тъмно. Оставих съпруга си заспал в топлото легло и дойдох в своето убежище, за да напиша това. Измъчват ме тревога и мрачно предчувствие, поради което не мога да мигна.

Къщата е забулена в мъгла като във воал. Нещо драпа по стъклата, чувам коварните му костеливи пръсти. Усецам копнежа му да се промъкне вътре. Направих заклинание за защита на прозорците, вратите и всички малки пролуки, както ме е учила майка ми, преди отчаянието да завладее душата ѝ.

Беше толкова отдавна, а в нощ като тази ми се струва, че е било едва вчера. Мъчно ми е за нея, за спокойствието, силата и красотата ѝ. Докато тези хладни тръпки сковават тялото ми, жадувам за съвет от нея. Но нещо ми пречи да го получа — дори чрез кристал и стъкло.

Не се боя за себе си, а за децата на децата на своите деца. В сънищата си видях света след три пъти по сто години. Такава чудеса. Такава магия. Толкова скръб.

Цикълът продължава. Не го виждам ясно. Но знам, че кръвта ми — преди и след мен — го носи. Силата, чистотата, мъдростта и на първо място любовта ще се борят срещу това, което сега се стреми да проникне в дома ми.

То е вечно, неостаряващо. И мрачно.

Моя кръв му е дала воля и моя кръв ще се изправи срещу него. От това време и място не мога да сторя почти нищо друго, освен да се моля за бъдещето. Ще оставя магия, доколкото мога, за онези обичани и далечни деца.

Злото не може да бъде победено със зло. Мракът само поглъща мрака и става по-дълбок. Доброто и светлината са най-силните оръжия. Нека онези, които ще дойдат след векове, да ги държат нащрек и навреме да му сложат край.

Най-отдолу имаше галски символ, който Мак вече бе превел. Сега отново го разгледа — с надежда посланието от миналото да помогне в настоящето.

Хардинг не се бе чувствал така добре от дни. Отдаваше леката отпадналост на възстановяването си от неznайната болест, обхванала тялото му. Но съзнанието му бе ясно и бе сигурен, че кризата е отминала.

Чувстваше се достатъчно добре, за да се ядоса, че изостана от плана си заради една настилка. Беше твърдо решен да компенсира това, като още този ден отиде при Нел Тод за първото интервю.

Докато се готвеше за него, реши да поръча лека закуска и голяма кана кафе в стаята си, за да освежи паметта си за подробностите и да състави стратегия как да я убеди да му сътрудничи за книгата.

Идеята за книга и парите и славата, които се надяваше да пожъне от нея, го изпълниха с нетърпение. Дни наред не бе в състояние да мисли трезво върху проекта си, да си го представи и дори да си спомни какво точно е планирал. Сякаш съзнанието му бе заключено зад тежка врата и всеки път, когато се опиташе да проникне през нея, изтощението го възпираше.

Докато чакаше закуската си, взе душ и се обръсна. Погледна се в огледалото и бе принуден да признае, че не е в най-добрата си форма. Беше блед и малко изпит. Скоро щеше отново да качи килограмите, които бе свалил, но суетността му не можеше да се примири с тъмните кръгове около очите.

Хрумна му да похарчи част от въображаемия аванс за книгата си, като прекара няколко дни в шикозен лечебен курорт.

След интервюто си с бившата Хелън Ремингтън щеше да оформи окончателно предложението си за книга и да го изпрати на импресариото от Ню Йорк, с когото бе обсъдил идеята.

Влезе в спалнята и дълго се двоуми дали да облече костюм, ушит по поръчка, или да си придаде по-нехаен вид със спортен панталон и пуловер. Избра по-удобното облекло, с което му се струваше, че по-лесно би предразположил Нел Тод към непринуден разговор. Това бе имиджът, подходящ за нея, а не официалният костюм, с който бе ходил на свиждания с Евън Ремингтън.

При спомена за Ремингтън изведнъж почувства световъртеж и трябваше да се хване за касата на вратата. Все още не бе оздравял напълно, но бе сигурен, че след закуската ще се почувства доста по-добре.

Следващата изненада бе, когато obu панталона си. Стоеше увиснал — като на закачалка. Едва сега осъзна, че по време на настинката е отслабнал най-малко с пет килограма, а може би и с повече. Въпреки че ръцете му леко затрепериха, докато закопчаваше колана на последната дупка, хрумна му, че би могъл да се възползва от неочакваното развитие на нещата.

Щеше да запази това тегло, да започне фитнес програма и да промени режима си на хранене. Трябваше да изглежда добре, когато започне да се показва пред публика след издаването на книгата си.

Преди да седне да закусва, успя да си внуши, че е в цветущо здраве.

Докато пиеше първата чаша кафе, се загледа през прозореца. Грееше ярко слънце, чиито лъчи се отразяваха в гладкия лед, сковал всичко. Стори му се странно, че това силно слънце не може да разтопи леда. Улиците на селото изглеждаха невероятно пусти. Сякаш всичко бе запечатано неподвижно — като насекомо в кехлибар.

Надяваше се книжарницата да не е затворена заради времето. Предпочиташе да разговаря с Нел Тод там — поне първия път. Предполагаше, че ще се чувства по-сигурна и ще бъде по-склонна да го изслуша. Може би дори щеше да му уреди интервю и с Миа Девлин. Нел работеше за нея, тя й бе предложила квартира, когато бе пристигнала на острова, и би могла да допринесе значително за книгата.

Освен това за Миа Девлин се говореше, че е вещица. Не че самият Хардинг вярваше в подобни неща. Но при залавянето на Ремингтън в гората се бе случило нещо необичайно и си струваше да направи проучване за Девлин.

Синя светкавица, светец кръг. Змии, пълзящи под кожата. Хардинг почувства необяснима тръпка и започна да преглежда записките си.

Можеше да подходи към Нел Тод, като изрази възхищение от смелостта и съобразителността ѝ, преди да помоли за съдействие. Всъщност щеше да бъде искрен. Това, което бе направила, изискваше кураж, въображение и ум. Щеше да я накара да се почувства поласкана, като ѝ разкаже как е пътувал по следите ѝ и е разговарял с десетки хора в цялата страна, които са били нейни работодатели или колеги. Естествено щеше да събуди и чувството ѝ за състрадание и дълг към всички други жертви на домашно насилие.

„Лъч надежда — бързо нахвърля той. — Блестящ пример за смелост. Вътрешната сила на една жена. За някои бягството е твърде непосилна стъпка, която не биха събрали кураж да предприемат. (Приложение: статистически данни за насилието в семействата, приютите за жени — жертви и убийствата на брачни партньори. Интервю със семеен терапевт за най-честите причини и последствия. Може би разговори с други оцелели, както и с извършители на домашно насилие. Сравнения и потвърждения)“.

Доволен, че мисълта му отново тече гладко, Хардинг започна да се храни.

„Популярно е схващането, че жертвите на този вид насилие са част от повтарящ се цикъл. Случаят с Хелън Ремингтън — Нел Чанинг Тод — опровергава това. (Сведения за детството ѝ. Статистическа обосновка, че не всички жертви на домашно насилие са били свидетели на подобно отношение в семействата си като деца.) Но всеки цикъл трябва да има начало. По всичко личи, че този започва и завършва с Евън Ремингтън“.

Хардинг продължи да пише, но усети, че започва да се разконцентрира. Пръстите му притискаха химикалката и я забиха дълбоко в листите.

„Кучка! Уличница! Изгорете вещицата!
МОЯМОЯМОЯМОЯМОЯ! Кръв. Смърт. Отмъщение. Отмъщението е

мое, мое, мое“!

Бързо прелисти страниците и се задъха, докато трескаво драскаше думи върху тях. Хартията едва не пламна от тези писания, сътворени не от неговата ръка.

„Те трябва да умрат. Всички трябва да умрат — и аз ще живея отново.“

Когато дойде на себе си, бележникът му бе грижливо затворен, а химикалката — оставена до него. Спокойно отпиваше кафе, гледаше през прозореца и обмисляше плановете си за деня.

Стори му се добра идея да направи дълга разходка, да се пораздвижи на чист въздух. Можеше да събере идеи за описанието на различни части от острова и да разгледа отблизо къщата, където бе живяла Нел след пристигането си. Със сигурност бе крайно време лично да огледа мястото, до което Ремингтън я бе преследвал в онази нощ.

Изгарящ от нетърпение, Хардинг прибра бележника, взе нов, който пъкна заедно с малък репортерски касетофон и камера в джобовете си, и излезе, готов да се залови за работа.

Не си спомняше нищо от написаното, както и кръвожадната ярост, която го бе обзела, докато нахвърляше бележки.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Жълтата къща край гората бе съвсем тиха. Оголените черни стволове на дърветата хвърляха къси сенки върху земята. Сред тях също цареше тишина. На прозорците имаше тънки дантелени пердета, а стъклата им блестяха от яркото слънце.

Нищо не помръдваше — нито стрък зимна трева или изсъхнало листо. Като че ли всичко бе онемяло, въпреки че морето бе съвсем близо, а селото се намирало точно зад гърба му. Докато стоеше, загледан в къщата до гората, Хардинг имаше чувството, че разглежда снимка, направена от друг човек. Един застинал миг, който му бе подарен поради необясними за него причини.

По гърба му пропълзяха хладна тръпка, която разтърси цялото му тяло и го накара да се задъха. Залитна назад, сякаш се бе ударил в стена, но не можа да се обърне и да побегне, както за миг му се бе приискало. Усещането отмина така бързо, както се бе и появило. Просто стоеше край пътя и гледаше една красива къща до зимна гора.

Докато плахо пристъпваше отново напред, реши, че определено трябва да се прегледа, когато се върне на континента. Явно бе подложен на по-голямо напрежение, отколкото предполагаше. Веднага щом подредеше записките за книгата си, най-сетне щеше да замине на почивка. Само за седмица-две, за да добие пресни сили, преди да се залови сериозно с писане.

Ободрен от тази мисъл, продължи към гората. Вече чуваше монотонния пулс на морето, безгрижните викове на чайките и лекия полъх на вятъра сред голите клони.

Поклати глава, навлезе между дърветата и се озърна с типичната подозрителност на заклет градски жител към усамотението сред природата. Не можеше да проумее как е възможно някой да реши да живее на такова място.

Все пак Хелън Ремингтън бе живяла тук. Беше се отказала от богатство, охолен живот, красив дом и положение в обществото — и то

за какво? За да готви за непознати, да живее на скалисто парче земя и както предполагаше той — да отгледа няколко ревливи отрочета.

Глупава кучка!

Стисна и отпусна ръце, докато вървеше. Мръсният сняг под краката му захрущя и полепна по обувките му. Той ускори крачката си и продължи почти тичешком, въпреки че земята бе хлъзгава от снега. От устата му излизаше пара.

Неблагодарна уличница!

Трябваше да бъде наказана. Да страда. И тя, и всички останали трябваше да си платят, щяха да си платят за всичко, което бяха сторили. Те щяха да умрат! Ако дръзнеха да се надигнат срещу силата му и да оспорят правата му, смъртта им щеше да бъде мъчителна.

Върху заснежената земя се открие кръг, от който пулсираше нежно бяло сияние. Хардинг оголи зъби и издаде гневно гърлено ръмжене. Втурна се напред... и бе отблъснат. От кръга се надигна светлина — тънък, искрящо златист воал. Обзет от ярост, много пъти се опита да проникне през него. Белият огън опари кожата му и от дрехите му излезе дим.

Докато гневът го разяждаше, това, което се таеше в тялото на Джонатан К. Хардинг, се хвърли на земята, стенойки и проклинайки тази светлина.

Нел изпълни две поръчки за специалитета на деня за обяд. Тананикаше си, докато работеше, и нехайно нахвърляше идеи за менюто за сватбата, на която трябваше да достави храна в края на месеца.

Бизнесът вървеше добре. Фирма „Три сестри“ бе намерила своето място и дори през месеците на зимен застой имаше завидна клиентела. Но не бе толкова заета, че да не отдели време да поработи върху едно предложение за Миа. И кръжокът по готварство в кафе — книжарницата, и разширеното меню бяха осъществими идеи. Веднага щом обмислеше подробностите, щеше да ги обсъди с Миа — като бизнес дама с бизнес дама.

Когато сервира поръчките, погледна часовника. След половин час Пег щеше да я смени. Имаше десетина поръчки за изпълняване и две срещи за обсъждане на нови заявки.

Трябваше да действа бързо, за да свърши всичко навреме и да успее да приготви вечерята. Хаосът на домакинските и деловите задължения, с които бе затрупана, я правеше щастлива.

Ала не можеше да отрече, че има важни въпроси, които не търпят отлагане. Днешната вечеря не бе просто приятелско събиране. Разбираше загрижеността на Мак и нуждата да съсредоточи енергията си върху това, което предстои. Но вече се бе сблъскала с най-страшното и бе оцеляла. Беше готова да стори всичко по силите си, за да защити онези, които обича.

Излезе от кухнята да разчисти една маса и прибра бакшиша си. Бакшишите се събираха в специален буркан и тя ги използваше за джобни. Със заплатата си покриваше разходите по доставките, а приходите от тях значително ги надвишаваха, но ѝ бе забавно да получава бакшиш. Монетите весело издрънчаха в джоба ѝ, когато се обърна да отнесе съдовете обратно в кухнята.

Спря се за миг и се втурна напред, като видя Хардинг, застанал до барплота с празен поглед, прикован в написаното с тебешир меню.

— Мистър Хардинг, какво има? Добре ли сте?

Втренчи поглед в нея, но сякаш без да я вижда.

— Трябва да седнете.

Нел бързо остави съдовете на плота и хвана ръката му. Отведе го отзад, в кухнята. Той се отпусна на стола, който бе издърпала, преди да изтича до мивката да налее чаша вода.

— Какво се е случило?

— Не знам. — Хардинг пое чашата с благодарност и изпи студената вода на един дъх. Гърлото му пареше, сякаш го пробощаха нагорещени игли.

— Ще ви направя чай и пилешка супа.

Той само кимна и се загледа надолу в ръцете си. Под ноктите му имаше чернилка, сякаш бе пълзял в кал. Кокалчетата на пръстите му бяха ожулени, а по дланите му имаше драскотини. Видя кал и по панталоните и обувките си. Целият му пуловер бе в остатъци от клонки и трески. За суетен мъж като него бе унижително да бъде видян в такъв вид.

— Може ли... да измия ръцете си?

— Да, разбира се.

Нел тревожно хвърли поглед към него. На лицето му имаше червен белег — като от изгаряне. Изглеждаше ужасяващ и навярно болката бе непоносима.

Придружи го до умивалнята, изчака пред вратата и отново го заведе в кухнята. Загреба черпак супа и притопли чай, докато той стоеше като в транс.

— Мистър Хардинг — заговори тихо Нел и докосна рамото му. — Седнете. Явно не се чувствате добре.

— Не, само... — Виеше му се свят. — Сигурно съм паднал. — Бързо примигна. Защо ли не можеше да си спомни? Беше отишъл на разходка в слънчев зимен следобед. Не помнеше нищо друго.

Остави се на грижите ѝ като малко дете или старец. Изяде топлата супа, която успокои гърлото му и отпусна свития му стомах. Пийна билков чай, подсладен с много мед. Наслади се на тишината, която тя му осигури от съчувствие.

— Сигурно съм паднал — повтори той. — Напоследък често не се чувствам добре.

Уханията в кухнята бяха толкова апетитни, а движенията, с които тя приемаше и изпълняваше поръчки — така грациозни и енергични, че напрежението му се разсея. Припомни си нещата, които бе узнал за нея, и възхищението, което бе изпитвал, докато пътуваше по следите ѝ из страната. Можеше да напише трогателна история — книга — за нея. История за смелост и триумф.

„Неблагодарна уличница!“ Думите смътно отекнаха в съзнанието му и го накараха да потрепери. Нел го наблюдаваше със загриженост:

— Трябва да отидете в клиниката.

Той поклати глава:

— Предпочитам да ме прегледа личният ми лекар. Оценявам загрижеността ви, мисис Тод. Много сте любезна.

— Мога да ви предложа нещо за изгарянето.

— Изгаряне?

— Момент. — Тя отново излезе от кухнята и размени няколко думи с Пег, която току-що бе пристигнала да поеме смяната си. Когато се върна, Нел отвори един шкаф, извади тънко зелено шишенце и припряно каза: — Съдържа най-вече алое. Ще помогне.

Хардинг посегна към лицето си, но бързо отмести ръка.

— Сигурно... зимното слънце е коварно — едва успя да промълви. — Мисис Тод, трябва да ви кажа, че дойдох на острова, с цел да разговарям с вас.

— Така ли? — Нел отвори шишенцето.

— Писател съм — започна той. — Следих материалите за вас. Първо искам да знаете колко много ви се възхищавам.

— Благодаря, мистър Хардинг.

— Наистина съм впечатлен. — Нещо напираше в гърлото му, но отново го потисна. — Отначало интересът ми бе просто като към любопитна светска новина, но когато узнах повече, осъзнах значението на това, което сте преживели и сторили. То е послание към много хора. Сигурен съм, че знаете колко жени стават жертви на насилие — продължи той, докато Нел сипваше от балсама на пръстите си. — Вие сте пътеводна светлина, мисис Тод, символ на победа и сила.

— Не, не съм, мистър Хардинг.

— Напротив. — Погледна я право в очите. Бяха толкова сини, толкова спокойни! Буцата в гърлото му изчезна. — Тръгнах по следите ви из страната.

— Наистина ли? — попита тя и докосна изгорената му буза с намазаните си пръсти.

— Разговарях с хора, с които сте работили, вървах по стъпките ви, така да се каже. Знам какво сте правили, колко сте се старали в работата си и колко изплашена сте били. Но не сте се предали.

— И никога не ще се предам — увери го Нел. — Трябва да разберете. Подгответе се. Никога не ще се предам!

— Ти ми принадлежиш. Защо ме караш да те наранявам, Хелън?

Беше гласът на Евън — онзи тих, спокоен глас, с който говореше винаги, преди да я накаже. Обзе я ужас. Но знаеше, че каквото и да се таи в него, то иска именно това.

— Вече не можеш да ме нараниш. Никога няма да допусна да навредиш на някого, когото обичам.

Кожата му се сбръчка под пръстите ѝ, сякаш нещо пропълзя под нея. Тя продължи да нанася балсама. Хардинг потръпна и сграбчи китката ѝ.

— Бягай! — прошепна той. — Махни се оттук, преди да е станало твърде късно.

— Това е моят дом. — Нел се бореше със страха. — Ще го браня с цялото си същество. Ние ще победим.

Хардинг отново потръпна.

— Какво казахте?

— Казах, че трябва да си починете, мистър Хардинг. — Затвори шишенцето и изведнъж бе обзета от съчувствие към него. — Дано скоро се почувствате по-добре.

— Пуснала си го? — Рипли крачеше нервно из участъка и скубеше косите си. — Погалила си го по главата и си му казала да си подремне?

— Рипли. — В тихия глас на Зак се долови укор, но тя гневно поклати глава.

— За бога, Зак, помисли! Този човек е опасен. Самата Нел каза, че е доловила нещо в него.

— Той не е виновен — намеси се Нел, но Рипли рязко се обърна към нея:

— Не става въпрос за вина, а за реалност. Дори и да е просто журналист с мания за величие — и това е достатъчно опасно. Дошъл е да те търси, пътувал е по следите ти из цялата страна и е разговарял с разни хора зад гърба ти.

— Такава е работата му. — Нел вдигна ръка, преди Рипли отново да ѝ се сопне. Преди година би отстъпила само за да избегне спора. Но не и сега. — Не го виня, че си върши работата, както и за това, което се случва с него — сега. Той не знае какво става, чувства се зле и е изплашен. Ти не си го видяла, Рипли, а аз го видях.

— Не, не съм го видяла, защото ти не ме повика. Не сподели с мен.

— Значи всъщност това е проблемът? Че не те помолих за съвет, за помощ? — Нел наклони глава встрани. — Каж ми: ти би ли се обадила на мен или на Миа?

Рипли отвори уста, а след това прехапа устни:

— Сега не става дума за мен.

— А може би става. Може би трябва да поговорим за цялата тази история. Все пак всичко се повтаря. Началото му е вътре в нас. В наша власт е да сложим и края. Той страдаше — допълни Нел, този път обръщайки се към Зак.

— Беше объркан, изплашен. Не знае какво става.

— А ти знаеш ли? — попита Зак.

— Не съм сигурна. Има някаква тъмна сила, която го използва. Мисля, че... — Трудно бе да го изрече и дори да си го помисли. — Тя използва и Евън. Нещо като мост от Евън към този нещастен човек. Трябва да му помогнем.

— Трябва да го накараме да си тръгне от острова — прекъсна я Рипли. — Да го изритаме със следващия ферибот към континента, а за това не е нужна магия.

— Не е извършил нищо нередно. Рип — напомни ѝ Зак.

— Не е нарушил закона, нито е отпразял заплахи. Нямаме право да го принуждаваме да напусне острова.

Тя удари с длани по бюрото му и се наведе напред:

— Ще я преследва. Няма да се откаже.

— Няма да се доближи до нея. Няма да го допусна!

Рипли се завъртя към Нел:

— Ще унищожи всичко, което обичаш. Това е единствената му цел.

Нел поклати глава.

— Няма да му позволя. — Посегна към ръката на Рипли. — За нищо на света.

— Разбрах какъв е и на какво е способен. Почувствах го в себе си.

— Знам. — Нел преплете пръстите си с нейните. — Имаме нужда от Миа.

— Права си — съгласи се Рипли. — Колкото и да ми е неприятно да го призная.

— Ти си страхотна жена, сестричке! — Миа се облегна на плота в кухнята и проследи движенията на Нел, която сложи макарони във вряла вода. — Очаква ни разтърсващо събитие, чиято заплаха тегне над нас от три столетия, Рипли беснее и проклина, а ти готвиш и подреждаш маса.

— Всеки прави това, за което го бива. — Нел хвърли поглед към нея, докато разбъркваше бързо макароните. — А ти какво правиш, Миа?

— Чакам.

— Не, не е толкова просто.

— Е, добре — подготвям се. — Миа вдигна чашата си с вино и отпи глътка. — Каквото и да ни очаква.

— Видя ли го? Това, което ще ни сполети?

— Не съм ясно. Само някаква зла сила. Нещо, свързано с кръв и отмъщение, което копнее за източника си и се храни от нашите слабости.

— Тогава няма да проявяваме слабост.

— Подценило ни е — продължи Миа. — Трябва да внимаваме и ние да не го подценим. Злото не признава правила и не знае какво е почтеност и справедливост. Но притежава разум. Може да приеме маската на нещо желано.

— Вече сме заедно — ние трите. Аз имам Зак, а Рипли — Мак. Жалко, че...

— Не ме съжالياвай. Имам всичко, от което се нуждая.

— Миа... — Докато се опитваше да намери подходящи думи, Нел извади солницата. — Дори ако... когато преодолеем това, което се задава, остава още една стъпка. Твоята.

— Нима мислиш, че бих се хвърлила от скалите? — Миа успя да се успокои достатъчно, за да се засмее. — Обещавам ти, че няма да го направя. Твърде много обичам живота.

„Има и други начини човек да се хвърли в бездна“, помисли си Нел. Понечи да го изрече, но замълча. Засега имаха достатъчно грижи.

„Какво им става?“ Рипли слушаше разговорите на масата, отрупана със старателно подредени апетитни ястия. Всички бърбеха съвсем спокойно на незначителни теми и разменяха реплики от рода на: „Подай ми солта.“ Господи!

Сякаш нещо тлееше в нея и всеки момент щеше да се разгори. А останалите разговаряха и се хранеха, като че ли бе най-обикновена вечер.

Част от нея знаеше, че се държат така само за да се разсеят и да използват оставащото време, за да съберат нови сили. Но непоклатимото спокойствие на Нел и хладното очакване на Миа я караха да чувства, че търпението и се изчерпва. Брат ѝ си сипа още една порция спагети, сякаш бе забравил, че най-важните неща в живота му са застрашени.

А Мак...

„Наблюдава, осмисля и анализира — помисли си тя с раздразнение, което не можа да потисне. — Учен до последно.“

Долавяше някакъв глад, който не можеше да бъде заситен с вкусната, домашно приготвена храна. Нима не го усещаха? Това невидимо зло искаше кръв, смърт и страдание. Копнееше да причинява скръб. Опитваше се да впие нокти в нея.

— По дяволите! — Рипли побутна чинията си и разговорите внезапно секнаха. — Просто си седим тук и ядем макарони. Да не би да сме на някакъв скапан купон?

— Има много начини човек да се подготви за приближаваща опасност — заговори Мак и докосна рамото ѝ.

Изпита желание да отблъсне ръката му и се ядоса на себе си заради това.

— Опасност? Предстои ни истинска битка.

— Има много начини за подготовка — подзе отново той. — Например да се съберем на вечеря. Символ на живота и единството...

— Нямаме време за символи. Трябва да действаме!

— Гневът само го подхранва — намеси се Миа.

— Тогава трябва вече да е преяло до пръсване! — сопна се Рипли и стана. — Защото наистина съм вбесена.

— Омраза, гняв и жажда за насилие. — Миа вдигна чашата към устните си. — Всички тези отрицателни емоции го зареждат със сила и отнемат от твоята.

— Не ми казвай какво да чувствам.

— Нима бих могла? Искаш това, което винаги си искала — ясен отговор. Когато не го получиш, удряш с юмруци или обръщаш гръб.

— Недейте — промълви Нел с умоляващ тон. — Точно сега не бива да се караме.

— Права си. Нека запазим мира. — Рипли долови язвителната нотка в собствения си глас и макар и да се засрами, не можа да я смекчи. — Какво ще кажете да пийнем кафе и да хапнем сладкиш?

— Достатъчно, Рип!

— Не е достатъчно. — Изнервена до крайност, тя рязко се обърна към Зак. — Няма да престана, докато не свършим с това веднъж завинаги. Този път ще бъде нещо по-страшно от нож, опрян до

гърлото ѝ, вече изцапан с твоята кръв. Няма да загубя всичко, което обичам. Няма просто да седя тук и да чакам злото да ни връхлети.

— По този въпрос сме съгласни. — Миа остави чашата си. — Няма да загубим. Кавгите вредят на храносмилането, така че да престанем с тях и да се залавяме за работа. — Стана и започна да разчиства масата. — Нел ще се почувства по-добре — каза тя, преди Рипли да подхвърли някоя злобна реплика, — ако къщата ѝ е приведена в ред.

— Добре. — Рипли грабна чинията си. — Да разтребим. — Влезе в кухнята и се потруди, вместо просто да остави чинията в мивката. Какво самообладание! Каква удивителна сдържаност! Господи! Искаше ѝ се да крещи.

Мак тихо се промъкна зад нея, сам. Остави чиниите си на плота, накара я да се обърне и сложи ръце на скованите ѝ от напрежение рамене.

— Страхуваш се. — Поклати глава, преди Рипли да проговори. — Всички се страхуваме. Но мислиш, че тежестта на това, което ни очаква, лежи върху твоите плещи. Не бива да си внушаваш такива неща.

— Не се опитвай да ме успокояваш. Мак. Знам, че се държа ужасно.

— Добре. Значи не е нужно да ти го казвам. Ще издържим.

— Не можеш да почувстваш това, което чувствам аз.

— Права си — не мога. Но те обичам, Рипли, с цялата си душа. Затова те разбирам, което е почти като да го чувствам.

Тя отстъпи само за миг и се отпусна в прегръдката му. Там се чувстваше в безопасност.

— Би било по-лесно, ако бяхме го открили по-късно.

Той потърка буза в косите ѝ:

— Мислиш ли?

— Можеше да се появиш, когато всичко отново е спокойно, да си паснем и да имаме нормален живот. Вечери на свещи, семейни свадни, страхотен секс и сметки за зъболекар.

— Това ли искаш?

— Точно сега ми се струва непостижимо. Предпочитам да съм ядосана, отколкото да се страхувам. Така мога да действам по-добре.

— Само помни, че най-важното е ето това. — Наклони главата ѝ назад и долепи устни до нейните. — В него има повече магия, отколкото предполагат мнозинството от хората.

— Нали няма да ме изоставиш?

— За нищо на света!

Докато траеше подготовката, тя се опита да овладее нетърпението си. Отказа да легне на дивана, защото така се чувстваше твърде уязвима. Вместо това, седна на един стол в хола със скръстени ръце и с гръб към мониторите и камерите. Знаеше, че би трябвало да бъде по-спокойна, щом Миа и Нел стоят до нея като стража. Но се чувстваше глупаво.

— Просто го направи — каза тя на Мак.

— Трябва да се отпуснеш. — Беше придърпал един стол и седеше срещу нея, вяло поклащайки амулета. — Дишай бавно. Вдишвай и издишвай.

Хипнотизира я. Този път се получи лесно и бързо, което му вдъхна кураж.

— Идеално се допълвате — отбеляза Миа, изненадана как Рипли изведнъж се бе отърсила от скрупулите си. — Това само по себе си е вид сила.

Щяха да се нуждаят от нея. По кожата ѝ пропълзя хладна тръпка, която я накара да протегне ръка пред Рипли и да преплете пръсти с тези на Нел.

— Ние сме трите — каза тя с ясен глас. — Двете заедно сега пазим третата сестра. Никоя не ще пострада, щом стоим ръка в ръка.

Докато от тях струеше топлина, Миа кимна на Мак.

— В безопасност си, Рипли. Нищо не може да ти навреди тук.

— То е толкова близо — пророни тя и потръпна. — Студено е и му е омръзнало да чака. — Отвори очи и втренчи празен поглед в Мак. — Познава те. Наблюдавало те е и е чакало. Да пролее кръвта ти. Да умреш от моята ръка — това желае. Смъртта на силата и силата на унищожението. От моята ръка. — Скръбта я разяждаше до кости. — Спри ме. — Главата ѝ се отпусна назад и очите ѝ се завъртяха. — Аз съм Земя. — Тя се преобрази, пред погледите им косите ѝ станаха къдрави, а лицето — по-овално. — Грехът ми трябва да бъде изкупен и не ни остава много време. Сестра до сестра, обич за обич. Бурята

наближава, а с нея — и силите на мрака. Аз съм безсилна. Загубена съм. — По бузите и потекоха сълзи.

— Сестричке. — Миа докосна рамото ѝ със свободната си ръка. — Какво можем да направим?

Очите, които впериха поглед в нея, не бяха на Рипли. Изглеждаха състарени и в тях се четеше непоносима мъка.

— Каквото желаш. Каквото знаеш. В каквото вярваш. Първо е доверието, след него идва правдата, а трета е безграничната любов. Ти си третата. Бъди по-силна от силата, която те е създала — или нищо няма смисъл. Ако живееш, сърцето ти отново ще бъде разбито. Готова ли си да се изправиш срещу това?

— Ще живея и ще браня сърцето си.

— И тя мислеше така. Обичах я, обичах и двете. Твърде много или недостатъчно — все още не съм проумяла. Нека кръгът ви бъде по-силен, за да устои.

— Кажете ни как да устоим.

— Не мога. Ако отговорите живеят във вас, въпросите не са от значение. — Обърна се към Нел: — Ти откри своите, така че има надежда. Бъдете закриляни. — Рипли затаи дъх за миг, преди да продължи: — В бурята — каза тя, когато първата светкавица хвърли синя светлина в стаята.

Една крушка се разби на пода. Вазата с цветята на Нел се завъртя във въздуха и полетя към стената. Диванът се преобърна и се плъзна към другия край на стаята.

Когато Зак се втурна към Нел, една маса препречи пътя му. Той изруга, прескочи я и сграбчи Нел и прегръдката си, за да я защити.

— Стига! — Гласът на Миа се разнесе с вятъра, който нахлу в стаята. — Нел, остани с мен. — Стисна по-здраво ръката на Нел в своята, а с другата хвана отпуснатата ръка на Рипли. — Този вихър обуздай. Който срещу нас дерзай, силата на три сестри никога не ще сломи.

Сляха волята си. Свръхестествените им способности се съединиха. Вятърът изчезна така внезапно, както се бе появил. Книгите, полетели във въздуха, тупнаха на пода.

— Рипли. — Гласът на Мак бе съвършено спокоен, въпреки че сърцето му биеше неудържимо. — Ще броя от десет назад. Когато стигна до едно, ще се събудиш. Бавно. — Наведе се над нея, плъзна

устни по бузите ѝ и прошепна магическо заклинание, което бе прочел в едно списание. — Ще запомниш това — обеща ѝ той с надежда думите да останат в съзнанието ѝ и да ѝ послужат, когато са ѝ най-необходими. — Ще звучи в теб и винаги ще го знаеш.

Докато идваше на себе си, Рипли започна да чувства в тялото си огромна тежест. Колкото повече разсъдъкът ѝ се проясняваше, толкова по-непоносим студ усещаше. И ужас. Щом отвори очи, първото, което видя, бе кръв по лицето на Мак. Стичаше се от челото по бузата му.

— Господи! Боже мой!

— Няма нищо. — Едва когато допря ръката ѝ до лицето си и след това я видя изцапана с кръв. Мак осъзна, че е пострадал. — Одраскало ме е някое стъкло. Няма нищо — повтори той. — Дребна работа.

— Твоята кръв. — Рипли стисна ръката си в юмрук и изпита чувство за вина и сила. Жажда и страх.

— Порязвал съм се и по-сериозно при бръснене. Погледни ме. Успокой се. Нел, донеси ѝ чаша вода. Ще си починем, преди да поговорим за всичко това.

— Не! — отсече Рипли, щом стана. — Сама ще си наляя. Трябва да изляза за минута. — Докосна леко лицето му. — Съжалявам. Не можах да го овладея. Извинявай.

— Няма за какво да се безпокоиш.

Тя кимна, сякаш бе съгласна с него, но докато вървеше към кухнята, осъзна, че всъщност има редица причини за безпокойство.

Знаеше какво трябва да направи. Какво трябва да бъде сторено. Кръвта му вече изстиваше върху пръстите ѝ, когато излезе през задната врата в надигащата се буря.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Единствената ясна цел, с която излезе навън в бурята, бе да избави острова от Хардинг и от себе си. Да избави Мак. Да избави Нел, Миа и брат си. След това щеше да стори каквото следва. Но непосредствената заплаха за онези, които обичаше, се таеше вътре в нея и бе свързана с онова, което се криеше в Хардинг.

Беше проляла кръвта на Мак.

Отново сви ръката си, все още напоена с нея, в юмрук. Кръвта бе един от най-първичните източници на сила. Черните магии я използваха като проводник или се зареждаха от нея.

Цялата ѝ същност и всичко, в което вярваше, ги отричаха. Отхвърляха. Отблъскваха.

„Не причинявай вреда“, помисли си тя. Щеше да се опита да се въздържи от причиняване на вреда. Но първо щеше да се погрижи никой да не може да навреди на онези, които обича.

„Невинните жертви.“

Тези думи прозвучаха като шепот в ухото ѝ — толкова ясен и настойчив, че я накара да се обърне, очаквайки да види някого зад себе си.

Но нямаше нищо друго, освен нощта — мрака, светлината и първичната сила на бурята.

Колкото повече се отдалечаваше от къщата, с толкова по-голяма ярост бушуваше бурята и толкова по-силен ставаше гневът ѝ. Онова, което дебнеше, щеше да я използва, за да нарани Мак, да се добере до Нел, да унищожи Миа.

Тя щеше да умре първа и да го отнесе със себе си.

Когато стигна до брега, ускори крачката си, но някакъв звук зад нея я накара да се обърне. От мрака изскочи Люси с наострени уши. Рипли понечи да изпрати кучето у дома със строга команда. Но отпусна ръката, която бе вдигнала, и въздъхна:

— Добре. Ела с мен. Може би е по-добре да имам до себе си едно глупаво куче, отколкото никого. — Погали Люси по главата. —

Закрилай това, което е мое.

Вятърът развя косите ѝ, докато тичаше с кучето по пясъка. Надигна се вълна и върху брега безмилостно се стовари стена от черна вода. Плясъкът отекна в съзнанието ѝ.

Сестра ѝ бе мъртва. Принесена в жертва като невинно агне заради любовта си. Заради дарбата си. Къде бе правдата?

Въздухът се изпълни с писъци и стенания на хиляди мъченически гласове. Тъмната мъгла, която пълзеше по земята под краката и, се издигна, забули глезените ѝ и достигна почти до коленете ѝ. Хлад скова костите ѝ.

Кръв за кръв. Живот за живот. Сила за сила. Как би могла да повярва, че има друг път?

Нещо я накара да хвърли поглед назад. Там, където трябваше да бъде къщата с ярки светлини в прозорците, имаше само грозна сива завеса.

Беше откъсната от дома, а докато мъглата ставаше все по-гъста, осъзна, че и пътят ѝ към селото е отрязан завинаги.

„Добре“, помисли си и яростта ѝ измести страха.

— Ела, копеле! — изкрещя Рипли и гласът ѝ разсече мъглата като скалпел, разрязваш тънък воал. — Вземи ме!

Първият удар на силата я накара да направи три крачки назад, преди да се втурне насреща ѝ.

Гневът напираше в нея. Енергично разпери ръце и няколко светкавици раздраха небето и морето като огнени камшици. „Ето това е единението между физическа и свръхестествена сила“, помисли си тя. Видя се, но сякаш извън себе си, изправена сред бурята, да призовава стихииите. Въздух, Земя, Огън, Вода.

Люси вдигна глава до нея и нададе дълъг, жален вой.

От мъглата излезе Хардинг — или това, което се бе вселило в него.

— Рип винаги е била майсторка на сцените — шеговито подхвърли Зак, за да разведри атмосферата.

Холът бе в безпорядък и кожата му настръхваше при спомена за онова, което бе връхлетяло вътре.

— Страх и гняв, гняв и страх. — Миа крачеше из стаята и разсъждаваше на глас. — Не можах да се преборя с него. Идва от

Рипли и онази, чиято наследница е тя. Много е силно и непроницаемо.

— Като черепа ѝ? — обади се Мак с лека усмивка.

— Точно така. Надявах се да видя каква тактика ще бъде приложена по-нататък, за да ѝ противодействаме. Това естествено би било твърде просто.

— Тя страда — каза Нел.

— Знам. — Миа разсеяно я потупа по ръката. — И съжалявам. Единственото, което можем да сторим сега, е да седнем и да решим как да използваме тези отрицателни емоции в това, което ни предстои. На този етап магия за закрила само би забавила неизбежното. Неприятно ми е да се съглася със заместник-шерифката, но наистина трябва да действате. — Спря се, за да събере мислите си. — Ти нямаш много опит, Нел, а със сигурност няма да бъде никак лесно.

— Кое няма да бъде лесно? — попита Мак. — За гонене на зъл дух ли говориш?

— Истински късмет е, че в компанията ни има учен. Да — потвърди Миа. — Петима сме. Дванадесет души биха се справили по-добре, но нямаме време да търсим подкрепления. Нямаме време, за каквато и да е подготовка. Ще използваме това, с което разполагаме. Веднага щом... — Гласът ѝ заглъхна и страните и пребледняха. — Излязла е извън защитената област. — Страхът я завладя, преди да успее да го потисне. — Развалила е кръга.

Мак се втурна към вратата, но Миа сграбчи ръката му.

— Не, не. Мисли! Не е достатъчно да чувстваш — това е нейният проблем. Ще отидем заедно. — Обходи с поглед стаята. — И ще отидем подготвени. Знаеш ли как се прави?

Мак се съпротивляваше срещу паниката:

— На теория.

Миа видя Зак да се хваща за кобура. Понечи да му каже, че не това е начинът, но погледът му я убеди, че не е нужно.

— Кажи ни какво да правим! — припряно настоя Нел.

— Да побързаме!

Рипли зае предизвикателна поза, с разтворени крака и изправен гръб. Беше решила да го привлече изцяло към себе си и да спаси останалите. Като го унищожи. Люси тихо изръмжа до нея.

— Хардинг — заговори тя с леко подигравателен тон. — Градско конте на средна възраст. Неособено умен избор, ако питаш мен.

— Полезна обвивка. — Гласът бе плътен и не звучеше пресипнал, както би предположил човек, съдейки по вида му. — Вече сме се срещали — каза.

— Така ли? Запомням само интересните хора.

— Това, което е в мен, помни онова, което е в теб. — Запристъпва около нея, сякаш без да докосва земята. Рипли се завъртя, не откъсвайки поглед от лицето му. Плъзна пръсти под каишката на Люси, за да укроти кучето, което подскачаше и лаеше. — Преди време ти се домогна до нещо, което ми принадлежи, и с наслада го пое в себе си. Спомни си колко вълнуващо беше!

Последните думи не бяха въпрос, а заповед. През нея на тласъци премина пулсираща тръпка. Усещането бе велико. Нещо като оргазъм, който я накара да премалее от първично удоволствие. Затрепери и издаде силен стон.

Господи, тя можеше да има това! Струваше си да плати каквато и да е цена за него. Предателство, проклятие. Смърт.

Докато напрягаше сили да проясни съзнанието си, усети светкавично движение край себе си. Опита се да отвърне на удара, но се озова просната върху заледения пясък. Сякаш бе блъсната от камион.

Той се смееше с жестоко задоволство, докато я гледаше, застанала на четири крака. Люси скачаше и нападаше с оголени зъби, но се блъскаше в невидима стена и при всеки удар изскачаха искри.

— Не! Стига, Люси! Стой!

— Мога да ти дам това, което искаш — и дори повече. Но няма да бъде безвъзмездно. И все пак — лесно. Защо не хванеш ръката ми?

Рипли затаи дъх и посегна към кучето, което ръмжеше така настървено, че цялото трепереше.

— А ти защо не вървиш на майната си? — Отново бе повалена на земята с бърз замах.

— Мога да те унищожа, но би било жалко. Съедини силата си с моята — и заедно ще властваме.

„Лъжец — каза си тя. — Разиграва те. Не бъди наивна! Прояви повече хитрост.“

— Объркана съм — промълви Рипли. — Не съм в състояние да мисля. Трябва да знам, че хората, които обичам, са в безопасност.

— Разбира се — увери я той с любезен тон. — Всичко, което пожелаеш, може да бъде твое. Само ми дай същността си.

Рипли задържа главата си наведена, докато се изправяше бавно, сякаш с голямо усилие. После изведнъж рязко я вдигна и изцяло насочи съзнанието си срещу него. Цялата ярост, събрана в нея. За един благодатен миг забеляза изумление, изписано на лицето му. След това тялото му политна назад, тласнато от гнева ѝ.

Пяскът, върху който падна, стана черен като пепел.

— Ще те пратя в ада! — закани се тя.

Последва ослепителна светлина и във въздуха се изви вихрушка. Рипли постъпваше така, както диктуваше инстинктът ѝ: отскачаше, защитаваше се и нападаше.

Долови болка — остра и зашеметяваща — и я използва като оръжие.

— Ти и твоите хора ще страдате — заплаши я той. — Ще има агония, а после ще настъпи празнота, която е по-лоша от агония. Всички, които обичаш, ще престанат да съществуват.

— Не можеш да достигнеш до хората, които обичам, без да минеш през мен.

— Нима?

Чуваше учестеното му, измъчено дишане. „Уморява се“, помисли си тя със злорадство. Щеше да го победи. Но когато събра сили, за да сложи край на всичко, той притисна ръцете си една към друга и ги повдигна. В мрачното небе проблесна ужасяваща светкавица и в ръцете му се появи лъскав меч. Разсече въздуха веднъж, и още веднъж. Лицето му имаше тържествуващ израз, когато се приближи към нея.

Тя призова Земя и усети как брегът се разтърси под краката ѝ. Люси се втурна да я защити и в мига, когато Рипли извика, острието се заби.

— Всичко, което обичаш — каза той, докато тялото на кучето лежеше неподвижно на земята, — ще умре тази нощ.

— Само заради това... — Тя вдигна ръце нагоре и усети прилив на сила. — ... ще те убия.

В ръцете ѝ се озова познатият меч. Усети тежестта му, сниши го и при удара на острие в острие се чу съдбовен звън.

Този път Рипли призова бурята и по пясъка и водната повърхност пробягаха стотици мълнии, които се устремиха към тях и ги обградиха като огнена клетка. Яростта и жаждата за мъст изпълниха цялото ѝ същество.

Омразата ѝ нарастваше бързо и поглъщаше всичко друго.

— Ти уби невинните.

Зъбите му се оголиха в зловеща усмивка:

— Всяка една от тях.

— Ти унищожи сестрите ми.

— Умряха в страдание.

— Ти уби мъжа, когото обичах.

— Тогава и сега.

Жаждата за кръвта му изгаряше гърлото ѝ и я изпълваше с невероятна сила. Блъсна го към огнените решетки.

Смътно чу някого да я вика — в съзнанието и в ушите си. Заглуши го и продължи да стоварва и да забива острието с все по-голяма сила.

Не желаше нищо така горещо, както да прониже сърцето му и да почувства силата, с която би я изпълнил този убийствен удар.

С всеки миг този копнеж се усилваше. „Близо съм — мислеше си тя, — все по-близо.“ Усети вкуса на това, към което се стремеше — мрачен, горчив и изкушаващ.

Когато мечът се изплъзна от ръката му и той падна в краката ѝ, Рипли почувства тръпка — като при секс. Хвана здраво своя меч с две ръце и енергично го вдигна над главата си.

— Рипли.

Гласът на Мак прозвуча така тихо сред яростния рев, който се надигаше в нея, че едва го чу. Но ръцете ѝ затрепериха.

— Той иска това. Не му давай каквото иска.

— Искам справедливост — изкрещя тя и вятърът развя заплетените ѝ къдрици.

— Твърде слаба си, за да ме убиеш. — Мъжът, който лежеше в краката ѝ, се обърна по гръб и предизвикателно оголи гърлото си. — Нямах смелост.

— Остани с мен, Рипли. Погледни ме.

Без да свали меча, извърна глава и погледна през огнената решетка. Видя Мак на сантиметри разстояние.

„Откъде е дошъл? — запита се с недоумение. — Как е стигнал дотук?“ До него стоеше брат ѝ, а от двете им страни бяха Миа и Нел.

Рипли чу учестеното си дишане и усети как по кожата ѝ изби хладна пот. Във вените ѝ все още пулсираше онзи ненаситен копнеж.

— Обичам те. Остани с мен — отново каза Мак. — Спомни си.

— Свали бариерата! — Гласът на Миа бе настойчив. — Ще запалим кръг. Ние сме по-силни.

— Те ще умрат — заплаши я злата сила с лицето на Хардинг. — Ще ги убия бавно и мъчително и ще чуваш стенанията им. Моята или тяхната смърт — избирай!

Откъсна поглед от хората, които обичаше, и застана с лице срещу противника си:

— О, твоята!

В нощта отекнаха хиляди звуци, когато тя стовари меча. В съзнанието ѝ изплуваха безброй образи и през тях видя тържествуващия израз на очите му, злорадството в тях.

След миг всички бяха изумени. Хардинг бе все още жив.

Рипли задържа острието на сантиметър от гърлото му.

— Помогнете ми — прошепна той и кожата му се сгърчи.

— Ще го направя. Дар е магическата сила — започна тя, повтаряйки думите, които Мак бе внушил в подсъзнанието ѝ, — носи мъдрост и закрила. Мрака нека озари, животът нека победи — и засияе радостта. Волята ми е това.

Хардинг се засмя под насоченото острие:

— Нима мислиш, че ще ме възпреш с женски заклинания?

Рипли наклони глава и почти изпита съжаление:

— Да. Както и това.

С кристално ясно съзнание стисна острието и то разряза дланта ѝ, вече напоена с кръвта на Мак.

Амулетът, който ѝ бе подарил Мак, грееше до сърцето ѝ с топло сияние.

— Кръвта му с мойта да се слее и над теб да надделее. — Стисна ръката си по-силно, докато няколко капки паднаха върху кожата на Хардинг и той издаде вик на ярост. „Страхотна ярост“, помисли си тя и продължи: — Тази сила аз зова. Волята ми е това.

— Кучка! Мръсница! — изръмжа той и протегна ръце да се вкопчи в нея и да се изправи. Но не успя да го стори.

Изведнъж Рипли започна да вижда невероятно ясно. „Лъчът на надеждата е ослепително ярък“, осъзна тя. Премахна огнените решетки и се обърна.

— Не можем да оставим Хардинг така. — Обзе я съчувствие към него. — Горкият нещастник!

— Да направим кръга! — настоя Миа.

Създадоха кръг от сол и сребро. В него Хардинг виеше и ръмжеше като животно и бълваше все по-ужасяващи проклетия и закани. Лицето му се преобрази няколко пъти.

В небето бушуваше буря, неукротима като морските вълни. Вятърът пронизително свиреше.

Очите на Хардинг се завъртяха лудешки, когато трите го заобиколиха.

— С мрака черен слей се ти и нашия белег вечно носи.

Миа се съсредоточи и върху лицето на Хардинг се появи малка огнена пентаграма. Започна да вие като вълк.

— Тялото му напусни — продължи Нел, — в мрачна бездна полети.

— Хелън, обичам те. Ти си моята съпруга, моят свят — каза той с гласа на Евън. — Прояви състрадание.

Именно това изпитваше. Но проля една-единствена сълза.

— Оттук навеки изчезни — заговори Рипли. — Ние сме трите сестри. Сили сливаме сега. Волята ни е това.

— Оттук навеки изчезни — повтори Миа и една по една изрекоха тези думи безброй пъти, докато гласовете им зазвучаха като един.

Тъмната сила се изви над него като вихрушка, студена и зловонна. Завъртя се като черна фуния, понесе се във въздуха и изчезна в морето.

Хардинг простена на брега. Лицето му бе бледо, но нямаше белег.

— Трябва да се погрижим за него — каза Нел.

— Заеми се с това тогава.

Рипли отстъпи крачка назад. Силата напусна тялото ѝ и тя залитна.

— Всичко е наред, скъпа. — Мак ѝ подаде ръка и ѝ помогна да застане на колене. — Успокой дишането си, проясни мислите си.

— Добре съм. Само леко ми се вие свят. — Успя да вдигне глава и да погледне брат си. — Надявам се, че няма да бъда арестувана за убийство.

— Не, разбира се. — Коленичи до нея и докосна лицето ѝ. — Изплаши ме, Рип.

— И аз умирах от страх. — Стисна устни, за да престанат да треперят. — Утре ще имаме доста натоварен ден покрай щетите от бурята.

— Ще се справим. Семейство Тод винаги са се грижили добре за Сисътърс.

— Прав си. — Тя вдиша и издиша. Чувстваше се свободна. — Трябва да помогнеш на Нел за Хардинг. Горкият! Аз съм добре.

— Винаги си била. — Целуна я по двете бузи, изправи се и погледна Мак: — Погрижи се и занапред да бъде така.

Рипли отново въздъхна.

— Дай ми минута да се съвзема — помоли тя Мак.

— Бих изчакал и две, но не по-дълго.

— Добре — съгласи се тя, пое ръката му и се изправи. Усещаше слабост в коленете, но напрегна сили да се задържи на крака и се обърна към Миа. Тогава изведнъж забрави за слабостта, шока и дори за напусналата я сила. Миа стоеше усмихната и галеше Люси по главата. Опашката на кучето се движеше като махало. — Люси! — С един скок се озова до нея и зарови лице в козината ѝ. — Мислех, че е мъртва. Видях... — Вдигна глава и започна да търси раната.

— Не беше истинска — тихо каза Миа. — Мечът му беше само илюзия, изпитание за теб. Използва го, за да те предизвика да повториш греха си. Не желаше смъртта ти, все още не. Искаше душата и силата ти.

Рипли притисна отново Люси, изправи се и се обърна към Миа:

— Е, той загуби.

— Да.

— От самото начало ли го знаеше?

— Не напълно. — Миа поклати глава. — Не знаех достатъчно, за да бъда сигурна. Тревожех се и се съмнявах. — Протегна ръка, когато Нел се приближи към тях. — Дълбоко в сърцето си вярвах, че няма да се предадеш. Но в съзнанието си не бях сигурна. Винаги си била трудна загадка за мен.

— Можех да го направя. Бях толкова бясна и изплашена. Но почувствах присъствието ви в себе си. Никога не съм го искала — виновно прошепна тя. — Знаете, че никога не съм го искала.

— Животът е тежък — обобщи Миа и сви рамене. — Или играеш с картите, които са ти се паднали, или се отказваш.

— Знаех, че ще победиш. — Нел хвана ранената ѝ ръка и разтвори пръстите ѝ. — Трябва да се погрижиш за това.

— Може да почака. Не е толкова страшно. — Рипли стисна устни. — Искам да остане белег — сподели тя. — Чувствам нужда да го виждам.

— Тогава... — Нел бавно затвори ръката ѝ в шепа. — Ние със Зак ще заведем мистър Хардинг у дома засега. Трябва да хапне нещо топло. Разтърсен е, объркан, но... — Хвърли поглед назад, където Зак помагаше на Хардинг да се изправи. — Чувства се удивително добре. Не помни почти нищо.

— Нека нещата останат така! — настоя Рипли. — Е, да се прибираме и да приключим с всичко това. — Вдигна глава към небето и видя облаците да се разпръсват и иззад тях да засиява лунният ореол — съвършено ясен. — Бурята отминава — промърмори тя.

Миа кимна:

— Засега.

Рипли отвори уста и отново погледна към Хардинг:

— Какво ще кажете момчетата да отведат Хардинг, а ние да поостанем тук още малко?

— Добре. Ще кажа на Зак.

Вятърът бе утихнал до лек бриз, който носеше мирис на нощ и море. Рипли изчака, докато мъжете се отдалечиха и кучето игриво ги последва.

Трите с Миа и Нел угасиха кръга, който бяха запалили. Тя взе ритуалния си меч, който бе напълно истински, и го пречисти. Вълните, вече укротени, донесоха пяна и заляха ботушите ѝ.

— Когато вдигнах меча — заговори Рипли на приятелките си, които стояха неотлъчно до нея, — исках кръв. Беше като неутолима жажда. Сякаш ми бяха нужни часове, за да се отърся от нея. — Пристъпи от крак на крак. — Не умея да тълкувам видения. Ти си по тази част, Миа. Обикновено. Но видях образи. Видях Мак, Мак и себе

си. Видях родителите си, брат си. Видях нас трите в гората, както миналата есен. Видях Нел. Беше с бебе на ръце.

— Бебе — замечтано промълви Нел и докосна корема си. — Но аз не съм...

— Все още не.

— Боже мой! — Нел се засмя развълнувано и озадачено. — Боже мой, боже мой!

— Както и да е — продължи Рипли, — видях всички тези неща, и още. Трите сестри сред тъмна гора, в огнен кръг. Онази, която се е наричала Земя, точно тук, на този бряг, в буря. Бяха толкова много и се редуваха бързо, но всичките бяха удивително ясни. Видях и теб, Миа, застанала на своите скали, на ръба. Самотна и разплакана. Около теб витаеше тъмна сила — като онази, която излезе от Хардинг тази нощ. Искаше те. Сякаш... винаги е желала да се домогне именно до теб.

Въпреки че я побиха тръпки, Миа кимна:

— Значи ме предупреждаваш... да се пазя?

— Бъди нащрек. Видях и нещо друго — и в този миг задържах острието. Един последен проблясък. Ние трите, в кръг. Всичко беше наред. Искам да кажа — знаех, че всичко може да бъде наред. Ако постъпим така, както се очаква от нас, ако направим верни избори.

— Ти направи избора си тази нощ — напомни й Миа. — Имай вяра, че и аз ще направя своя.

— Ти си най-силната.

— Я виж ти! Compliment ли дочух?

— Би могло да се каже. В областта на магиите ти си най-силна и това, което те очаква, е най-тежко.

— Вече никоя от нас не е сама. — Нел хвана ръката на Миа, а след това и на Рипли. — Три сме.

Рипли подаде ръка на Миа и кръгът се затвори:

— Да. Трите вещици сме ние.

Рипли обеща да направи каквото е необходимо, но това не означаваше, че ще й бъде приятно. Остана край Нел, докато тя успокои Хардинг и му помогна да възвърне силите си, като му предложи супа и чай. Позволи на Миа да превърже порязаната й ръка и остана насаме с Мак едва когато двамата тръгнаха пеша към жълтата къща.

— Можем да натоварим оборудването ти още тази вечер, ако желаш?

— Ще го взема утре — отвърна той. Не я докосна. Не знаеше защо, но усещаше, че все още не е готова за това.

— Предполагам, че Хардинг все пак ще напише своята книга.

— Може би не точно същата, която беше замислил. Мисля, че Нел одобрява идеята за четиво, което предлага надежда на жертвите на домашно насилие. Но все още не е дошъл на себе си, след като...

— Изгонихме злия дух от него?

— Може и така да се каже. Ще ми отговориш ли на един технически въпрос?

— Стига да мога.

Беше прекрасна нощ — хладна, свежа и ясна. Нямаше причина да се държи заядливо точно сега.

— Как разбра, че кръвта ще го възпре?

— Не знам точно.

— Наследствено познание? — предположи Мак и сви рамене.

— Може би. Ти си специалист в тази област. Магията действа чрез кръвта. Моята — каза и вдигна ръката си — и твоята, макар и малко позамърсена. — Хвърли поглед към него, щом чу смеха му. — Не бих могла да се изразя по-точно — раздражително промърмори Рипли. — Кръвта е проводник, жертва и много други неща. Тя е живот.

— Няма спор. — Спряха край горичката, където сенките бяха неясни и между черните клони се процеждаше лунна светлина. — Това ли е всичко?

— Съществува връзка. Емоционална, неподвластна на интелекта и логиката и дори на магически заклинания.

— Любов. — Мак замълча за миг. — Защо не изречеш думата?

— Никога не си ме виждал такава — задъхано заговори тя. — Всичко, преживяно преди, е детска игра в сравнение със случилото се тази нощ.

— Беше великолепна. — Рипли отвори широко очи. Щеше да бъде забавно да я изненадва с подобни твърдения през следващите петдесет-шестдесет години. — Нима мислеше, че видяното ще промени чувствата ми към теб?

— Не. Не знам, Мак. Едва устоях на изкушението. Може би съм се втурнала навън с намерението да пожертвам себе си. Не казвай, че

това са глупости. Сама го проумях.

— Тогава ще се въздържа.

— Добре. Но колкото повече се отдалечавах от къщата и от всички вас, толкова повече исках кръв. За миг — дори повече от миг — бях готова да грабна това, което ми се предлага. Силата беше невероятна — огромна, изкушаваща, зашеметяваща.

— Но ти не я прие.

— Не.

— Защо?

— Повече държах на себе си. И на теб. Освен това... ще прозвучи налудничаво.

— Все пак кажи го.

— Исках справедливост.

Мак сложи ръце на раменете ѝ и докосна веждите ѝ с устни. След това вдигна превързаната ѝ ръка и я целуна.

— Изглеждаше великолепно, както вече споменах. И аз не бих могъл да се изразя по-точно. От теб струеше светлина и нищо не можеше да я засенчи. А сега... отново си просто моето момиче.

— Твоето момиче? — промърмори тя. — О, моля те!

— Изцяло моя — подчерта той и направи това, което желаше най-силно, откакто я бе видял да замахва с лъскавия меч. Вдигна я на ръце и я притисна така силно, сякаш щеше да я задуши, докато устните му търсеха нейните. — Омъжи се за мен и живей с мен в къщата до морето.

— За бога, Мак, обичам те! Това е по-ценно от всичко. Не, по дяволите... — Наведе глава назад. — То е всичко на света!

— Животът ни едва започва.

Рипли отпусна глава на рамото му, докато той галеше косите ѝ. „Гениален ум, съвършено тяло, щедро сърце — помисли си тя и дяволито сви устни. — И е изцяло мой.“

— Когато силата беше в мен, се чувствах неуязвима, велика. Сякаш в жилите ми течеше разтопено злато. Знаеш ли как се чувствам сега?

— Как?

— Още по-добре.

Отново вдигна глава и устните им се срещнаха още веднъж. Шумът на морето звучеше като спокоен пулс на огромно сърце в

далечината, а над тях светеше белият лунен диск. Нощта бе изпълнена с магическо ехо.

Това бе достатъчно за света.

Издание:

Нора Робъртс. Небе и земя

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.